

கூத்துக் கலைஞர்களின் வாழ்வு

வீ. முத்துலட்சுமி

தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர்,
எஸ்.எஃப்.ஆர்.மகளிர் கல்லூரி, சிவகாசி.

முகப்புரை

கூத்துக்கலைஞர்களில் வாழ்வு என்ற இவ்வியல் கூத்தைத் தொழிலாக நடத்திய கலைஞர்கள் யார், யார் என்பதனையும் அவர்களைப் பற்றி குறிப்புகள் இலக்கியங்களில் எங்ஙனம் இடம் பெற்றுள்ளன என்பதையும், அவர்களின் வாழ்க்கை முறை எவ்வாறு அமைந்திருந்தது என்பதையும் ஆய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

தொல்காப்பியர்சுடும்கூத்துக்கலைஞர்களும் வாழ்வும்

தொல்காப்பியம் கூத்துக் கலைஞர்களை கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலி என நால்வராக வகைப்படுத்திக் கூறுகிறது.

கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும் ஆற்றிடைக் காட்சி யுறழத் தோன்றிப் பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுநீஇச் சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்.¹

என அவர்களின் வகைமையைக் குறிப்பிடுவதோடு ஒருவருக்கொருவர் ஆற்றுப்படுத்திக் கொள்ளும் அவர்களின் உயரிய பண்பினையும் தொல்காப்பியம் எடுத்துரைக்கின்றது. தமக்குள் உதவிக் கொள்ளும் பண்புள்ளம் கொண்ட அவர்கள் பிற மக்களுக்கும் உற்ற துணையாக வாழ்ந்துள்ளனர். இவ்வாழ்க்கை செம்மையாக அமையவும், தலைவன் தலைவியரின் வாழ்க்கை அறநெறியில் செல்லவும், வாழ்க்கையின் உறுதிப்பொருளைக் கூறவும் கூத்தர்கள் உதவினர்.

தொல்லவை உரைத்தலும், நுகர்ச்சி ஏத்தலும், பல்லாற்றானும் ஊடலின் தணித்தலும் உறுதி காட்டலும், அறிவு மெய் நிறுத்தலும்,

ஏதுவின் உணர்த்தலும், துணிவு காட்டலும் அணிநிலை உரைத்தலும் கூத்தர் மேன²

எனக்கூறும் தொல்காப்பிய நூற்பாவின் வாயிலாக இதனை அறிய முடிகின்றது. கூத்தர்கள் கூத்துக்களை நிகழ்த்துவது மட்டுமல்லாது, தலைவன் தலைவியரின் வாழ்க்கையின் உயர்விற்கு உதவியமை வெளிப்படையாகிறது.

கூத்து நிகழ்த்தும் கலைஞர்கள் அறிவுடையவர்களாகவும், அழகுடையவர்களாகவும் திகழ்வதோடு, எட்டுவகையான உணர்ச்சிகளையும் தம் ஆடற்கலையில் வெளிப்படுத்தும் திறமையுடையவர்களாகக் காட்டப்படுகின்றனர்.

கூத்தர்கள்வாயில்களாகவும், கூத்துநிகழ்த்தும் கலைஞர்களாகவும், அறிவுடையவர்களாகவும் தொல்காப்பியரால் காட்டப்படுகின்றனர்.

சங்கஇலக்கியத்தில்கூத்துக்கலைஞர்கள்

பாட்டும் தொகையுமாக விளங்கும் சங்க இலக்கியங்களைப் பதினெண்மேற்கணக்கு நூற்கள் என்பர். பாட்டில் பத்தும் தொகையில் எட்டும் ஆக பதினெட்டு நூற்கள் உள்ளன. இவை பண்டைய வாழ்வியற் களஞ்சியங்களாகும்.

இவற்றில் கூத்துக்கலைஞர்கள் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

கூத்தர் என்பதற்குச் சங்க இலக்கியப் பொருள் களஞ்சியம் (தொகுதி 3.453) 'ஆடுநர்' என்றே பொருள் தருவது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆயினும், கோடியர், விறலியர், வயிரியர், கண்ணுளர், பாணர் ஆகிய சொல்லாட்சிகளும் சங்க இலக்கியத்தில் அதிகம் பயின்று வருகின்றது.

துடியன், பாணன், பறையன், கடம்பன்
இந்நான்கல்லது குடியும் இல்லை³

என்று சுட்டப்பெறும் நான்கு குடிகளில் ஒரு குடியான 'பாணன்', சங்க இலக்கியங்களில் பொதுவாக யாழிசைக் கருவியுடன் அதிகம் இணைத்துப் பேசப்படுவதைக் காணமுடிகிறது.

பாணருள் ஒருவகையினராகிய யாழ்ப்பாணர் பெரும்பாணர் என்றும் சிறுபாணர் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர். சீறியாழ் இசைத்தவர் சிறுபாணர் என்றும், பேரியாழ் இசைத்தவர் பெரும்பாணர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் யாழ்க் கருவியுடன் வள்ளலை நாடிச் சென்று பாடிப் போற்றினர். சமுதாய மக்களாலும் இவர்கள் போற்றப்பட்டனர். இவர்களது சொற்களால் பாராட்டப்படுவதை மன்னர்களும் விரும்பினர். இவர்களது பெயரால், சிறுபாணாற்றுப் படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை என இரண்டு ஆற்றுப்படை நூல்கள் இருப்பதைக் கொண்டே இவர்கள் பெற்றிருந்த சிறப்பு புலனாகிறது.

ஆமையின் அடிப்பகுதி போல் அமைந்த 'கிணை' என்னும் இசைக்கருவி இசைப்பவராகப் பாணன் (புறம்.70) சுட்டப்படுகிறான். 'பாணன்' என்று பனுவல்களில் நேர்முகமாகச் சுட்டப் பெறாத போதும், இலக்கியமரபின் அடிப்படையில் ஆகுளி, எல்லரி, பதலை, தூம்பு போன்ற பல்லிசைக் கருவிகளை இசைப்பவர்களாகப் 'பாணன் குழு' கருதப்படுவதை புறநானூற்று பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

'பாணர்' மற்ற பாடுநர்களிடமிருந்து பொதுவாக யாழினால் மட்டுமே வேறுபடுத்தப்படுகின்றனர்⁴ என கா.சிவத்தம்பி குறிப்பிடுகிறார்.

சங்க இலக்கியத்தில் பாணனைப்பற்றிய குறிப்புகளாக,

துடியன் கையது வேலே; அடிபுணர்
வாங்கு இருமருங்கின் தீம்தொடைச் சீறியாழ்ப்
பாணன் கையது தோலே (புறம். 285:2-4)

நல்யாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கி
பாணன் கூடான், பாடினி அணியாள்
(புறம்.242:2-3)

..... பாணர்
கைவல் சீறியாழ் கடன் அறிந்து இயக்க
(புறம்.398:4-5)

சீறியாழ்ப் பாணன் (ஐங். 472.1)

கைவல் சீறியாழ்ப் பாண (ஐங். 472.1)

கடனறி மரபின் கைவல் பாண (பதிற்.67:3)

பாணர், சீறியாழ், பேரியாழ் இரண்டையும் கையாண்டுள்ளனர். சிறுபாணாற்றுப்படையில் 'இன் குரல் சீறியாழ் இடவயின் தழீஇ (35) என்று சுட்டப்படுகின்றான் சிறுபாணன். பெரும் பாணாற்றுப்படையில் இடனுடைப் பேரியாழ் முறையுளிக் களிப்பி' (462) என்று பெரும்பாணனாகக் காட்டப்படுகின்றான். பாணன் தனியாகக் கூத்து நிகழ்த்துவவனாக விளங்குகின்றான். பாடினியும் அவன் குழுவைச் சேர்ந்தவளாகவே காட்டப்படுகிறான்.

மறம் பாடிய பாடினியும்மே (புறம் 11:1)

..... நின்
பாடினி மாலை அணிய (புறம்.319:13-14)

என்ற சான்றுகள் அதை உறுதி செய்யும். பெரும்பாலும் குழுவின பெண் நிகழ்த்துநர் (பாடினி), விறலி என்றே அழைக்கப்படுகிறார்.

சில்வளை விறலியும், யானும் (புறம்.60:5)

தேளம் தீம் தொடைச் சீறியாழ்ப் பாண!

இன் நகை விறலியொடு மென்மெல இயலிச்
செல்வை ஆயின் செல்வை ஆகுவை

(புறம். 70:1-16)

‘கூந்தல் விறலியர்’ (புதிற்.18:6)

கொடி மருங்கில் விறலியருமே (புறம். 139:4)

சில் வளை விறலி!
மலர்ந்த வேங்கையின் வயங்கு இழை அணிந்து,
மெல் இயல் மகளிர் எழில் நலம் சிறப்ப,
பாணர் மைம் பூ மலைய (புதிற்.40:21-24)

என்னும் சான்றுகள் அதை உணர்த்தி நிற்கின்றன. இதைப் போலவே விறலியரைப் பற்றிய பதிவுகளைக் காணும்பொழுது பெரும்பாலான பாணர் குழுக்களில் விறலியர் இடம் பெற்றிருக்கின்றனர் என்பதைக் காணமுடிகிறது.

எண் வகை மெய்ப்பாடுகளையும் புலப்படுத்தும் விறல் (மெய்ப்பாட்டுத் திறமை) மிக்கவளே விறலி எனப்பட்டாள். விறலியாற்றுப் படை என்று ஒரு தனித்துறையே உள்ளது. ஆடலும், பாடலும் தொழிலாகக் கொண்ட மங்கையர் விறலியர் எனப்பட்டனர்.

அபிதான சிந்தாமணி, எண்வகைச் சுவையும் மனத்தின் கண் பட்ட குறிப்புகளும், புறத்துப் போந்து புலப்பட ஆடுதல் விறலாதலின் அதனை யாடுபவள் இவள் விறலி எனப்பட்டாள்⁵ என்கின்றது.

வெற்றி மன்னன் கீபித்தியைச் சொல்லும் பாணிச்சியை வழிப்படுத்துவது விறலியாற்றுப் படை⁶ என்றும் அபிதானசிந்தாமணி விளக்குகிறது.

விறலி பாணனின் மனைவி கூத்துக் கலையில் வல்லவளாகத் திகழ்ந்துள்ளாள். இவள் விறலி, பாடினி, மாதங்கி, பாண்மகள், பாட்டி, பாடம்மகள் என்றெல்லாம் அழைக்கப்பட்டுள்ளாள். இவளின் தோற்றப்பொலிவினை ஆற்றுப்படை நூல்களுள் பொருநராற்றுப்படை சிறப்பாக வருணிக்கின்றது.

அறல்போல் கூந்தல், பிறை போல் திருநுதல், கொலைவில் புருவத்து, கொழுங்கடை மழைக்கண், இலவு இதழ் புரையும் இன்மொழித் துவர் வாய், பலஉறுமுத்தின் பழிதீர் வெண்பல், நன்பகல் அந்திநடைஇடை விலங்கலின், பெடைமயில் உருவின், பெருந்தகு பாடினி⁷

என்று ஆடுநளாகவும் பாடும் திறம் மிகுந்தமையால்; பாடினியாகவும் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கின்றாள். பெரும்பாலான இடங்களில் ஆடுநளாகவே சித்தரிக்கப்படுகிறாள்.

கூத்துக்களில் வேறுசிலகூத்துக்கலைஞர்கள்

கண்ணுளர், வயிரியர், கோடியர் போன்ற கலைஞர்களும் இலக்கியங்களில் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். இம்மூவருமே இசைக் கருவிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாசுபடுத்தப்படுகின்றனர். பாடி, ஆடும் கலைஞர்கள் என கண்ணுளரை அடையாளப்படுத்தும் புறநானூறு பாடிப் பரிசில் பெறும் புலவர்களைப் போலல்லாது வேறுபட்ட அடையாளங் கொண்ட தொழில் முறைக் கலைச் சமூகமாகவே வயிரியரையும் கண்ணுளரையும் கூறுகின்றது. புலவர்கள் பாடிப்பரிசில் பெறுகின்றார்கள். வயிரியர்கள் இசைக்கும் இசைக்கருவியைக் கொண்டு ‘கண்ணுளர், வயிரியர்’ என்று அழைக்கப்படுகின்றனர்.

வயிரியர் கண்ணுளர்க்கு ஓம்பாது வீசி⁸

யாணர்ப் புலவரொடு வயிரியர் வருக!⁹

விழாக்காலத்தில் வயிரியர் கூத்தாடுவதனை மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது.

விழாவில் ஆடும் வயிரியர்¹⁰

இதனால் ‘விறலியர்’, ‘வயிரியர்’, ‘கண்ணுளர்’, ‘பாணர்’ போன்றோர் தனித்த அடையாளங் கொண்ட வேறுபட்ட கலைச் சமூகத்தினராக அன்று இருந்திருக்கின்றனர் என்று தெரிகிறது. அதன் காரணமாகவே தொழில் முறைக் கலைத் தன்மைகளை

அப்பிரிவினர் கைகொண்டிருந்தனர் என்பதும் அக்கலையினூடாகவே அப்பிரிவினர் அடையாளங் காணப்பட்டனர் என்பதும் தெளிவாகின்றன.

ஆடுகளமும் மன்றமும்

கூத்தர் ஆடும் இடம் 'ஆடுகளம்' என்றும் கோடியர் பாடும் இடம் 'மன்றம்' எனவும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. 'கூத்தர்' என்பது 'கூத்து' எனும் ஆட்டம் பாட்ட வடிவியையாக உருவான பொதுச் சொல்லாயிருந்த போதும், ஒரு நிகழ்வுத் தொகுப்பிற்கான பொதுச் சொல்லாக அமைகிற தன்மை இருந்த போதும், சங்க நூல்களில் எந்த இடத்திலும் 'கூத்து' குறிப்பிடப்படவில்லை என்பது முக்கியமாகும்.

'கூத்தர் ஆடுகளம்' குறித்துப் புறநானூறு,

பும் போது சிதைய வீழ்ந்தென, கூத்தர்
ஆடு களம் கடுக்கும் அக நாட்டையே 11

என சுட்டுவதிலிருந்து, கூத்தர் ஆடுகளம் கடலையின் ஆரவாரத்தை ஒத்த ஆரவாரத்துடன் காணப்படும் என்பது வெளிப்படை. இது போலவே, அகன்ற போர்க்கள ஓசையுடன் ஒப்பிடத்தக்கதாக 'கோடியர் மன்றம்' இருந்ததை அகநானூறு,

இரும்பேர் ஒக்கல் கோடியர் இறந்த
புன் தலை மன்றம் காணின் 12

என விளக்குவதை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆக, கூத்தர் ஆடுகளம் போல; 'கோடியர் மன்றமும்' நிகழிடம் எனும் பொருளிலேயே வழங்கி வந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈங்கு 'கூத்தர் ஆடுகளம்' என்பதால் 'கூத்தர்' என்போர் பாடி ஆடக் கூடியவர் எனும் கருத்தும் புலப்படுகிறது. 'ஆடுகளம்' எனும் சொல் ஆட்டத்துடன் மட்டுமன்றி, நிகழ்த்துக்கள ஆடலுக்குரித்தான நிகழ்த்துக்களம் சார்ந்த இசையுடனும் தொடர்புகொண்டிருக்கின்றது.

ஆடுகளம் என்பது, வினைத்தொகையாக, ஆடக்கூடிய களம், ஆடுகிற களம், ஆடிய களம்

எனும் பொருள்களிலேயே சங்க நூல்களில் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்றைய மொழியில் சொன்னால், நடனமாடும் இடம் என்பதாக அது அமையக்கூடும்.

'கூத்தர் ஆடுகளம்' என்பதும் நடனமிடுவோர் ஆடும் இடம் என்பதாகவே பொருள் கொள்ளப்படும். ஆக 'கூத்து' என்பதன் பொருள், 'ஆட்டபாட்டம்' என்பதாகவே வழக்கிலும் வழங்கி வருவதை அறிய முடிகிறது.

'கூத்தர் ஆடுகளம்' என்பதைப் போலவே, மகளிர் ஆடுகளம் என்ற சொல்லும் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெறுகின்றன.

நாடக மகளிர் ஆடுகளிது எடுத்த
வீசி வீங்கு இன் இயம் கடுப்பக் கயிறு பிணித்து 13

'கூத்தர் ஆடுகளம்' என்பதற்கு இணையான சொல்லமைப்பாகவே 'நாடக மகளிர் ஆடுகளம்' வந்துள்ளது என்பதனை இவ்வரிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. 'நாடக மகளிர்' என்பது இங்கு நாடகத்தைக் குறிப்பதாக இல்லை. 'நடன மகளிர்' என்கிற பொருளிலேயே பயன்பட்டு வந்துள்ளது. 'கூத்தர் ஆடுகளம்', 'நாடக மகளிர் ஆடுகளம்' இரண்டுமே 'நடன ஆடுகளம்' என்கிற பொருளையே உட்பொதித்து வைத்திருக்கின்றன என்பதற்குச் சான்றாக,

பாடல் ஓர்த்தும் நாடகம் நயந்தும்
வெண் நிலவின் பயன் துய்த்தும் 14

என்ற வரிகளைக் கொள்ளலாம். இங்கு 'நாடகம்' என்பது ஆடல் என்கிற பொருளிலேயே வந்துள்ளது. 'ஆடல்-பாடல்' என்கிற சொல்லடுக்குத் தொடர்ந்து வரும் தன்மையே இங்கு, பாடல் 'ஆடல்' என்று வந்துள்ளதாகக் கருதலாம்.

ஆடலும் நல்லார், தம் பாடலும் மறந்தே 15

எனும் பாடல் வரியும் இக்கருத்தை உறுதிப்படுத்த உதவும். இதைப் போன்றே பரிபாடலில் வரும் சான்றுகளான,

பாடுவார் பாக்கம் கொண்டென
ஆடுவார் சேரி அடைந்தென¹⁶

பாடுவார் பாணிச்சீரும் ஆடுவார் அரங்கத்
தாளமும்¹⁷

பாடுவார் பாடல், பரவல், பழிச்சுதல்
ஆடுவார் ஆடல், அமர்ந்த சீர்ப் பாணி¹⁸

போன்ற பாடல் வரிகளும் பாடல் 'ஆடல்' எனும் சொல்லடுக்கையே உணர்த்துவதை நினைவிற் கொள்ளலாம். ஆக எடுத்துக் காட்டில் வரும் 'நாடகம்' என்ற சொல் இன்றைய கருத்திலான நாடகத்தைக் குறிப்பதாக இல்லை. கூத்து குறிக்கும் ஆடலையே இதுவும் குறிக்கிறது என்கிற முடிவுக்கு வரமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் 'நாடக மகளிர்' 'நாடகம் நயந்தும்' என்ற இடங்களில் நாடகம் எனும் சொல் பயன்பாட்டில் வந்திருந்த போதும், 'கூத்தர்' என்று வரும் ஒற்றைச் சான்றினடிப்படையில் மட்டுமே 'கூத்து' என்பதைக் கொண்டு கூட்டிப் பொருள்கொள்ள முடிகிறது என்பதும், 'கூத்து', 'நாடகம்' இரண்டும் சங்க காலத்தில் ஆடல் பாடலை மட்டுமே குறித்திருக்கின்றன என்பதும் வெளிப்படையாகும்.

தமிழ் லெக்ஸிகன், 'நாடகம்' என்பதற்கு முதற் பொருளாக, 'measured dance' எனவும் பிங்கலத்தை நிகண்டு, தாளவொத்துக்கு இயைய நடிக்கும் நடம் எனவும் குறிப்பிடுகிறது. ஆக ஆடலும் பாடலும் பொருந்தியதே கூத்துக்கலை, இதை நிகழ்த்துபவர்கள் ஆடல், பாடலில் வல்லவர்களாகத் திகழ்ந்திருக்கின்றனர் என்பதும் வெளிப்படையாகப் பொருளாகிறது.

பொதுமக்களும் கூத்தர்களும்

பொதுமக்களின் களவு வாழ்க்கையிலும், கற்பு வாழ்க்கையிலும் கூத்தர்கள் இடம் பெற்றுள்ளனர். களவானது கற்பாக மாறவும், கற்பு வாழ்க்கை செம்மையுறவும் கூத்தர்கள் உதவியுள்ளனர். அதோடு மட்டுமல்லாது தொழில் செய்யும் போதும் அவர்களுடைய

களைப்பு நீங்கவும் மகிழ்ச்சி துதும்பவும் கூத்தர்கள் உதவியமை புலனாகிறது. பொழுதுபோக்கிற்காக மட்டும் ஆடிப்பாடி நடிக்கும் கலையாக இல்லாமல் பொதுமக்களும் தன் பணிச்சோர்வினை நீக்க ஆடும் தன்மையினை,

நெல் அரியும் இருந்தொழுவர்; செஞ்ஞாயிற்று
வெயில் முனையின்; தெண் கடல் தீரை

மிசைப் பாயுந்து

தண்குரவை சீர்தூங்கு சந்து¹⁹

என்று புறநானூறு விளக்கிக் கூறுகின்றது. கூத்தருக்குக் கூத்துக்கலையானது தொழில் முறையில் வருமானம் ஈட்டித் தருவதாகவும் விளங்கியது. கூத்தர்களின் தொகையானது பெருகி, அவர்களிடையே தொழில் முறையில் பெரும் போட்டிகளும் நிகழ்ந்தன என்பதை பரிபாடலானது,

அடுபோரான நீன்குன்றினிமிசை

ஆடனவின்றோரவரவர்

போபி செறுப்பவும்²⁰

என எடுத்துரைக்கின்றது. கலைஞர்களுக்கும் தம் திறமையை வெளிப்படுத்தவும், கூத்துக் கலையை முனைப்புடன் நிகழ்த்தவும் நல்வாய்ப்பாகத் தொழில்முறை போட்டிகள் அமைந்திருந்தன என்பதையும் இச்செய்தி வெளிப்படுத்துகிறது.

கற்பு வாழ்க்கையில், ஒருபுறம் பொழுது போக்காகவும் ஒருபுறம் தொழில்முறைக் கலையாகவும் இருந்த கூத்துக்கலையானது களவு ஒழுக்கத்தில் காதலன் காதலி சந்தித்துக் கொள்ளவும் உறுதுணையாகத் திகழ்ந்திருக்கின்றது.

ஒருங்கு நாம் ஆடும் குரவையுள் நம்மை

அருக்கினார்

போல நோக்கி²¹

குரவை, துணங்கைக் கூத்துக்கள் நிகழும் நாளை காதலர்கள் மிகுதியான ஆர்வத்துடன் எதிர்நோக்கியிருந்தனர் என்பதையும் இவ்வரிகள் அறிவிக்கின்றன. ஆட்டனத்தி ஆதிமந்தி கதையில், ஆட்டனத்தியை எங்கும் தேடியலைந்த ஆதிமந்தி காதலரால் மிகவும் விரும்பப்படும் கூத்தான துணங்கைக் கூத்தைக்

காணச் சென்றிருப்பானோ தன் காதலன் என நினைந்து அங்கு சென்று தேடினாள் என்பதனை,

மள்ளர் குழீஇய விழவினாலும்

மகளிர் தழீஇய துணங்கையானும்

யாண் டுங் காணேன் மாண் தக்கோனை²²

என்ற குறுந்தொகை பாடலொன்று புலப்படுத்தி நிற்கின்றது. எனவே, காதலர்களுக்குத் தமது காதலை உறுதிபடுத்திக் கொள்ளும் உயரிய சாதனமாகக் கூத்து நிகழ்ச்சிகள் அமைந்திருந்தன எனும் செய்தியையும் அறிய முடிகிறது.

ஷாகுப்பணர்

- ♦ சங்க காலத்தில் கூத்துக் கலைஞர்களான பாணர், விறலி, கூத்தர்களுக்கு மன்னர்களிடையே பெருமதிப்பும் மரியாதையும் இருந்து வந்திருக்கின்றன. வறிய பாணனும் மன்னனிடம் பொருள் பெற்று வளமை நிலையை அடைந்திருந்தான்.
- ♦ அதை அடுத்து வந்த கால கட்டங்களில் கூத்து கலைஞர்களில், ஆடல் மகளிருக்குத் தனியான மதிப்பு மன்னனிடம் கிடைத்துள்ளது. அவளுக்கென 'காணிநிலம்' வழங்கப்பட்டுள்ளது.
- ♦ சமண, பக்தி இலக்கியங்கள் காலத்தில் கூத்துக் கலைக் காணக்கூடாம கலை என்றும், கூத்தம்பலம் போகக்கூடாத இடம் என்றும் சமண இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.
- ♦ சைவ சமயப் பெரியோர்கள் தலைமைக் கூத்தன் என சிவபெருமானைத் தமது இலக்கியங்களில் பதிவுசெய்துள்ளனர்.
- ♦ முடிவேந்தர்களில் சோழப் பேரரசு காலம் கூத்துக்கலையின் பொற்காலம் என்னும் அளவிற்கும் சிறப்பான வளர்ச்சியடைந்து உள்ளது. 'இறையிலி நிலங்கள்' ஆடல் மகளிருக்குவழங்கப்பட்ட தோடு, அவர்களுக்கெனத் தனியான வீதிகளும் சிறப்பாக அமைந்திருந்தன. 'தேவரடியார்கள்' கோயில்களில் கலைகளை வளர்த்தனர்.

- ♦ சிற்றிலக்கியங்களிலும் ஆடல் மகளிர் பற்றிய குறிப்புக்களும், ஆடலரங்குகள் பற்றிய குறிப்புக்களும் காணப்படுகின்றன.
- ♦ பல்லவ, சோழர் காலத்தை ஒப்பிடும் போது நாயக்க, மராத்திய காலத்தில் கலைகளின் வளர்ச்சியில் தோய்வு ஏற்பட்டது.
- ♦ சங்க காலத்தில் தெய்வ வழிபாடுடனும், மன்னர்களுடனும் தொடர்புடைய கூத்துக் கலையானது, கால மாற்றத்தால் பல்வேறு மாற்றங்களைச் சந்தித்தது. தற்காலத்தில் கூத்துக்கலையும், கலைஞர்களும் எங்கே காணப்படுகிறார்கள் எனத் தேடியும் காணக்கிடைக்காத நிலையுள்ளது.

குறிப்புகள்

1. தொல். புறத். நூ.36.
2. தொல். கற்பியல். நூ.27.
3. புறம். பா.எ.335:7-8.
4. Sivathambi, K., Drama in Ancient Tamil Society, New Century Book House (P) Ltd., 1981.
5. ஆ. சிங்காரவேலு முதலியாபி, அபிதான சிந்தாமணி, ப.1798.
6. மேலது.
7. பொருநராற்றுப்படை, (25-45).
8. பதிற். 20;16
9. மதுரைக்காஞ்சி 750.
10. மேலது, 628.
11. புறம். பா.எ.28; 13-14.
12. அகம். 30; 23-24.
13. பெரும்பாணாற்றுப்படை. 55-56.
14. பட்டினப்பாலை. 113-114.
15. புறம். பா. எ. 153; 12.
16. பரிபாடல் 7:31-32.
17. மேலது, 8; 109.
18. மேலது, 10; 116-117.
19. அவ்வை. சு. துரைசாமிப்பிள்ளை (தொ.ஆ), புறம், ப.69.
20. சோமசுந்தரனார், பரிபாடல், ப.131.
21. சோமசுந்தரனார், குறுந்தொகை, ப.47.
22. குறுந்தொகை, பா. எ.31.

தூது இலக்கியப் பயன்

முனைவர் ப.மீனாட்சி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
எஸ்.எஃப்.ஆர். மகளிர் கல்லூரி, சிவகாசி.

முகப்புரை

இலக்கியங்கள் மொழி கற்பிப்பதற்குரிய வளமூலங்கள் என்பதை மறந்த நிலையில் இலக்கியச் செழுமையை மறந்து மொழியில் அமைந்த வெளியீட்டு வடிவங்களைக் கற்பிப்பதே மொழி கற்பித்தல் என்று மொழியியல் துறை வல்லுநர்கள் கருதுகின்றனர். இவ்விலக்கியங்களை மொழித்திறன் வளர்ச்சி நோக்கில் கற்பிக்க வேண்டிய காலத்தேவையும் எழுந்துள்ளது. பழம் சொற்களைத் தேர்வதால் தூய தமிழ்ச்சொற்கள் வழக்கிற்கு வருவதோடு பிற மொழிச்சொற்பயன்பாடும் குறைகிறது. அதன் பொருட்டு தொலைந்து போன தொன்ம மரபுகளை வெளிக்கொணரும் பாங்கில் இக்கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது.

மொழி வரலாற்றுப் பயன்

நாகரிக வளர்ச்சி இல்லாத காலகட்டத்தில் மக்களிடையே ஒலிக்குறிப்பு முறையே மொழியாக இருந்து வந்துள்ளது. அதற்குப்பிறகு ஏற்பட்ட பல்வேறு வளர்ச்சி நிலைகள் மக்கள் பேசக்கூடிய மொழியிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. ஆட்சி மாற்றத்திற்கு ஏற்றாற் போல வடமொழி, தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் பிற மொழிக்கலப்பு மிகுதியாக இருந்துள்ளது. காலந்தோறும் ஏற்பட்ட மாற்றத்தால் பழந்தமிழ்ச் சொற்கள் வழக்கிழந்திருப்பதை அவ்வக்கால இலக்கியச் சான்றுகள் வழி நாம் அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

பழமையான தமிழ்ச்சொற்கள் இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவை தற்போது வழக்கிழந்து விட்டன. மூவரையன் விறலிவிடு தூதில் கச்சடம் - கோவணம் (173) சந்தானம் கூடனர் - குருபரம்பரைவந்தார் (294) துறைகாரர் -

கோயிற்கணக்கர் (292) என்பவை மொழி குறித்த ஆராய்ச்சியினை ஊக்குவிப்பனவாக உள்ளன. சேதுபதி விறலிவிடு தூதில் வண்ணப்பீங்கான் - வாசனைப்பொருள் வைக்கும் குப்பி (627) என்பதன் மூலம் அக்காலத்திய புலங்கு பொருட்கள் குறித்து அறியமுடிகிறது. செம்மொழி பேசும் மக்கள் பிறமொழி அறிவு பெற்றிருந்தமையை,

ஆரியமும்

கன்னடமும் கடடிக் கரும்பு போலே வடுகும்

பன்னு தமிழும் படிப்பித்தாள்.

(சரவணப்பெருமானையர்-நாகம கூளப்ப நாயக்கன்
விறலிவிடு தூது ப.15)

என்னும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. மூவரையன் விறலிவிடு தூதில் என்பதற்கு மிகப் பொருத்தமாகக் கிடை முதல் என்னும் ஈரசைச் சொல் ஆக்கப்பட்டது. இத்தகைய பழமையான சொற்களைத் தேர்தல் மொழிவளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாததாகிறது.

அரசியல்வரலாற்றுப்பயன்

தூது இலக்கியங்கள் அவ்வக்கால ஆட்சியாளர் பற்றிய குறிப்பினைத் தருகின்றன. வரலாற்றாய்வாளராக (historians) தூதிலக்கிய ஆசிரியர் அமையும் போதும் வரலாற்றுச் செய்திகளைக் கருத்தக்கச்சிலவற்றையும் அவர்கள் கூறுவதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களது காலத்தில் ஆட்சி புரிந்த பிற்காலப் பாண்டியர்கள், முகலாயர்கள், நாயக்கமன்னர்கள், ஆங்கிலேயர்கள் ஆகியோரின் ஆட்சி தமிழகத்தில் நிலவியதை வரலாற்று நூல்கள் வழி அறிய முடிகிறது. பெரு நிலப்பரப்பு மன்னர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவர்களாகக் கொண்ட தூது நூல்கள் தோன்றாமல் குறுகிய நிலப்பரப்பு தலைவர்களையோ அல்லது தலைவர்களை அண்டிவாழும் அலுவலர்களையோ பாட்டுடைத் தலைவர்களாகக் கொண்டுள்ளன.

முத்துவிஜயரகுநாத

சேதுபதி செல்வச் சிரோமணியை - மாதரசி

விண்மணியாய் வந்த முத்துவீராயிநாச்சியார் தந்த
கண்மணியை மன்னவாச்சி காமணியை -

எண்ணுபுகழ்

நாதன்விஜயரகுநாதசிவசாமி.

(சரவணப்பெருமான்-சேதுபதி

விறலிவிடு தூது, ப.8)

சேதுபதியை ஜெயபதியை என்னும் வரிகள் சேதுபந்தனந்தத்தை ஆட்சி புரிந்த சிவசாமிசேதுபதிவரலாற்றினை எடுத்துரைக்கின்றன. மேலும் கூளப்ப நாயக்கன் சரித்திரத்தைக் கூளப்பநாயக்கன் விறலிவிடு தூது கூளப்பநாயக்கர் வரலாற்றையும், செண்டலரங்கள் விறலிவிடு தூது செங்குந்தர் இன வரலாற்றையும் எடுத்துரைக்கின்றன.

நிலக்கோட்டையாணை நெடுங்கலியைத் தூரத்

துலைக்கோட்டுந்தியாகதுரையை - மலைக்கோட்டில்

ஆணைவைத்துப்பார்க்கும் அறுபத்துநாலுமன்னர்

பாளையத்தை வென்ற படையாணை

(சரவணப்பெருமாளையர்-நாகமகூளப்ப நாயக்கன்
விறலி விடுதூது, ப.15)

என்னும் வரிகள் கூளப்ப நாயக்கன் ஆட்சி புரிந்த நிலப்பகுதியையும் அவனது வீரச் சிறப்பினையும் எடுத்துரைக்கின்றன. இவை தவிர்த்து பிறநாடுகளுடன் கொண்டிருந்த வாணிபத் தொடர்பு குறித்த செய்திகளும் விறலிவிடு தூது நூல்களில் பதிவு செய்யப்பெற்றுள்ளன.

சிங்களதேசத்தரசர் சீனத்தரசருடன்

வங்காளர் கப்பமிடும் வாசலினான் - இங்கீதநூல்

கண்டுநெறிமுறைமை கல்லார் இறுமாப்புக்

கொண்டதுபோல் மீறிய கற்கோட்டையினான்

(குமாரசாமி அவதானி தெய்வச்சிலையார்

விறலி விடு தூது, ப.6)

எனத் தெய்வச்சிலையார் விறலிவிடு தூதில் கப்பம் கட்டிய பிறநாட்டவர் பற்றிய குறிப்பும் உள்ளது. இக்குறிப்பு அரசியல் வரலாற்றிற்கு பயனுடையதாகிறது. இந்திய தேசிய வரலாற்றையும் தேசத்தந்தை காந்தியடிகளின் வரலாற்றையும் ஒருங்கேவிவரிக்கும் நூலாக மகாத்மா காந்தியடிகளின் மீது நெஞ்சுவிடுதூது அமைகிறது. இந்நூல் வெள்ளையர்கள் இந்தியாவை ஆண்டவரலாற்றையும் ஐந்தாம் ஜார்ஜ் மன்னர் பற்றியும் பொன்விடுதூது விளக்குகிறது. ஆட்சியாளது அரசியல் அமைப்பு பற்றியும் அதில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் தீர்மானங்கள் குறித்த செய்திகளையும் தொகுத்துக் கூறுகிறது. கலைஞரது ஆட்சி குறித்த செய்திகளை இரா.பண்டாரிநாதனுடைய கலைஞர் கருணாநிதி விறலிவிடு தூது மிகத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது. இதனை

ஊனமுற்றோர்

வாழ்வொரு திட்டம் வந்தேறும் வீடணர்கள்

வீழ்வொரு திட்டம் விண்டது யார்? -தாழ்ந்துலகில்

ஈயன்றிரந்து இடர்பட்டார் ஈயோட்டும்

நோய்பட்டார் வாழ்வை நிமிர்த்தியதார்?

(இரா. பண்டாரிநாதன் கலைஞர் கருணாநிதி

விறலி விடு தூது ப.5)

என்னும் வரிகள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். இது போன்ற குறிப்புகள் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் ஆட்சிபுரிந்த மன்னர்கள்

பற்றியும் அவர்களது ஆட்சி சிறப்பு பற்றியும் அறிந்து கொள்ள உதவுகின்றன.

இலக்கிய வரலாற்றுப்பயன்

இலக்கியமென்பது மனித வாழ்வியல் நிகழ்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடி. இக்கண்ணாடி உள்ளதை உள்ளவாறே எடுத்துரைக்கும் இயல்பு பெற்றிருப்பதாலே இவை உணர்த்தும் கருத்துக்கள் பசுமரத்தாணி போல் பதிகின்றன. தமிழ்விடுதலுது தமிழிலக்கிய வரலாற்றை அறிவிக்கும் நூலாக உள்ளது. நன்னூல் விடு தூதிலும் ஆசிரியர் முதற்கண் தமிழ் நூல்வரலாற்றைக் கூறுகின்றார். இவ்வண்ணம் தமிழ் மொழியின் பழம் பெருமையைத் தூது நூல்கள் பறைசாற்றுகின்றன.

கலைப்பயன்

மனிதனது மனதிற்கும் உடலுக்கும் உற்சாகத்தை தரக்கூடியது கலை. தெய்வச் சிறப்பையும் சமயக் கருத்துக்களையும் பெரும் பகுதியாகக் கொண்டுள்ள தூது நூல்களில் விறலிவிடு தூது நூல்கள் இசை பற்றியும் நடனம் பற்றியும் மொழியழகு மிளிரப் பல குறிப்புகளைத் தருகின்றன.

நாபடிபயம்

கூளப்பநாயக்கன் விறலிவிடு தூதில் தோடி, கண்டா, சுருட்டி, காந்தாரம், காம்போதி, மோகரஞ்சி ஆகிய பண்கள் குறித்த செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

காக அறிவின்றிக் கலம்தனில் வைத்து உண்பாரைத் தேகி என்பார்க்கு ஈயாததீயரை - ராகம் எனும் கள்ளக் கயிறு கொண்டு கட்டி தெள:ளமிர்தத் தீங்குதலைச் சொல்லால் திகில் ஏற்றித் தேட்டை எல்லாம் வாங்கிட வல்லமை தாங்கியே.

(சரவணப்பெருமாள் - சேதுபதி; விறலிவிடு தூது, ப.8)

என்னும் வரிகள் விறலியர் பெற்றிருந்த இசையறிவினை வெளிக்கொணர்கின்றன.

நாடகக்கலை

கல்வியறிவு இல்லாத பாமர மக்களை விழிப்புணர்வு பெறச் செய்வதற்காக தோன்றிய

கலையாகும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் மராட்டிய நாடகக் குழுவின் செல்வாக்கு தமிழகத்தில் மிகுந்திருந்தது. இக்கால கட்டத்தில்தான் நாடகக்கலை இலக்கியத்திலும் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியது. மின்சார தந்தி விடு தூதில்

பட்டினி இராமல் பணியாரமும் வடையும்
இட்டிலியும் தந்த பணம் எங்கு? என்றே- கிட்டி
மடியில் நான் போட்டு ஈர்க்க - இடி தவறி
குப்பி விழு குப்பியின் மேல் தப்பிநான்விழு
(இரத்தினசபபதி ப., தூது இலக்கியம்,
புதிய பார்வை, ப.133)

என்னும் வரிகள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

சுபடிக்கலை

எழுநிலை மண்டபங்களும், வானுயர்ந்த கோபுரங்களும், நுட்பமான வேலைப்பாடும், உயிரோவியம் போன்ற சிற்ப வேலைப்பாடும் நம்மவர்களின் கைவண்ணமாகும். சேதுபதி விறலிவிடு தூதில்

வெள்ளி வட்டத்தூண் நிறுத்தம் மேல்முகப்போ?
பள்ளியறைத்
தூங்குமஞ்சப் பத்தியோ! சொண்ண அணி

மண்டபமோ
தாங்குநவரத்தினமிட்ட சட்டமோ - ஓங்கிய மேல்
கட்டியோ! திண்டு! தலையணையோ! கண்ணாடி
பட்டமோ! கங்கப்படிக்கமோ?

(சரவணப்பெருமாள் - சேதுபதி விறலி விடு தூது
ப.8)

இவ்வண்ணம் இடம்பெற்றுள்ளது.

தொகுப்புரை

பழந்தமிழ்ச் சொற்களை ஆய்வு செய்வதன் மூலம் தமிழ்மொழியின் செம்மையினை வெளிக்கொணர முடிகிறது.

அரசியல் வரலாற்றுச் செய்திகளையும், ஆட்சி முறைமையினையும், இன வரலாற்றினையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

தொலைந்து போன கலை இலக்கியமரபுகளை மீட்டுருவாக்கம் செய்ய உறுதுணையாக உள்ளது.

தோழியும் ஊக்கியும்

அ.ஏஞ்சல் ராணி

பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,

எஸ்.எஃப்.ஆர்.மகளிர் கல்லூரி, சிவகாசி.

முகப்புரை

தோழியின் சிந்தனை முழுக்க முழுக்க தலைவியின் இன்பத்தைச் சுற்றியே வருகின்றது. தலைவனை நன்கு தலைவி புரிந்துகொள்ள வழிவகையாக, தோழி குறியிடம் அமைக்கிறாள். தலைவியின் களவினை அறிந்து, திருமண ஏற்பாடு செய்ய அறத்தொடு நிற்கின்றாள். தலைவனின் உள்ளிதிலும் எச்சுமலிலும் தலைவியே இருத்தல் வேண்டும். நற்குடும்பச் சூழலினை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணங்கள் தோன்ற தலைவனை வரைவுகடாவுகின்றாள்.

மனித மனங்களின் செயல்பாடுகளுடன் தொடர்புடையது உள்பகுப்பாய்வு. இஃது மனிதனின் நடத்தை முறைகளுக்குரிய காரணத்தை ஆராயும் தன்மையுடையது. இத்தகைய உள்பகுப்பாய்வின் அடிப்படைக் கொள்கையை,

1. “ஒரு மனிதனது நடத்தையின் இயல்பினையும், போக்கினையும் நிருணயிப்பதில் நனவிலிமனம் பெரும்பங்கு வகிக்கிறது.
2. நனவிலி உள்ளத்தில் நம்மால் நேரடியாக உணர முடியாத பல்வேறு எண்ணங்கள், எழுச்சிகள், நோக்கங்கள், அனுபவங்கள், விருப்பங்கள் ஆகியன மறைந்துள்ளன.¹ என்று க.பலராமன் தன் நூலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஊக்கிவொல்விளக்கம்

ஊக்கிகள் என்பது உயிர்களது நடத்தை, இலக்கை நோக்கி மேற்கொள்ளப்படும் செயலாகும். “ஊக்கம் என்ற செயல் அதாவது

ஊக்குவித்தல் நடைபெற தூண்டும் காரணிகளை ஊக்கிகள் (Motives) என்று குறிப்பிடுகிறோம்.”² ஓர் உயிரின் நடத்தைக்குக் காரணமாக ஊக்கிகள் அமைகின்றன. “ஊக்கி என்பதன் ஆங்கிலச் சொல்லான (Motive) என்பதன் உட்கருத்து ‘இயக்குவித்தல்’ என்பதுடன் தொடர்பு கொண்டது”³ என்று ஊக்கி என்னும் இச்சொல்லிற்கு விளக்கம் அளிக்கப்படுகின்றது.

ஊக்கியின் இயல்புகள்

ஊக்கிகள் பல்வேறு இயல்புகளைக் கொண்டுள்ளன அவற்றுள்,

1. “நமது செயல்களுக்குத் தேவையான சக்தியைத் திரட்டியளிக்கிறது.
2. சாத்தியமான பல்வேறு நடத்தை முறைகளில் குறிப்பிட்ட ஒரு நடத்தை முறையினைத் தேர்ந்தெடுக்க உதவுகிறது.
3. இத்தகைய நடத்தைக்குப் பின் அடையும் இலக்கு எய்தப்படும் வரை அந்நடத்தை திசை மாறாமல் இயங்கத் துணை புரிகிறது.”⁴

என்று ஊக்கியின் இயல்பினை கி.நாகராஜன் & தேவ.சீத்தாராமன் தம் நூலில் சுட்டுகின்றார்.

ஊக்கியின் அடிப்படை

“ஊக்கியின் இயக்கமானது ஓர் உயிரின் நடத்தையைத் தொடங்கி வைத்த பிறகு, அந்த நடத்தை ஒரு குறிக்கோளை அடையும் வரை தொடர்ந்து நடக்கச் செய்வது. இத்துடன் அந்த நடத்தையைக் குறிப்பிட்ட வழியில் ஈடுபடுத்துவதும் ஆகும்”⁵ ஊக்கியின் அடிப்படைத் தன்மையானது,

1. சக்தி (Energy)
2. விடாயியக்கம் (Persistence)
3. மாறுபடும் இயல்பு (Variability)

என்று மூன்றாகப் பகுக்கப்படுகின்றன.

ஊக்கிகள் ஓர் உயிரின் நடத்தைக்கு அடிப்படையானவை ஆகும். ஒருவரின் விடாய்கள், உந்துகள், இயல்புக்கங்கள் ஆகியன ஊக்கியில் அடங்கும். தோழியின் விடாய்களும் உந்துகளும் தலைவிக்காகவே அமைகின்றன. அவளது இயல்புக்கங்கள் தலைவியின் நலனுக்கே பயன்படுகின்றன.

சக்தி

மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி சக்தி என்ற சொல்லிற்கு “சிவம், சிவனது அருள், வல்லமை, பார்வதி, ஆற்றல்” என்று பொருள் தருகிறது. தலைவியின் நல்வாழ்வுக்காக தன் சிந்தனை, சொல், செயல் வழியாகத் தன் சக்தியைத் தோழி வெளியிடுகின்றாள். தோழியின் சிந்தனை, சொல், செயல் ஆகியன தலைவிக்கு ஏதுவாக அமைகின்றன.

தோழியின் சிந்தனை

ஒரு செயலை எண்ணி, அச்செயலின் மீது மட்டுமே தன் கவனத்தைச் செலுத்தி இருப்பது சிந்தனை எனலாம். தோழியும் தலைவியின் நல்வாழ்வுக்காக தலைவி எண்ணிய வாழ்வு கிடைப்பதற்காக தன் சிந்தனையை

செலுத்துகிறாள். தோழியின் சிந்தனை, குறியிடத்து உய்த்தல், அறத்தொடு நின்றல், வரைவு கடாதல், ஆற்றுவித்தல், உடன்போக்கு ஆகிய சூழல்களில் மேலோங்கி நிற்கிறது.

குறியிடத்து உய்த்தல்

தலைவனும் தலைவியும் சந்திப்பதற்காக, தோழி குறியிடம் அமைக்கும் பண்பினள். தலைவியை இரவுக்குறிக்குரிய இடத்தில் விட்டுவிட்டு திரும்பும் போது, தலைவனை வரைவு கடாவுகிறாள். பகற்குறி மற்றும் இரவுக்குறியில் தலைவியைக் கண்டு இன்புறும் தலைவன் வரைவில் நாட்டம் கொள்ளாது இருப்பதைக் கண்ட தோழி தலைவியின் நல்வாழ்வையே எப்போதும் சிந்திக்கிறாள்.

“புதுக்கலத்து அன்ன செவ்வாய்ச் சிற்றில்
புனைஇருங் கதுப்பிநீநின் மனையோள் அயர
பாலுடை அடிசில் தொடையி, ஒருநாள்”
(அகம்., 394: 9-11)

தோழி தலைவனை ஒருநாள் எம் இல்லத்தில் பாலில் சமைத்த உணவினை உண்ணுதற்கு வந்து செல்வாயாக என்று அழைக்கிறாள். தோழியின் இவ்வாக்கானது, விரைவில் மணந்து கொண்டு விருந்து உண்பதற்கு ஒருநாள் வருக என்று குறிப்பாகச் சுட்டும் தோழியின் சக்தி வெளிப்படுகிறது.

தலைவனும் தலைவியும் சந்திப்பதற்காக பகலில் தோழி, குறியிடம் அமைக்கின்றாள். அவ்விடத்திற்கு தலைவன் வருகின்றான். தலைவன் சிறைப்புறத்தானாக நிற்க தோழி, தலைவியை ஆற்றுவிக்கின்றாள்.

“சென்ற நாட்ட கொன்றை அம் பசுவீ
நம்போல் பசுக்கும் காலை, தம்போல்
சிறுதலைப் பிணையின் தீர்ந்த நெறிகோட்டு
இரலை மாணையும் காண்பர்கொல், நமரே!-
புல்லென் காயாப் பூக்கெழு பெருஞ்சினை
மென்மயில் எருத்தின் தோன்றும்
புன்புல வைப்பிற் காணத் தானே (குறு., 183)

என மழை பெய்வதற்கு முன்பு கண்ட கொன்றை மலர்களைக் காணும் தலைவன் நம்முடைய பசலையை எண்ணியும், பெண்மாணை நீங்கிய ஆண்மாணைக் கண்டும் நம்மை காண விரைந்து வருவார் என்று தலைவியிடம் எடுத்துரைக்கிறார். தலைவி, தலைவனை விட்டுப்பிரிந்து இருக்க எண்ணமாட்டாள். பிரிந்தால் தாங்க மாட்டாள். எனவே தலைவியை ஆற்றிவிடப்பது போல, சிறைப்புறமாக இருக்கும் தலைவனிடம் தலைவியின் அன்பை வெளிக்கொணரும் தோழியின் சிந்தனை தலைவியின் நலனில் மட்டுமே உள்ளது.

தோழியின் சிந்தனை சக்தி, தலைவியின் நல்வாழ்வின் மீது வெளிப்படுகிறது. வரைவுகடாதலில் தலைத்தோங்குகிறது. தலைவனின் எண்ண மாற்றத்திற்கும், செயல் மாற்றத்திற்கும், தோழியின் சிந்தனை சக்தி துணைபுரிகிறது.

அறத்தொடுநின்றலில்வெளிப்படும்சிந்தனை

தலைவன், தலைவி இருவரது களவு வாழ்க்கையை கற்பு நிலைக்குத் தள்ள தோழி, கையாளும் ஒரு உத்தி முறையே அறத்தொடு நின்றல் எனலாம். அறத்தொடு நின்றலின் மூலம் தோழி, செவிலியிடம் தலைவியின் களவினை நேர்முகமாகவும் மறைமுகமாகவும் வெளிப்படுத்துகின்றாள். அறத்தொடு நின்று தலைவியின் களவினை வெளிப்படுத்திய பின்பு செவிலி சினம் கொள்ளக்கூடாது என்பதை மனதில் கொண்டு தோழி, தலைவியின் களவினை வெளிப்படுத்துவதற்கு முன்பே, அன்னையே, நீ வாழ்க. நான் சொல்வதை கேட்பாயாக என்று செவிலியை புகழ்கின்றாள்.

“அன்னாய் வாழிவேண்டு அன்னை!”

(குறிஞ்சி: 1)

“அன்னாய்!”

(ஐங்: 284)

என்று தான் சொல்லப்போகும் செய்தி தலைவியின் வாழ்க்கையை நியமிக்கக்கூடிய முக்கியமான சூழல் என்பதால், தான் சொல்வதை கேட்கும் செவிலியை, கேட்கின்ற நிலைக்கு

இழுத்துச் செல்லபுகழும் தோழியின் சொந்திறன் போற்றற்குரியது.

பால்வரைந்து அமைத்தல் அல்லது, அவர்வயின் சால்பு அளந்து அறிதற்கு யாஅம் யாரோ? வேறுயான் கூறவும் அமையாள், அதன்தலைப் பைங்கண் மாச்சுனை பலர்ணி அவிழ்ந்த வள்இதழ் நீலம் நோக்கி, உள்அகைபு ஒழுகு கண்ணள் ஆகி வழுது அன்று அம்ம, இவ்வியிழை துணிவே (குறு: 366)

என்ற பாடலில், தலைவி சுனையின் கண், நீலமலரை பறிக்க முயல்கிறாள் ஆனால் முடியவில்லை. அவ்வழி சென்ற தலைவனைப் பறித்துத் தரும்படி வேண்டினாள். இச்செயல் தெய்வத்தால் வரையறுக்கப்பட்டு முடிக்கப்பட்டதேயன்றி, என்னுடைய செயல் எதுவுமில்லை என்கிறாள் தோழி. மேலும், யான் கூறவும் அமையாள் என்றும் யாம் யாரோ என்றும் தன்னுடைய காவலின் குறையின்மையை எடுத்துரைக்கிறாள் தோழி. தலைவன் நீலமலர் பறித்து தந்து உதவியமையால் அதற்கு கைமாறு செய்யாமல், தலைவி உடல் மெலிந்தனள் என்று எடுத்துரைக்கிறாள். தலைவி, தலைவன் மீது கொண்ட களவு வாழ்வினை, குறிப்பாக செவிலியிடம் எடுத்துரைக்க வேண்டும் என்பதே தோழியின் நோக்கமாகும்.

வரைவுகடாதலில்வெளிப்படும்சிந்தனை

தலைவன், தலைவி இருவரின் களவினை, கற்பாக மாற்றத் தோழி கையாளும் உச்சகட்ட முதல்நிலையே வரைவுகடாதல் ஆகும். களவின் ஆரம்ப நிலையிலிருந்தே தோழி, தலைவனை வரைவுகடாவ ஆரம்பிக்கின்றாள். தலைவனிடம் பேசுவதற்கு கிடைக்கும் சூழல்களை எல்லாம், தலைவனை வரைவிற்கு விரைவுப்படுத்தும் முயற்சியிலே தோழி ஈடுபடுகின்றாள். இல்லையெனில், தலைவன் சிறைப்புறத்தான நிற்க, தோழி தலைவனை வரைவுகடாவிய முறையின் மூலம் தோழியின் முழுமுச்சான சிந்தனை வெளிப்படுகின்றது.

“மலர்ஏர் உண்கண் எம்தோழி எவ்வம்
அலர்வாய் நீங்க, நீ அருளாய் பொய்ப்பினும்
நெடுங்கழி துழைஇய குறுங்கால் அன்ணம்
அடும்புஅமர் எக்கர் அம்சிறை உளரும்,
தடவநிலைப்புன்னைத் தாதுஅணி, பெருந்துறை,
நடுங்குஅயிர் போழ்ந்த கொடுஞ்சி நெடுந்தேர்
வண்டற் பாவை சிதைய வந்து, நீ
தோள்புதிது உண்ட ஞான்றை,
கூளும் பொய்யோ, கடல்அறி கரியே?”

(அகம்.,320:6-14)

தலைவியின் துன்பமும், ஊரார் கூறும் பழிச்சொற்களும் நீங்குமாறு தலைவனே நீ வந்து அருள் செய்ய வேண்டும் என்கிறாள் தோழி. மேலும் எம் தலைவியின் தோள்நலத்தை நுகர்ந்து சென்ற நாளில் கடலே சான்றாக நீ கூறிய குள்மொழி பொய்த்து போகாவண்ணம் தலைவியை விரைவில் மணந்து கொள் தலைவனை வரைவு கடாவியத் தோழியின் சிந்தனைச் செய்தி புலனாகிறது.

இரவுக்குறியில் தலைவனை எதிர்ப்பட்ட தோழி, தலைவியின் நிலைகூறி அவனை மணம் செய்துகொள்ள வேண்டுகிறாள். தலைவனே, பலாவின் சிறிய கொம்பில், பெரிய பழம் தானே பழுத்துத் தொங்குவது போல, தலைவியின் உயிராகிய கொம்பு, மிகவும் சிறியதாக உளது. அவ்வயிரின் கண் விளங்கும் காமநோயே மிகவும் பெரியது. அந்நிலையை அறிந்தவர் நினைவன்றி யார்? எவரும் இலர். எனவே தலைவனே, தலைவியின் இந்த காமநோயை நீக்க, நீ விரைவில் அவனை மணந்து கொள்ள வேண்டும் என்று தோழி எடுத்துரைக்கிறாள்.

“வேரல் வேலி வேர்க் கோட் பலவின்
சாரல் நாட! செவ்வியை ஆகுமதி!
யார் அஃது அறிந்தீசினோரே - சாரல்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கியாங்கு, இவள்
உயிர்தவச் சிறிது: காமமோ பெரிதே!”

(குறு .,18)

தலைவியின் களவின் அளவை பிறர் அறியாது இருப்பினும், தோழி அறிந்திருப்பது சாத்தியமே.

இருந்தபோதிலும் அவற்றைத் தலைவன் அறியும் வண்ணமும், தலைவனை வரைவிற்கு விரைவுபடுத்தும் எண்ணமும், ‘உயிர்தவச் சிறிது: காமமோ பெரிதே!’ என்று எடுத்துரைக்கும் தோழியின் சிந்தனை தெளிவாகிறது.

ஆற்றுவித்தலில் வெளிப்படும் சிந்தனை

தலைவன், தலைவியின் களவு வாழ்விலும் சரி, கற்பு வாழ்விலும் சரி, தலைவனின் பிரிவின் போது தோழியின் ஆற்றுவித்தல் துணை தலைவிக்குத் தேவைப்படுகிறது.

“வருந்தினை வதித்தநின் வளை நீங்க, சேய்நாட்டுப் பிரிந்துசெய்பொருப்பினி பின் ஞாக்காது ஏகி, நம் அருந்துயர் கலைஞர் வந்தனர் -
திருந்து எயிறு இலங்கு நின் தேமொழி படர்ந்தே
(கலி.,29:23-26)

பருவ வரவின் கண் ஆற்றாத தலைவியை, உன் வருத்தம் வெளிப்படும் வண்ணம் உன் வளைகள் கழன்று வீழுமாறு வெளியூர் சென்றத் தலைவன் மீண்டு வந்தான் நீ வருந்தாது இருப்பாயாக என்று தோழி, தலைவியின் ஆற்றாமையை எடுத்துரைக்கின்றனர்.

தலைவியைக் காண தலைவன், வினைமுற்றி மீண்டு குறித்தப்பருவத்தில் வருகின்றான். இதனை அறிந்த தோழி, தலைவியிடம்,

“அறவர், வாழி - தோழி! மறவர்
வேல் என விரிந்த கதுப்பின் தோல்
பாண்டில் ஒப்பின் பகன்றை மலரும
கடும்பனி அற்சிரம், நடுங்க, காண்தகக்
கைவல் வினைவன் தையுபு சொரிந்த
கரிதக உருவின ஆகீப் பெரிய
கோங்கம் குவிமுகை அவிழ, ஈங்கை
நல் தளிர் நயவர நுடங்கும்
முற்றா வேனில் முன்னி வந்தோரே!”

(நற்.,86)

என்ற பாடலின் மூலம் தெரிவிக்கின்றார்கள். முற்றாத இளவேனில் பருவத்தில் முன்பு பிரிந்து சென்ற நம் தலைவர் நம்மைக் கருதி மீண்டும்

வந்தார். அவர் அறநெறியுணர்ந்தவரே ஆவார். அவர் நீடுழி வாழ்க என்று தோழி தலைவனை போற்றுகின்றாள். சொன்ன சொல் மாறாத தலைவனை பாராட்டும் சிந்தனை கொண்ட தோழி சிறப்பிற்குரியவளாகிறாள்.

மேலும், தலைவன் குறித்து சென்ற பருவமானது வருவதற்கு முன்பே, பருவக்குறிகளைக் கண்டு தலைவி மனம் வருந்துகிறாள். அதாவது, தலைவன் கூறிச் சென்ற கார்பருவம் வருவதற்கு முன்பே கொன்றை மலரானது மலர்ந்துள்ளது. மழையும் பொய்யாய் பெய்தது என்று கூறித் தலைவியைத் தோழி ஆற்றுவிக்கின்றாள். இதனை,

மடவ மன்ற தடவுநிலைக் கொன்றை-
கல் பிறங்கு அத்தம் சென்றோர் கூறிய
பருவம் வாரா அளவை, நெரிதரக்
கொம்புசேர் கொடிஇணர் ஊழ்த்த
வம்ப மாரியைக் காள்ள மதித்தே

(குறு ..66)

தலைவன் வருவதாகக் கூறிய கார்ப்பருவம் வருவதற்குள் பூத்தமையால், தோழி கொன்றை மலரை 'மடவ' என்று, அறியாமையுடையதாய் மலர்ந்தது என்று இகழ்ந்து கூறுகின்றாள். அதேபோல், நிலைத்த பருவ மழையின்றி, நிலையில்லாது நீங்கும் புது மழையாதலின் 'வம்பமாரி' என்று எடுத்துரைக்கும் தோழியின் சிந்தனையை அறியமுடிகின்றது.

தலைவன் பொருள் தேடிச் சென்று, அவன் கூறிச்சென்ற காலம் வந்தும் திரும்பி வரவில்லை. அதனைக்கண்டு தலைவி மிகவும் வருந்துகிறாள். தோழி தலைவியிடம், ஊரார் கூறும் பழிச்சொல்லும் ஊர்ப்பொதுவிடங்களில் வெளிப்படுவதாயிற்று. தாயும் உறக்கம் கொள்ளாளாய் வெப்ப பெருமூச்சு விடுவாள் என்று நீ ஏங்கி பசலை கொண்டு காணப்படுகின்றாய். தலைவன் விரைந்து வருவார் என்று எடுத்துரைக்கின்றாள். இதனை,

பகலோன் மறைந்த அந்தி ஆர்இடை,
உருகெழு பெருங்கடல் உவவுக் கிளர்ந்தாங்கு,
அலரும் மன்று பட்டன்றே அன்னையும்
பொருந்தாக் கண்ணள், வெய்ய உயிர்க்கும் என்று
எவன்கை யற்றினை, இகளை? சோழர்
வெண்டுணல் வைப்பின் நல்நாடு பெறினும்,
ஆண்டுஅமைந்து உறைநர் அல்லர் - முளைந்து
வான்புகு தலைய குன்றத்துக் கவாஅன்,
பெருங்கை எண்கின் பேழ்வாய் ஏற்றை
இருள்துணிந் தன்ன குவவுமயிர்க் குருளைத்
தோல் முலைப் பிணவோடு திளைக்கும்
வேனில் நீடிய சுரன்இறந் தோரே

(அகம்., 201:8-19)

வெம்மை நீடித்து நிலைபெற்ற பாலை நிலத்தைக் கடந்து சென்றுள்ள நம் தலைவர், சோழமன்னரது வெண்ணெல் விளையும் ஊர்களையுடைய நல்லநாடு போலும் பொருளைப் பெருவதாயினும் மனமுவந்து அங்கேயே தங்கிவிடுபவர் அல்லர். நினைவினைந்து விரைந்து வரக்கூடியவர் என்று தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் தோழி, தலைவனின் நிலை என்ன என்பதை அறியவில்லை என்றாலும் தலைவியின் மனம் அமைதி பெறுவதற்கு ஏற்றுச் சொற்களைக் கூறும் சிந்தனையுடன் செயல்படுகிறாள்.

உடன்போக்கில்வளிப்படும்சிந்தனை

சங்க இலக்கியத் தோழி, தலைவன் தலைவி இருவரையும் உடன்போக்கு நிலைக்கு இழுத்துச் செல்கிறாள். ஏனென்றால், களவு வாழ்வானது கற்பு நிலையில் தான் முடிய வேண்டும் என்ற சான்றோர்களின் வாக்கை நிறைவேற்ற உடன்போக்கிற்குத் தலைப்படுகிறாள்.

அறத்தொடு நின்றல், வரைவு கடாதல், ஆற்றுவித்தல் என்று பல்வேறு துறைகளின் மூலம் தலைவன், தலைவியின் களவினை கற்பாக மாற்ற போராடும் தோழி அவற்றில் எல்லாம் தோல்வியைக் காணும் போது உடன்போக்கிற்கு ஒப்புதல் அளிக்கின்றாள்.

“முளவுமா வல்சி எயினர் தங்கை
இளமா எயிற்றிக்கு, நின்றிலை அறியச்
சொல்லினென் இரக்கும் அளவை
வென்வேல் விடலை! விரையா தீமே!”

(ஐங்.,364)

தலைவன், தோழியிடம் தலைவியுடன் உடன்போக்கு செல்ல விரும்புவதை எடுத்துரைக்கின்றான். தோழி, தலைவியை உடன்போக்கிற்கு செல்லுவதை ஏற்றுக்கொள்ளாமாறு செய்யும்வரை விரையாது இருப்பாயாக என்று எடுத்துரைக்கின்றான். தலைவியும் கேட்டவுடன் சரி என்று ஏற்றுக்கொள்ளும் சிந்தை உடையவள் அல்லள். எனவே தான் தோழி “இரக்கும் அளவை” என்கிறான். இரந்து கேட்டுவரும் வரைக் காத்திரு என்று கூறி, தலைவியை மேன்மைப்படுத்தும் தோழியின் சிந்தனைத்திறன் புலனாகிறது.

தலைவன், தலைவியின் களவினை அறிந்த ஊரார் அலர் தூற்றுகின்றனர். இதனை அறிந்த செவிலி தலைவியை இற்செறிக்கின்றாள். தலைவி வருந்துகின்றாள். இதனை கண்டு யானும் வருந்துகின்றேன். எனவே நீ தலைவனோடு உடன்போக்கு செல்ல, உன்னை அவனிடம் சேர்க்க எண்ணுகிறேன். நீ சென்ற பின் இவ்வூர் என்ன செய்யும்: அலர் கூறி ஒழிந்து போகட்டும் என்று சிந்தனையின் மூலம் கோபத்தின் உச்சநிலைக்கு தோழி செல்கின்றாள்.

“சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி,
மூக்கின் உச்சிக் கூட்டு விரல் சேர்த்தி,
மறுகில் பெண்டிர் அம்பல் தூற்ற,
சிறுகோல் வலந்தனள் அன்னை அலைப்ப,
அலந்தனென் வாழி - தோழி! -கானல்
புது மலர் தீண்டிய பூ நாறு குளுஉச் சுவல்

கடுமான் பரிய கதழ் பரி கடைஇ,
நடுநாள் வளுஉம் இயல் தேர்க் கொண்களோடு
செலவு அயர்ந்திசினால், யானே;
அலர் சுமந்து ஒழிக; இவ் அழுங்கல் ஊரே!”

(நற்.,149)

தலைவன், தலைவி இருவரின் களவு வாழ்வானது கற்பு வாழ்வாக மாற வேண்டும் என்ற சிந்தனை அம்பல் மேலும் பலர் அறிந்து அலராகா வண்ணம் காத்தல் வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடனும், உடன்போக்கு மேற்கொள்ள வேண்டும் தோழியின் சிந்தனை நன்கு வெளிப்படுகின்றது.

தொகுப்புரை

தோழி, தலைவியை மணந்துகொள்ளும் எண்ணத்துடன், பொருள் தேடிச் சென்ற தலைவனை எண்ணி வருந்தும் தலைவியை ஆற்றுவிக்கிறாள். எந்த முயற்சியின் மூலமும் தலைவியும், தலைவனும் திருமணம் செய்து கொள்ள இயலாது என்ற நிலை வரும் போது உடன்போக்கு மேற்கொள்ளச் செய்கின்றாள். இவ்வாறு தலைவியின் நல்வாழ்விற்காக அரும்பாடுபடும் தோழியின் சிந்தனை சக்தி அவளை ஊக்கியாக செயல்படச் செய்கிறது.

சான்றோர்விளக்கம்

1. க.பலராமன், மு.நா, ப.22
2. கி.நாகராஜன் & தேவ. சீத்தாராமன், மு.நா, ப.298
3. மேலது
4. மேலது, ப.299
5. தா.ஏ.சண்முகம், உளவியல் இரண்டாம் பாகம், ப.225
6. மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி, ச.வே.சுப்பிரமணியன், ப.450

இணையத்தில் பதிவிறக்கம் செய்ய www.selptrust.org
தமிழாய்வுச் சங்கமம் - பன்னாட்டு ஆய்விதழ்
ISSN : 2320-3412(P), 2349-1639(O)
Impact Factor : 0.231
பகுதி - III / பதிப்பு - 6
ஜூலை - டிசம்பர் 2015

பண்பாட்டு மானுடவியல் நோக்கில் பண்டைத்தமிழர் திருமணமுறை

முனைவர் பா.வொள்ளி

உதவிப்பேராசிரியர் மற்றும் துறைத்தலைவர்
எஸ்.எஃப்.ஆர் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சிவகாசி

முகப்புரை

மனிதனுடைய நாகரிக வளர்ச்சியின் விளைவான செயல்பாடுகளுள் ஒன்று திருமண முறை எனலாம். மனிதன் தன்னுடைய இன வளர்ச்சிக்காக திருமணத்தினுள் சில கட்டுப்பாடுகளையும் வகுத்துக் கொண்டான். வடநூல் எட்டு வகையான திருமண முறைகளைக் குறிப்பிடுகிறது. மானுடவியலாரும் எண்வகையான திருமணமுறைகளைக் குறிப்பிடுகின்றனர். சங்ககாலத்தில் நிலவிய திருமண முறைகளை மானுடவியலார் குறிப்பிடும் இத்திருமண முறைகளுடன் ஒப்பிடுவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

திருமணம்

திருமணம் என்ற கட்டுப்பாடு தோன்றுவதன் முன்னர் பிள்ளைகள் தாயின் வழியிலேயே அடையாளப்படுத்தப் பட்டனர் எனலாம். பின்னர் குழு இனம் என்ற அமைப்புகளை நிலைநிறுத்துவதன் பொருட்டு திருமணமுறை அமைக்கப்பட்டது . ஒரு இனத்தின் தொடர்ச்சி விடுபடாமல் இருக்கவும் இனக்கலப்பு ஏற்படாமல் தடுக்கவும் இக்கட்டுப்பாடுகள் உருவாயின. திருமணம் என்பது சமூகத்திலுள்ள ஒரு வகை வழக்கமாகும். இது சமூகத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஆண் - பெண் உறவுநிலையைக் குறிக்கிறது என்பர். (முனைவர் கே.பி.அழகம்மை சமூக நோக்கில் சங்க மகளிர் ப-44)

“திருமணம் இரண்டு தனிப்பட்டவர் களுக்கிடையே நடைபெறும் உடன்படிக்கையன்று. இரண்டு குழுக்களிடையே இணைப்பை நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தும் உறவுத்தளை நியதி”

(சசிவல்லி தமிழர் திருமணம் ப-8) என்று குறிப்பிடுவர்.

இதன்வழி திருமணம் என்பது தனிப்பட்ட குழுக்களின் தனித்தன்மையை கட்டுக்கோப்பைக் காப்பதில் முதலிடம் பெறுவதனை அறிய முடிகிறது.

தொடர்ச்சியும்

திருமணமுறை தோன்றியமை குறித்து “ஆணுலகில் தீயொழுக்கம் பொறுப்பின்மை பொய்மை முதலியன தோன்றிய நாள் தொட்டுப் பெண்ணுலகக் காப்புக்கெனத் திருமண விதிகள் கோரப்பட்டன (திரு.வி.க.பெண்ணின் பெருமை ப-189) என்று குறிப்பிடுவர். தொல்காப்பியர்

பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப (தொல்.கற்.நூ-4)

என்று குறிப்பிடுகிறார். மேலும் அவர் வடநூல் குறிப்பிடும் எட்டு வகையான திருமண முறைகளைச் சுட்டுகிறார்.

மறையேயார் தேஎத்து மன்றல் எட்டு

- தொல்காப்பியம், களவியல், நூற்பா- 1

என்ற நூற்பா வழி இதனை அறியமுடிகிறது. பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தைவம், காதருவம், அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் என்ற எட்டுமுறைகள் இந்த எட்டினுள் அடங்கும். இத்திருமண முறைகளை தொல்காப்பியர் தமிழ் இலக்கிய நெறியில் பாகுபடுத்திக் கொண்டுள்ளார். அவர் முதல் நான்கும் (பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தைவம்) கைக்கிளை எனவும், கடைசியில் உள்ள மூன்றும் (அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம்) பெருந்திணை என்றும், இடையில் உள்ள காந்தருவத்தை அன்பின்பாற் பட்டது என்று குறிப்பிடுகிறார். சங்க இலக்கியத்தில் தலைவனும் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டு தம்முள் காதல் கொள்ளும் முறைமையை இக்காந்தருவத்தின் பால் சுட்டலாம்.

சங்க காலத்தில் மணமகன் வீட்டார் மணமகள் வீட்டாரிடம் பெண் கேட்டு நிச்சயிக்கும் முறையே பெரும்பாலும் வழக்கில் இருந்துள்ளது.

கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்

கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே (தொல்.கற் - 1)

என்று தொல்காப்பியரும் இதனை விளக்குவார்.

அம்மவாழி தோழி நம்மூர்ப்

பிரிந்தோர்ப் புணர்ப்போ ரிருந்தனர் கொல்லோ தண்டடைக் கையர் வெண்டலைச் சிதலவர்

நன்றுநன் றென்னு மாக்களோடு

இன்று பெரிது என்னும் ஆங்கணது அவையே

(குறு - 146)

என்ற பாடல் பெரியவர்கள் கூடிப் பேசி திருமணம் செய்யும் முறையினைப் புலப்படுத்துகின்றது எனலாம்.

மானுடவியலார் கூடும் திருமணமுறைகள்

மானுடவியலார் இனக்குழுக்கள் தமக்குள் மேற்கொள்ளும் திருமணமுறைகளை எட்டு வகைகளாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். அவை

- * தகுதிகாண் திருமணம்
- * கடத்தல் மணம்
- * தேர்வுத் திருமணம்
- * மணப் பெண் பணம் கொடுத்துத் திருமணம் செய்யும் முறை
- * பணிசெய் மணம்
- * பரிமாற்றத் திருமணம்
- * உடன் போக்குத் திருமணம்
- * வலிய மணம்

தகுதிகாண் திருமணம்

அசாமிலுள்ள குக்கிப் பழங்குடிகளில் ஒருவன் தான் விரும்பும் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமாயின் அவள் வீட்டில் பல மாதங்கள் தங்கி அனைத்து வகையான சமுதாயப் பொருளாதாரச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட வேண்டும். அவன் செய்யும் பணிகளில் பெண்ணின் பெற்றோர் நிறைவடைந்தால் பெண்ணை மணம் செய்து கொடுப்பார். இல்லையேல் மறுத்து விடுவார். இவ்வகைத் திருமணம் தகுதிகாண் திருமணம் எனப்படும் என்பர்.

சங்க காலத்தில் முல்லை நிலத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட ஏறுதழுவல் பெண்களை மணக்க இருக்கும் ஆடவரின் திறனைக் கைக்கொண்ட ஒன்றாகவே அமைகிறது.

பகலிடக் கண்ணியன் பைதற் குழலன்

சுவல்மிசைக் கோலசைத்த கையன் அயலது

கொல்லேறு சாட இருந்தார்க்கெம் பல்லிருநட

சுந்தலணை கொடுப்போம் யாம்

(கலி-101 39-42)

என்ற பாடலடிகள் இதனை விளக்குகின்றன.

கடத்தல்மணம்

ஹோ, கோண்டு, பில்லர், நாகரல் ஆகிய பழங்குடியினரின் திருமண முறைகளுள் இதுவும் ஒன்றாகும். ஒருவன் தான் விரும்பிய பெண்ணை மணப்பதில் தடை ஏற்பட்டால் கடத்திச் சென்று திருமணம் செய்து கொண்டு விடுவான். இதனை கடத்தல் மணம் என்று குறிப்பிடுவர். இத்தகைய முறை சங்க காலத்தில் காணப்படவில்லை.

தேர்வத்திருமணம்

பில்லர் பழங்குடிகளில் ஆண்மக்கள் விழாக் காலங்களில் நடக்கும் ஒரு வகைப் போட்டியில் தன் திறனை வெளிப்படுத்தி அவனுக்குப் பிடித்த பெண்ணை மணந்து கொள்வான். இது ஏறுதழுவி தலைவியை மணந்து கொள்ளும் முறைமையின்பாற் பட்டது எனலாம். தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பிய நிலையிலும் தலைவன் தன்னடைய வீரத்தினை வெளிப்படுத்தினால் மட்டுமே தலைவியை அடைய முடியும் என்ற செய்தியும் சங்க இலக்கியத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. தலைவன் ஏறுதழுவலில் வெற்றி பெற்று விட்டான் என்பதனை அறிந்த தலைவி

கண்ணுடைக் கோலன் அலைத்தற்கு என்னை
மலர் அணி கண்ணிப் பொதுவனோடு எண்ணி
அலர் செய்துவிட்டது இவ்வீரர் ?
ஒன்றிப் புகர் இனத்து ஆயமகற்கு ஒள்ளிழாய்!
இன்றுவென் என்னை எயர்சொடுப்பது அன்று அவன்
மிக்குத் தன்மேல் சென்ற செங்காரிக் கோட்டிடைப்
புக்கக்கால் புக்கது என் நெஞ்சு?
(முல்லைக்கலி 5 63-69)

என்று குறிப்பிடுவதன் வழி இதனை அறியமுடிகிறது.

மணப் பெண் பணம் கொடுத்துத் திருமணம் செய்ப்புமறை

மணமகன் வீட்டார் மணமகள் வீட்டாருக்குப் பணமோ பொருளோ கொடுப்பதும் அல்லது வேறு வகையான செல்வம் கொடுப்பதும் மணப்பெண் பணம் எனப்படும்.

இவ்வாறு கொடுப்பதன் மூலம் மணவியையும் அவளுக்குப் பிறக்கும் குழந்தையையும் மணமகன் வீட்டார் முழுமையாக உரிமை கொண்டாட முடிகிறது. தந்தை வழிச் சமுதாயத்தில் இம்முறை பரவலாக உள்ளது. பரிசம் கொடுத்து மணத்தல் என்பது “மணமகளுக்கு அவளது பெற்றோரிடம் பரிசம் வழங்கப்படும். இப்பரிசம் அணிகலன்களாகவோ அல்லது பணம் நிலம் போன்ற சொத்தாகவோ வழங்கப்படும். மணமகளின் பெற்றோர் கேட்கும் பரிசுத்தொகை எவ்வளவோ அதைக் கொடுத்தால் தான் திருமணம் நடக்க ஒப்புதல் அளிக்கப்படும்” (சசிவல்லி தமிழர் திருமணம் ப - 51) என்று குறிப்பிடுவர். சங்க காலத்தில் ஆண்வீட்டார் பெண் வீட்டாருக்குப் பரிசுத் தொகை கொடுத்து மணம் முடித்த செய்தி காணப்படுகிறது.

அருந்திறற் கடவுள் செல்லூர்க் குணாஅது
பெருங்கடல் முழக்கிற்றாகி யாணா
இரும்பிடம்படுத்த வடுவுடைய முகத்தர்
கடுங்கண் கோசா நியமம் ஆயினும்
உறுமெனக் கொள்ளுநர் அல்லர்
நறுநுதல் அரிவை பரிசிழை விலையே

(அகம் 90 9-14)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் அடிகளில் தலைவிக்கு ஈடாகப் பரிசுத் தொகை அளிக்கப்பட்டமையை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. புறநானூற்றிலும் ஆடவர் பரிசுத் தொகை அளிக்க முன் வந்த செய்தி குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. பெண்ணிற்காக செல்வத்தையே தருவதற்கு முன் வந்த செய்தியினை

..... ஊரொடு

நிறைசால் விழுப்பொருள் தருதல் ஒன்றோ

(புறம் 344 : 3-4)

என்ற அடிகள் வழி அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

பணிசெய் மணம் (Marriage by service)

திருமணத்திற்கு முன் மணமகன் மணப்பெண் வீட்டிற்குச் சென்று குடும்பப் பணிகளைச் செய்ய வேண்டும். அவர் பணி செய்யும் காலங்கள் சமுதாயத்திற்குச் சமுதாயம்

வேறுபடுகிறது. இது சில மாதங்களில் இருந்து சில ஆண்டுகள் வரை நீளும். வட அலாஸ்கா பகுதியில் வாழும் எஸ்கிமோ சமூகத்தில் மணமகன் மணமகள் வீட்டில் அனைத்து வகையான வேலைகளையும் செய்வான். அவன் பணிக்காலத்தில் எந்த நேரத்திலும் திருமணம் நடக்கலாம். பெரும்பாலும் இவ்வகைப்பணி மணப்பெண் பணத்தை ஈடுசெய்வதற்காகவே செய்யப்படுகிறது என்று குறிப்பிடுவர்.

இதனை சேவை மணம் என்றும் குறிப்பிடுவர். அகநானூற்றில் மணமகன் மணமகள் வீட்டில் சேவை செய்வதான குறிப்பு காணப்படுகிறது. தலைவியை அடைய வேண்டும் எனில் அவளது தந்தைக்குப் பலவித பணிகள் செய்ய வேண்டியிருக்கும் என்பதனை

அசையினள் இருந்த ஆய்தொடிக் குறுமகள்
நலம்சால் விழுப்பொருள் கலம்நிறை
கொடுப்பினும்
பெறல் அருள் குரைய ளாயின் அறம் தெரிந்து
நாம் உறை தேளம் மருஉப்பெயர்ந்து அவனொடு
இருநீர்ச் சோந்ப்பின் உப்புடன் உழந்தும்
பெருநீர்க் குட்டம் புணையொடு புக்கும்
படுத்தனம் பணிந்தனம் அடுத்தனம் இருப்பில்
தருகுவன் கொல்லோ தானே (அகம் 280:4-11)

என்ற அடிகள் வழி அறியமுடிகிறது.

பரிமாற்றத்திருமணம்

மணமகன் தன் மணத்துணையை வேற்றுக் குடும்பத்திலிருந்து பெறும் அதே வேளையில் தன் சகோதரியை அல்லது தன் குடும்பத்திற்கு நெருங்கிய பெண்ணை அக்குடும்பத்திற்கு ஈடாகத் தரும் வழக்கமும் சில சமுதாயங்களில் உள்ளது. இவ்வகைத் திருமண முறையினை சங்க இலக்கியத்தில் காண இயலவில்லை.

உடன்போக்குத்திருமணம்

மணமக்கள் ஒருவரை ஒருவர் நன்கு புரிந்து கொண்டு காதலர்களாக வாழ்ந்து இறுதியில் மணம் செய்ய முற்படும்போதும் எதிர்ப்பு ஏற்படும்போதும் மணமக்கள் வெளி இடத்திற்கு ஓடிச் சென்று மணந்து கொள்வர்.

பின்னர் சிலகாலம் கழித்து அவர்களின் சமூகத்தோடு சேர்ந்து விடுவர். இவ்வகை மணம் இந்தியப் பழங்குடிகளிடமும் இந்துச் சமுதாயத்திலும் உலகின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் பரவலாக உள்ளது. சங்க காலத்திலும் பெற்றோர்களால் நிகழ்த்தப் பட்டது அன்றி இற்செறிப்பு, ஊரலர், நொதுமலர், வரைவு போன்ற சூழல்களின் போது தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்கில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

கொடுப்போர் இன்றியுங் கரணமுண்டே

புணர்ந்துடன் போகிய காலையான

(தொல்-கற் -2)

என்ற நூற்பா இதனை விளக்குவதாக அமைகிறது. கொடுப்போரின்றியும் கரணம் நிகழ்ந்தமையை

பறைபடப் பணிலம் ஆர்ப்ப இறைகொள்ப
தொல்மூ தாலத்துப் பொதியில் தோன்றிய
நாலூர்க் கோசர் நன்மொழி போல
வாயாகின்றே தோழி யாய்கழற்
சேயிலை வெள்வேல் விடலையொடு
தொகுவளை முன்கை மடந்தை நட்பே

(குறு - 15)

என்ற குறுந்தொகைப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

வலியமணம்

ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரையொருவர் விரும்பிய பிறகு அவன் அவளை மணக்க மறுத்தோ அவளை அடைய தடைகள் ஏற்படுத்தியோ காலந்தாழ்த்தினால் மணமகளே வலிய மணமகன் இல்லத்தில் சென்று குடும்பம் நடத்த முற்படுவாள். இத்தகைய திருமணம் நடைபெற்றதற்கான சான்றுகளையும் சங்கஇலக்கியத்தில் காண இயலவில்லை.

ஊாகுப்பண

மானுடவியலார் குறிப்பிடும் திருமண முறைகளில் தகுதிகாண் திருமணம் தேர்வுத் திருமணம் மணப் பெண் பணம் கொடுத்துத் திருமணம் செய்யும் முறை உடன் போக்குத் திருமணம் போன்ற முறைகளில் சங்க காலத்தில் திருமணம் நடைபெற்றமையைக் காணமுடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் மனிதவள மேம்பாடு

முனைவர் பா.தமிழரசி

தமிழ்த்துறை உதவிப் பேராசிரியர்,
அய்ய நாடார் ஜானகி அம்மாள் கல்லூரி
சிவகாசி - 626 124

முகப்புரை

உலகில் நிலைபெற்றுள்ள அனைத்து வளங்களையும் நுகரவும், உணரவும் தேவையான பிறிதொரு வளம் மனிதவளமாகும். இம்மனிதவளமானது மனிதனின் ஆக்கத்திறனை அல்லது தனித்திறனை அவனுடைய வாழ்க்கை மேம்பாட்டிற்கு மற்றும் சமுதாய மேம்பாட்டிற்குப் பயன்படுத்தும் நோக்கமாக அமைகின்றது.

இதனை மனிதவள மேம்பாட்டுச் சிந்தனையாளர்கள், “ஒரு நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றம் என்பது அந்நாட்டு மக்களின் சக்தியைச் சார்ந்துள்ளது” எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். கல்வி, அரசியல், தொழில் ஆகியவற்றின் ஒருங்கிணைந்த வளர்ச்சியாக நாட்டின் முன்னேற்றம் மதிக்கப்படுகின்றது. எனவே, ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றம் என்பது இயற்கை வளத்தை மட்டும் சார்ந்தே அமையாது, மனிதவளத்தையும் சார்ந்தே அமைகின்றது. இதனை ஒளவையார்,

“நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
அவலா கொன்றோ, மிசையா கொன்றோ
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே!” (புறம். 187)

எனச் சுட்டிச் செல்கிறார். இதன் வழி ஒரு நாட்டின் வளம் என்பது அந்நாட்டு மக்களின் மனவளம் சார்ந்த கருத்தியலாக அமைகின்றது. ஒரு நாட்டின் அரசியல் செயல்பாடும் கல்வியியற் சிந்தனையும் சீராக அமையும் போது ‘மனநலம் மன்னுயிர்க்கு ஆக்கும்’ என்ற கருத்து வலிமை பெறும்.

மனிதவளமேம்பாடு

ஒரு நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு மனிதவள மேம்பாடு இன்றியமையாதது. இது தனிமனிதனின் ஆற்றலை மையமாகக் கொண்டு இயங்குவதாகும். எனவே ‘தனிப்பட்ட மனிதனின் திறமை என்பது மக்கள் தொகையில் உருவாக்கப்பட்ட சமூக நடைமுறையைச் சார்ந்தே இருக்கிறது’. இவ்வகையில் மனிதன் அவன் வாழும் நாட்டின் இயற்கை வளங்களையும், சமூக வளங்களையும் தன்வயப்படுத்தி, தன்கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொணர்ந்து பயன்படுத்துவதற்கான ஆக்கத்திறனை வளர்த்துக் கொள்வதாகிய செயல்பாட்டு நிலையே மனிதவள மேம்பாடாக அமைகின்றது.

கல்விகுறித்தமதிப்பு

மனித மதிப்புத் தேவைகளுள் ஒன்று கல்வி ஆகும். இக்கல்வி ஒரு நாட்டின் கலை, பண்பாடு, நாகரிகம், அரசியல், அறிவியல், பொருளியல் முதலியவற்றை வளர்ச்சியடையச் செய்யும் கருவியாக அமைகின்றது.

பணிந்தும் பொருள் கொடுத்தும் கல்வி கற்றனர் என்பதனை இலக்கியங்களின் வாயிலாக அறிய முடிகின்றன. (புறம். 183). இவ்விதக் கல்வியானது அரசமரபை மாற்றும் தன்மையுடையது என்பதை,

“ஒரு குடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
மூத்தோன் வருக என்னாது அவருள்
அறிவுடையோன் ஆறு அரசு செல்லும்”.

(புறம். 183)

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. ஒரு கால கட்டத்தில் அரசுப் பதவியென்பது மூத்தவனுக்கு முதல் உரிமை கொடுப்பது என்ற மரபு வழியான வழக்கமாகும். இம்மரபானது காலம் காலமாக கடைபிடிக்கப்பட்ட செயல்பாடாகும். இவ்விதச் செயல்பாட்டினை பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் மாற்றியமைக்க முற்படுகிறான். “மூத்தோன் என்று எண்ணாது அறிவுடையோனாக இருப்பின் அவனை அரசாளும் அறிவுடையோனாக இருப்பின் அவனை அரசாளும் தகுதி உடையவன்” என்ற கருத்தினை முன் வைக்கிறார். மேலும், கல்வியறிவு பெற்றோர் உயர்வு, தாழ்வு பார்க்காது வாழ்ந்தனர் என்பதை,

“வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பால் உள்ளும்
கீழ்ப் பால் ஒருவர் கற்பின்
மேற்பால் ஒருவனும் அவன் கண்படுமே”

(புறம். 183)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்தும்.

பண்டைக் காலச் சமுதாயத்தில் அரசர், அந்தணர், வணிகர், வேளாளர் ஆகிய நான்குலங்கள் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டன. இவர்கள் தங்களுக்குள் கல்வி கற்ற வரை பாரபட்சம் பார்க்காது அணுகினர் என்ற செய்தியை அறிய முடிகிறது. இச்சிந்தனை மனித ஆற்றலை மேம்படுத்துகின்றது என்பதை புறநானூற்றுப் பாடலின் கல்வி குறித்த மதிப்பீடு வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

செயலூக்கம் (Motivation)

மனிதவள மேம்பாட்டில் செயலூக்கம் என்பது மிக இன்றியமையாத கூறாக அமைகிறது. ‘Motivation’ என்ற சொல் ‘Motive’

என்றவார்த்தையிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டதாகும். ‘Motive’ என்ற சொல் ‘செயல்’ என்று பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. இதனை மனிதனின் உடல், உள்ளம் சார்ந்த கூறாக மேலாண்மைச் சிந்தனையாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். மனிதனின் உணர்ச்சி, தேவைகள் என்பன செயலூக்கத்தின் மையக் கருத்தியல்களாக அமைகின்றன.

ஒரு மனிதனின் விருப்பமும் வேலை செய்ய வேண்டிய தேவையும் ஒன்றிணைந்து செல்லும் போது பணித்திறன் அதிகரிக்கிறது என்கிறார் ஹெச் கூண்ட்ஸ் என்ற அறிஞர். எனவே, மனிதனுடைய அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் தூண்டக் கூடியது செயலூக்கம் என்பதாக அமைகின்றது.

செயலூக்கத்தினை இரண்டு வகையாகப் பகுக்கின்றனர்.

1. நேரடியான செயலூக்கம்

2. மறைமுகமாக செயலூக்கம்

இவற்றில் கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலி போன்றோரின் செயல்பாடுகள் நேரடியான செயலூக்கத்திற்குரிய சான்றுகளாகும். மறைமுகமான செயலூக்கம் என்பது விருப்பற்ற செயல்களைச் சூழல் காரணமாகவோ, தேவை காரணமாகவோ, மனிதன் முழுமனத்துடன் ஈடுபடாத செயல்களின் தொகுப்புகளாகவோ அமைகின்றன. இவ்விதச் செயலூக்கத்தில் பணித்திறன்கள் குறைந்து காணப்படுகின்றன.

“மனிதவள மேம்பாட்டுச் சிந்தனையாளர்கள் குறிப்பிடும் நேரடியான செயலூக்கம் என்பது மனிதனின் புறத்தேவைகள் தொடர்பாக அமைகிறது”. சங்க இலக்கியங்களில் புலவர் - மன்னர் உறவுகள் பற்றி அமைந்த பாடல்கள் பலவற்றில் நேரடியான செயலூக்கக் கோட்பாட்டுகள் இடம் பெற்றிருப்பதை உணரமுடிகிறது.

பரிசில் பெறுவதற்காகத் தகுதியான மன்னன் ஒருவனைத் தேடிச் செல்லும் கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலி போன்றோரை ஆற்றுவிக்கும் முறையில் அமைந்த பாடல்கள் நேரடிச் செயலூக்கத்திற்கு தக்க சான்றுகளாக அமைகின்றன.

அதியமானிடம் பரிசில் பெற்றுச் சென்ற ஔவையார் வழியில் தன் சுற்றத்தாரோடு வறுமையில் வாடி நிற்கும் விறலியைக் கண்டு அவளை ஆற்றுப்படுத்தும் முறையில் அமைந்த பாடலாகும். இப்பாடலில் முதற்கண் பரிசில் பெறாமல் வறுமையில் வாடி நிற்கும் விறலியின் வறுமை நிலை சுட்டப்படுகிறது.

“கவிழ்ந்த மண்டை மலர் புணர் ஆரென் அரன் முதலிருந்து சில்வளை விறலி” (புறம். 103) என்ற அடிகள் விறலியின் ஆதரவற்ற அவலநிலையை எடுத்துரைக்கின்றன. இயல்பான வாழ்க்கை நடத்தும் ஒருவனுக்கு ஊக்கமளித்தல் மிகுதியும் தேவைப்படாது. ஆனால் வறுமையினால் தாக்குண்டு மனமுறிந்து கிடக்கும் மனிதனுக்கு ஊக்கமளித்தல் தேவைப்படுகிறது. எனவே இப்பாடலில் விறலி அவல நிலையில் இருக்கின்றாள் என்பதைச் சுட்டி ஔவையார் பாடலைத் தொடங்குகிறார்.

வறுமையில் இருப்பவனின் முதல் தேவை வயிற்றுப் பசியை நீக்குதலாகும். இதனை உளவியல் அறிஞர் மாஸ்லோ,

‘ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையில் ஒட்டுமொத்தத் தேவை என்பது ஐந்துபடிநிலைகளாக உள்ளது. அவற்றில் உடல் சம்பந்தப்பட்ட தேவையை முதல் படிநிலைத் தேவையாக மாஸ்லோ முன்வைக்கிறார்.

ஔவையாரின் பாடல் அமைப்பு, மாஸ்லோவின் உளவியல் சிந்தனையுடன் பொருந்திப் போவதைக் காண முடிகின்றது.

சங்கமாந்தரின் பொருளாதாரமேம்பாடு

சங்கமாந்தர்கள் பொருளாதாரத்திலும் மேம்பாடு உடையவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். வேளாண் தொழில்நுட்பத்தில் தொடங்கி நீர்த்தேக்கம் போன்ற பல துறைகளில் தங்களது மேம்பாட்டுச் சிந்தனையைப் பதிவு செய்துள்ளனர்.

“உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும் பிறறைநிலை முனியாது சுற்றல் நன்றே”.

(புறம். 183)

என்று புதிய மக்கள் பகுதியினர் வேளாண் தொழில் நுட்பத்தைக் கற்றுக் கொள்வது

ஊக்கப்படுத்தப்பட்டது. மனிதவள மேம்பாட்டை உருவாக்கவும் உறுதிப்படுத்தவும் சிறப்பான முயற்சிகள் ஓர் இயக்கமாகவே நடத்தப்பட்டிருப்பதை இப்பாடலடிகள் வலியுறுத்துகின்றன.

“நீரும் நிலனும் புணரியோர் ஈண்டு உடம்பும் உயிரும் படைத்தீசி னோரே”

(புறம். 18: 22-23)

என உணவு உற்பத்திக்காக நீரையும் நிலத்தையும் இணைக்க வேண்டியதன் இன்றியமையாமை வற்புறுத்தப்பட்டது.

“காடு கொன்று நாடாக்கீக் குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கீ”

(புட்டினப்பாலை: 283-284)

என்று புதிய நிலங்களை உற்பத்திக்குக் கொண்டு வருவதும் குளங்களை உருவாக்கி வளம் பெருக்குவதும் தொடர் பணிகளாகவே மேற்கொள்ளப்பட்டன. வேளாண் தொழில் நுட்ப அறிவைப் பெறுவதும், உற்பத்தி ஆற்றலைப் பெருக்குவதும் சங்கப் பாடல்களில் மேலோங்கி நிற்கின்றன. இவற்றால் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிகளும் முன்னேற்றங்களும் தாம் அக்காலத்திய சமூக - பொருளியல் - பண்பாட்டு மாறுதல்களுக்கும் மேம்பாடுகளுக்கும் காரணிகளாக அமைந்துள்ளன.

சங்கமாந்தரின் ஆளுமைமேம்பாடு

ஒரு மனிதன் தனது சுற்றுச் சூழலோடு உறவு கொள்ளும் சிறப்பான முறையை உருவாக்கும் அவரது சிந்தனை, உணர்வுகள், நடத்தை ஆகியவற்றின் ஒட்டுமொத்தமே அவரது ஆளுமைப்பண்பு என்று உளவியலாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

- ♦ ஆளுமைப்பண்பு மேம்பட வேண்டுமானால் நமது மனப்பாங்கு நேர்முகமாக அமைய வேண்டும்.
- ♦ பிறர்பால் நட்புணர்வு கொள்ள வேண்டும்.
- ♦ அல்லல்படுபவர்களுக்கு இரக்கம் காட்ட வேண்டும்.

- ♦ இயன்ற அளவு அவர்களுக்கு உதவி புரிய வேண்டும்
- ♦ பிறர் மகிழ்ச்சியைக் கண்டு பொறாமை கொள்ளாது அதில் நாம் பங்கு கொள்ள வேண்டும்.

ஸ்கின்னரின் நடத்தைக்கோபப்படு

சூழ்நிலைக்கேற்ப மனிதனின் செயல்பாடு மாறுபடுகிறது, நிலைநிறுத்தப் படுகிறது என்பதை விளக்குவதே ஸ்கின்னரின் நடத்தைக் கோட்பாடு ஆகும். ஒரு நடத்தையை வலியுறுத்தவோ அல்லது மாற்றவோ தேவையான தூண்டலை சூழல் அளிக்கிறது. அந்தத் தூண்டல் பரிசாகவோ, தண்டனையாகவோ இருக்கலாம். தண்டனையால் குறிப்பிட்ட விரும்பத்தகாத நடத்தையை நிறுத்தி விடலாம்.

“கழனி மாஅத்து விளைந்து உகுதீம்பழம்

பழன வாளை கதூஉம் உஊரன்

எம்இல் பெருமொழி கூறி தம்இல்

கையும் காலும் தூக்கத்தாக்கும்

ஆடிப்பாவைப் போல

மேவன செய்யும், தன் புதல்வன் தாய்க்கே”.

(குறள். 8)

தலைவனின் விரும்பத்தகாத நடத்தையை இப்பாடல் பதிவு செய்துள்ளது. தன்னிச்சையாகச் செயல்படும் போது வெளிப்படாத நடத்தை நெறிப்படுத்தலால் சாத்தியமாகும். தலைவனின் இழிவான நடத்தை பரத்தையால் எள்ளலுக்கு உள்ளாகும் போது நெறிப்பட வாய்ப்புள்ளது. தொடர்ச்சியாக ஒவ்வொரு நன்னடத்தையையும் நெறிப்படுத்தி வலியுறுத்தி வந்தால் ஒரு கட்டத்தில் அது மனிதரிடம் நிலை கொண்டு விடும் என்கிறார் உளவியல் அறிஞர் ஸ்கின்னர்.

சங்கமகளிர்மேம்பாடு

வினைவயின் சமூக அமைப்பில் ஆணுக்கு இணையாக பெண்ணுக்கான சில சமூக மேம்பாடுகளைக் கருத வேண்டியுள்ளது. வேளாண் தொழிலில் முக்கிய உற்பத்திப் பொருள் உணவு. அடிப்படைத் தேவைகளுள்

முதன்மையானதான இவ்வுணவு மேலாண்மையில், உணவுப் பொருட்களின் உற்பத்தி - பாதுகாப்பு - நிலைகளிலும் பழந்தமிழக மகளிரின் தொழில்முறைச் செயல்பாடுகள் குறிப்பிடத்தக்கன. உணவு உற்பத்தியில் நாற்று நடுத்தல் (பெரும்பாண் 211-212) தொடங்கி, களை எடுத்தல் (பதி.19) பயிரைக்காத்தல் (புறம்.344) அறுவடை செய்தல் (அகம்.116) தானியங்களைப் பதப்படுத்தல் (பட்டினம்.22,23) போன்ற முக்கிய தொழில்களில் பெண்கள் ஈடுபட்டனர். இச்செயல்பாடுகள் மூலதனத்தைப் பெருக்கியதோடு பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கும் வழிவகை செய்வதாக அமைந்துள்ளன.

உணவுப்பரவலாக்கத்தில் பழந்தமிழக மகளிர் தொழில் முனைவோரின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கதாக இருந்தது. பரதவர் மற்றும் ஆயர் குடியில் ஆடவர் உணவுப்பொருட்கள் உற்பத்தியிலும் மகளிர் அதைச் சார்ந்த வாணிகத்திலும் ஈடுபட்டு வந்துள்ளமை தெளிவாகின்றது. பரதவ இன மகளிர் மீன், உணங்கல் மீன் போன்றவற்றைப் பண்டமாற்றுவதில் முன்னிற்கின்றனர். ஆயர் இன மகளிர் பால்படு பொருட்களின் விற்பனையிலும் அவற்றைச் சார்ந்த பொருளாதார ஈட்டலிலும் முன்னிலை பெறுகின்றனர். இவ்வகையில், உணவு வணிகத்தில் மகளிர் தொழில்முனைவோர் தங்கள் இல்லத்தேவைகளை நிறைவு செய்து கொண்டதோடு, சமூகப்பொருளாதாரத்தையும் மேம்படுத்தியது தெரிய வருகின்றது.

வாகுப்பண

மனிதனின் ஆற்றல்களை நெறிப்படுத்துவது என்ற கோணத்தில் இலக்கியங்களும் மனிதவள மேம்பாட்டுத்துறையும் நெருங்கிய உறவு கொண்டு இருக்கின்றன. எனவே இவ்விரு துறைகளும் ஒப்பீட்டு ஆய்வுக்குரிய வளமான களங்களாக அமைந்திருக்கின்றன. சங்க மாந்தர்களின் உயரிய மனித உறவுமேம்பாட்டுச் சிந்தனையை வெளிப்படுத்துவது தற்கால ஆய்வின் தேவையாகும்.

வேந்தரும் போரும்

ஜை. புவனேஸ்வரி

உதவிப்பேராசிரியை,

எஸ்.எஃப்.ஆர். மகளிர் கல்லூரி, சிவகாசி.

முகப்புரை

சங்க காலத்தில் வீரம் முதன்மையாகப் போற்றப்பட்டது. வீரம் மிக்கவர்களே சிறப்புக்குரியவர்களாகக் கருதப்பட்டனர். மனித இனம் தோன்றியது முதல் இன்று வரை போர் நிகழாத காலமே இல்லை எனலாம்.

மனித இன வரலாற்று நூலாரும், சமூக வாழ்வியல் நூலாரும் போருடற்றுதல் மனித இனத்தின் இயற்கைப் பண்பென்றும் போர் மனித இனத்தின் ஒரு கூறாகவே அமைந்துள்ளது (N. Subramanian, Sangam polity, P.119) என்றும் கூறுவர். சங்க காலத்தை 'விரயுகக் காலம்' என்றே குறிப்பிடுவர். ஒருவனோடு ஒருவன் அடுதலும் அழிதலும் உலகத்து இயற்கை என்பதனை,

“ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும் புதுவதன்று இவ்வலகத்து இயற்கை” (புறம். 76 :1 - 2)

என்று கூறுகிறது புறநானூறு.

பழந்தமிழரின் பழக்கவழக்கங்கள், தொழில், விளையாட்டு ஆகியனயாவும் மறப்பண்புடன் திகழ்ந்தன. தம் தொழில் முயற்சியிலும், விளையாட்டிலும், பழக்கவழக்கங்களிலும், இயற்கைப் பண்பிலும் தமிழர் போர்க்குணம் படைத்தவராகவே விளங்கினர். இரவு, பகல் என்ற வரையறையில்லாமல், கடல்நடுவில் சென்று மீன் வேட்டையாடுதலும், காடுகளிலும், மலையுச்சியிலும் கொடிய வழிகளில் சென்று

வேட்டையாடுதலும் அவருடைய பழைமையான தொழில்களாக விளங்கின. காட்டு நிலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர், சீறித் துள்ளிக் கொம்புகளாற் குத்திக் கொல்லுகின்ற போர்க்காளைகளைத் தழுவிப் பிடித்து எவனொருவன் அடக்குகிறானோ, அவனையே மணமகனாகத் தேர்ந்து, தம் மகளிரை மணஞ்செய்து கொடுப்பார். (புறநானூற்றுச் சொற்பொழிவுகள், (பேராசிரியர் பன்னிருவர் சொற்பொழிவுகள்) பக். 71)

இவ்வாறு இளமையிலிருந்தே மறப்பண்புடன் வளர்க்கப்பட்ட இளைஞர்கள் போரென்றால் பூரித்தெழும் இயல்பினராகவும், போரை விரும்பி ஆரவாரிக்கும் சிவந்த கண்களை உடையவராகவும் விளங்கினர். ஊர் மன்றின்கண் தூங்கும் முழவினைக் காற்றெறிந்ததால் ஏற்பட்ட ஒலியைக் கேட்டாலும், அவ்வொலி போருக்கழைக்கும் ஒலி என எண்ணி மகிழ்வார். இதனை,

“பொதுவிற றூங்கும் விசியறு தண்ணுமை
வளிபொரு தெண்கண் கேட்பின்
அதுபோ ரென்னு மென்மையு முளனே”

(புறம். 89 : 7 - 9)

எனப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. அப்போர் இல்லாத நாட்களில் தம்முடைய பூரித்த தோள்களைத் தட்டி ஒருவரோடொருவர் பொருது மடிய வேண்டும் என்னும் மறப்பண்பு கொண்டு விளங்கினர்.

“மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிறீஇத் தாம் மாய்ந்தனரே”

(புறம். 165 : 1 - 2)

மனிதனாய்ப் பிறந்த ஆண்மகன் தன் புகழை வீரத்தினால் நிறுவ வேண்டும் என்று ஆண்மகனுக்கு இலக்கணம் கூறுவதாய் இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. சிறந்த வீரமகன் போரென்று கேட்டால் அதனை விரும்பி ஆரவாரிக்கும் தன்மை உடைய வீரத்தமிழனாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதையும் சங்ககாலப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

நிமித்தங்கள்

வேந்தர் போருக்குப் புறப்படு முன் விரிச்சி கேட்டல் (நற்சொல்) வழக்கம். போருக்குப் புறப்படுமுன் நறிய பூக்களை நெல்லுடன் தூவிக் கை தொழுது வணங்கி, விரிச்சி கேட்டு நிற்பர்.

நென்னீரெறிந்து விரிச்சி யோர்க்கும்
செம்முது பெண்டின் சொல்

(புறம். 280 : 6 - 7)

என்ற புறப்பாட்டு அடிகள் விரிச்சி கேட்கும் நிலையினைப் புகலும். நல்நிமித்தம் பார்த்து படைக்கலங்களை எடுக்கும் ஆடவரை,

“குடபுல மருங்கின் உய்ம்மார் புள்ளோர்த்துப்
படையமைத் தெழுந்த பெருஞ்செய் ஆடவர்”

(அகம். 207 : 3 - 4)

என அகநானூறு காட்டுகிறது.

பண்டைய வேந்தர் நிமித்தம் பார்க்கும் மரங்களுள் உன்ன மரமும் ஒன்று. உன்ன மரத்தை இலவ மரமென்பார் பதிற்றுப்பத்தின் பழைய உரைகாரர் (உ. வே. சாமிநாதையர் (பதி), பதிற்றுப்பத்து மூலமும், உரையும் ப. 103). ‘உன்னத்துப் பகைவன்’ எனச் செல்வக்கடுங்கோ

வாழியாதனைக் கபிலர் குறிப்பிடுகின்றார். இதற்குப் பின்வருமாறு உரை எழுதுவர் சு.துரைசாமிப் பிள்ளை (ஒளவை. சு.துரைசாமிப்பிள்ளை (உரை) பதிற்றுப்பத்து ப.288).

உன்னம் ஒரு வகை மரம். இதன் பூ பொன்னிறமாயும் இலை சிறியதாயும் அடிமரம் புற்கென்றும் இருக்குமென்பது, ‘பொன்னினன்ன பூவிற் சிறியிலைப் புன்கா லுன்னம்’ என்பதனால் விளங்குகிறது. உன்னமரம் போர்வீரர் நிமித்தம் காண நிற்கும் மரம் காண்பார்க்கு வெற்றி எய்துவதாயின் தழைத்தும் தோல்வி எய்துவதாயின் கரிந்தும் காட்டும் என்ப. அது கரிந்து காட்டிய வழியும் அஞ்சாது அறமும் வலியும் துணையாகப் பொருது வெற்றி எய்தும் வேந்தன் என்றற்கு ‘உன்னத்துப் பகைவன்’ என்றார். தான் எய்துவது தோல்வி என உன்னமரம் காட்டவும் காணாது, பொருது வென்றியெய்தி உன்னத்தின் நிமித்தத்தைக் கெடுத்தல் பற்றிப் பகைவனென் பாராயினன் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

எனவே வேந்தரும், மறவரும் பெரும்பான்மை நிமித்தம் பார்த்தும் சிறுபான்மை நிமித்தம் கெடவும் போருக்கெழுந்துள்ளனர். அனைத்திற்கும் மறமேம்பாடே காரணம் எனலாம்.

வீரரை அழைத்தல்

போருக்கு வருமாறு தண்ணுமை என்னும் கருவியை முழக்கி வீரரை அழைப்பார்.

“போர்ப்புற தண்ணுமை யார்ப்பெழுந்து நுவல”
(புதிற். 84 : 15)

எனப் பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகின்றது. போர்க்காலத்தில் தூதுவரைத் தன் நாட்டினுள் அனுப்பி வீரரைத் திரட்டுவதை,

“வருகதில் வல்லே வருகதில் வல்லென
வேந்துவிடு விழுத்தூ தாங்காங் கிசைப்ப
நூலரி மாலை டிக் காலிற்
றமியன் வந்த மூதி லாளன்” (புறம். 284 : 1 - 4)

என்றவாறு புறநானூறு குறிப்பிடும். இப்பாடலில் மறவன் நூலரி மாலை சூடிக் காலால் நடந்து, தான் ஒருவனாகவே வருவது கருதுதற்குரியது. இவ்வாறு மறப்பண்புடன் வந்த வீரனுக்கு அடையாளப்பூக்களை வேந்தர் வழங்குவார். தன் பழநகர் வாயிலின் குளிர்ந்த நீருள்ள பொய்கையில் மூழ்கி, மன்றத்து வேம்பின் தளிரைச் சூடிப் பறை ஒலிக்கக் களிறு போலப் பெருமிதத்துடன் நெடுஞ்செழியன் போருக்கெழுந்ததை,

“மூதூர் வாயிற் பனிக்கய மண்ணி
மன்ற வேம்பிணைஞ்சுழை மலைந்து
தெண்கிணை முன்னர்க் களிறி னியலி
வெம்போர்ச் செழியனும் வந்தனன்”

(புறம். 79 : 1 - 4)

என இடைக்குன்றுர்க் கிழார் பாடுவார்.

போர்முரசு

போர்முரசு வேந்தனுக்குரிய மதிப்பினைப் பெறும். முரசு அழிக்கப்படுமானால், அம்முரசுக்குரிய வேந்தன் தோற்றவனாகக் கருதப்பட்டான். பகை வேந்தரை அவரது முரசுடனே கைக் கொள்ள முனைவர். முரசு இறைத்தன்மையுடையது எனக் கருதப்பட்டு அதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப் பெற்றன. இலக்கியங்கள் சுட்டும் முரசு பற்றிய செய்திகளாவன:

1. வெட்டி வீழ்த்தப்பட்ட பகைவரின் காவல்மரத்தில் முரசு செய்வார்.
2. ஏற்றின் பசிய தோலை மயிர் நீக்காமல் முரசின்மேல் போர்த்தினார். வலிமை வாய்ந்த ஏற்றின் தோலையே விரும்பினார். காளையை வென்ற காளையின் தோலும், புலியை வீழ்த்திய ஏற்றின் தோலும் முரசுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. (மதுரை. 732 - 733, புறம். 2881)
3. முரசு முழங்க வீரர் களத்தில் புகுந்து போர் புரிவார்.

4. குறுந்தடியால் முரசானது புடைக்கப்படும். அதனால் தோல் போர்த்தப் பெற்ற முரசமானது கண்ணிடத்தே குமுறி முழங்கும். இம்முழக்கம் வீரரைப் படையெடுத்துச் செல்லுமாறு ஏவும்.

5. போர் செய்து வருத்தாமல் தன் அச்சந் தரத் தக்க ஒலியினாலேயே பகைவரை வெருவியோட வைத்து, வேந்தனுக்கு வெற்றியைத் தேடித் தந்த முரசு எனும் பொருளில் ‘வலம்படு வியன்பணை’ என முரசம் குறிக்கப்பட்டது. (பதிற். 17)

6. பகைவரை வென்றதற்கு அறிகுறியாக வெற்றி பெற்ற வேந்தனின் பாசறையில் வெற்றிக் களிப்புத் தோன்ற முரசு முழங்கும்.

7. பகைவரின் முரசைக் கொள்வது வெற்றிக்கு அடையாளம்.

8. முரசிற்கு அரிய பலியிட்டு பரவுவர். செந்திணையினைக் குருதியோடு கலந்து தூவிப் பலியிடுவர். நீராடி வார்க்கட்டமைந்த முரசத்தின் கண்ணில் குருதி பூசியிருப்பார். வலக்கையில் கடிப்பினை ஏந்தி முரசு முழங்கும் வீரர், தொடியணிந்த தம் தோளோச்சிப் புடைத்து முரசினை முழக்குவர். (பதிற். 17 : 6 - 8, 19 : 5 - 7)

9. அச்சந் தரத்தக்க அம்முரசினை வைப்பதற்கு எண்ணெயின் நுரையை முகந்தாற் போன்ற மெல்லிய பூணுடைய கட்டில்கள் இருந்தன. (புறம். 50 : 6 - 7)

10. வீர முரசம் சிறப்புடன் நீராட்டப்பெறும்.

போரில்முழங்கும்கருவிகள்

போரில் முரசு முழங்குவதோடு தடாரிப்பறை, போர்ப்பறை முதலியனவும் முழங்கின.

“வெம்போர் மள்ளர் தெண்கிணை கறங்க”

(பதிற். 90 : 44)

எனத் தடாரிப்பறை முழங்கியதைப் பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகின்றது. போர்

தொடங்குவதற்கு முன்னால், அச்சத்தைத் தரக்கூடிய போர்ப்படை ஒலிக்கும் எனப் பொருநராற்றுப்படை (பொருந. 171) கூறுகிறது. போர்க்களத்தில் வெற்றி தோன்ற வயிரும் (ஊது கொம்பு), சங்கும் முழங்கியதாக முல்லைப் பாட்டு (முல்லை. 92) மொழிகின்றது.

வஞ்சினம்

போருக்குச் செல்லும் முன் வேந்தரும், வீரரும் வஞ்சினம் உரைத்தல் மரபு. வேந்தர் உரைக்கும் வஞ்சினம் படைவீரர்களை ஊக்கப்படுத்திச் சிறக்கப் போரிடச் செய்யும். தாம் எண்ணிய இலக்கை அடைவதற்கும், உள்ளத்து உறுதி கலையாமல் இருப்பதற்கும் வஞ்சினம் பயன்பட்டது. வஞ்சினத்தை 'ஒன்றுமொழி' என்றும் உரைப்பர். வீரர் தாம் உரைத்த வஞ்சினம் பொய்த்துப் போகாதவாறு செயல்படும் மறப் பண்புடையவர் என்பதை,

“ஒன்று மொழிக் கோசர்” (அகம். 196 : 10)

என்பதால் அறியலாம்.

தன் முன்னோனைக் கொன்றவனை, அவன் தம்பியோடு சேர்த்துக் கொல்லப் போவதாக வஞ்சினம் உரைக்கும் மறவன்,

“எம்முற் றப்பியோன்றம்பியொ டொராங்கு
நாளைச் செய்வெ னமரெனக்”

(புறம். 304 : 5 - 6)

கூறுவதைப் புறநானூற்றில் காண முடிகிறது.

நாள்பார்த்துவாளும் குடையுழம்புறப்படுதல்

போர் மேற்செல்லும் வேந்தன் கொற்றக்குடையையும், வாளையும் முறையே நல்ல நாளில் முதற்கண் அனுப்புவது மரபு. “நாள்கொளலாவது நாளும் ஓரையுந் தனக்கேற்பக் கொண்டு செல்வுழி அக்காலத்திற்கு ஓர் இடையூறு தோன்றியவழித் தனக்கு இன்றியமையாதனவற்றை அத்திசை நோக்கி அக் காலத்தே முன்னே செல்ல விடுதல்” என்பார் நச்சினார்க்கினியர் (நச்சினார்க்கினியார் (உரை), தொல். பொருள். 68, பக். 183). நன்னாளில்

வேந்தர் போர் தொடங்குவர். திருமாவளவன் நல்ல நாளில், வாளையும் குடையையும் முரசையும் போக்கியதை,

செருவெங் காதலிற் றிருமா வளவன்
வாளுங் குடையு மயிர்க்கண் முரசும்
நாளொடு பெயர்த்து நண்ணார்ப் பெறுகவிம்
மண்ணக மருங்கினென் வலிகெழு தோள்
(சிலம்பு. 5 : 90 - 93)

என்று இளங்கோவடிகள் உரைப்பர். பண்டைய வேந்தரிடம் நாள் பார்க்கும் பழக்கம் இருந்ததை இது உறுதிப்படுத்தும்.

மாலைகூழறுப்படுதல்

போர்க்கெழும் வேந்தரும், வீரரும் தத்தமக்குரிய மாலையினைச் சூடுதல் மரபு. சேர, சோழ, பாண்டியருக்கு முறையே பனை, ஆத்தி, வேம்பு ஆகிய மாலைகள் உரியன என்பார் தொல்காப்பியனார். மூவேந்தரும் தத்தமக்குரிய மாலையினை அணிந்து போருடற்றியதை,

இரும்பனம் போந்தைத் தோடுங் கருஞ்சினை
ஆரவாய் வேம்பின் அங்குழைத் தெரியலும்
ஓங்கிருஞ் சென்னி மேம்பட மிலைந்த
இருபெரு வேந்தரு மொருகளி தவிய
வெண்ணித் தாக்கிய வெருவரு நோன்றாட்
கண்ணார் கண்ணிக் கரிகால் வளவன்
(பொருந. 143 - 148)

எனப் பொருநராற்றுப் படை குறிப்பிடுகின்றது. வேம்பின் தளிரைச் சூடிப் போருக்கெழுந்த தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை இடைக்குன்றுர் கிழார் பாராட்டுகின்றார். இவ்வாறு மாலை சூடிப் போருக்கெழுந்த வேந்தர் தமக்குத் துணையாகக் குறுநில மன்னரையும், குறுநிலத்தலைவரையும் சேர்த்துக் கொள்வதுண்டு. மலையமான் திருமுடிக்காரி என்னும் சிற்றரசனின் துணையை மூவேந்தரும் நாடியதைக் கபிலர் (புறம். 79 : 1 - 4) எடுத்துரைப்பர். தாம் உண்ட செஞ்சோற்றுக் கடனுக்காகவும் வீரர் பலர் போர்க்களஞ் சென்று உயிர் துறப்பர். இவரைச் ‘சோறுவாய்த்

தொழிந்தோர்' என முல்லைப்பாட்டு குறிப்பிடுகிறது.

ஔப்போர்

போர் தொடங்குவதற்கு முன்னால் போர்ச் செய்தியினை முரசறைந்து தெரிவிப்பார். ஆனிரை, பார்ப்பனர், பெண்டிர், பிணியுடையோர், மக்கட் பேற்றறோர் ஆகியவர்களுக்குப் பாதுகாப்பளிக்கப்பட்டது. இதனை,

ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியடையீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கட னிறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅதீரும்
எம்மம்பு கடிவிடுது நும்மரண் சேர்மினென
அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை மரம்

(புறம். 9 : 1 - 6)

எனப் புறநானூறும்,

"பார்ப்போ ரறவோர் பசுப்பத் தீனிப்பெண்டிர்
மூத்தோர் குழவி யெனுமிவரைக் கைவிட்டுத்
தீத்திறத்தார் பக்கமே சேர்க"

(சிலம்பு. 21 : 53 - 55)

எனச் சிலப்பதிகாரமும் குறிப்பிடுகின்றன. மேற்குறிப்பிட்டவர்களுக்குப் போரினின்று விலக்கு அளிப்பதைப் பண்டைத் தமிழ் வேந்தர் மரபாகப் போற்றினர் எனலாம். பாதுகாப்புக்குரியவற்றுள் ஆனிரை முதன்மையிடத்தைப் புறநானூற்றில் பெற்றுள்ளது. ஆனால் சிலம்பில் ஆனிரை மூன்றாமிடத்திற்குத் தள்ளப்பட்டுப் பார்ப்பனர் முதன்மையிடத்தைப் பெறுகின்றனர். கால மாற்றத்தால் ஏற்பட்ட கருத்து மாற்றத்தைச் சிலப்பதிகாரம் உணர்த்துகின்றது.

காவல்மரம்

காவல் மரம் நாட்டையும், மக்களையும் காப்பாற்றும் என நம்பினர். அதனால் காவல் மரம் என அழைத்தனர். பழந்தமிழ் வேந்தர் ஒவ்வொருவரும் ஒரு குறிப்பிட்ட மரத்தைக் காவல் மரமாகக் கொண்டிருந்தனர். வேங்கை,

புன்னை, வேம்பு முதலிய மரங்களைத் தமிழ்வேந்தர் வெற்றியைக் குறிக்கும் மரங்களாக வைத்துப் போற்றி வந்தனர். இம்மரம் வழிபடுவதற்குரிய மரமாகக் கருதப்பட்டது. இம்மரத்தினை வீரர் இரவு பகலாகக் காத்து வந்தனர். இதனால் இம்மரம் கடிமரம் எனப்பட்டது. கடிமரம், சில அரசரால் தலைநகரில் மட்டும் தனிமரமாகவும், சிலரால் சோலைதோறும் தனிமரமாகவும் வளர்க்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது என்பர் ஞா. தேவநேயன். (ஞா. தேவநேயன், பழந்தமிழாட்சி, பக். 28)

வேந்தர் தம் பகைவரின் வெட்டுதலுக்கு ஆட்படாது காவல் மரத்தைக் காப்பது மானமுடைய வேந்தரின் கடமை. காவல் மரத்தை அழிப்பது வெற்றிப் பெற்றதற்குச் சான்றாகும். பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் (மதுரை. 153) தன் பகைவரின் காவல் மரத்தை அழித்ததையும், இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் (பதிற். 11 : 12 - 13) தன் பகைவரின் காவல் மரமான கடம்பினை வெட்டி வீழ்த்தியதையும் இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன. இவற்றிலிருந்து காவல்மரம் வேந்தரால் எத்துணை அளவிற்குப் போற்றப்பட்டது என்பது விளங்கும்.

பாசறை

வேந்தர் தாம் போர் மேற்கொண்ட போது, பகைப்புலத்தே நீண்ட நாட்கள் தங்க நேரிட்டது. வேந்தனும் அவனது படைகளும் தங்கிய இடத்தைப் பாசறை, கட்டுர் என இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பாசறை என்பது போருக்கு முன்னும் பின்னும் களிறும், மாவும், தேரும், படைவீரரும் தங்கியிருக்கும் பரந்த இடப்பகுதி. இப்பாசறை பெரும்பாலும் ஊர்ப்புறத்தே இயற்கையாக அமைந்திருக்கும் அல்லது செயற்கையாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும். இயற்கைச் சூழலில் மரம், செடி, கொடி, மலை முதலியவை சூழப்பெற்ற பரந்த இடப்பகுதியைப் பாசறையாக ஏற்படுத்திக் கொள்ளுதல் பண்டை

வேந்தர் மரபு. இவ்வாறு இயற்கையாக அமைந்த பாசறை பகைவர் கண்களுக்கு எளிதில் புலப்படாது. ஆனால் பகைவர் எளிதில் புலனாகும் வண்ணம் அது அமைந்திருக்கும். இச்செய்தியை, 'பார்வற் பாசறை (பதிற். 84 : 5) எனப் பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகின்றது.

“பிறர் தம்மைக் காணாது, தாம் பிறரைக் காணத்தக்க வகையில் போர்வீரர் இருந்து பகைவரைப் பார்க்கும் இடம் பார்வலெனப்படும்” என்பார் ஓளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை. (ஓளவ. சு. துரைசாமிப்பிள்ளை (உரை) பதிற்றுப்பத்து மூலமும் பழைய உரையும் பக். 400)

இத்தகு பாசறையில் வேந்தனும் வீரரும் தங்கியிருப்பார். பகலில் போரிடுவதும், இரவில் போரை நிறுத்திப் பாசறையில் ஓய்வு கொள்வதும் பண்டையோர் போர்நெறி. இரவில் வேந்தன் துயில் கொள்ளாது, புண்பட்ட வீரர்களுக்கு ஆறுதல் கூறி வரும் பாசறை வாழ்வினை நெடுநல்வாடை சிறக்க உரைத்துள்ளது. பாண்டியனின் பாசறை வாழ்வினை,

“நள்ளென் யாமத்தும் பள்ளி கொள்ளான்
சிலரொடு திரிதரும் வேந்தன்
பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே”
(நெடு. 186 - 183)

எனச் சிறப்பித்துரைப்பார் நக்கீரர். தன் தேவியின் நினைவின்றி நள்ளிரவிலும் படைமறவரைக் கண்டு பேசும் வேந்தனின் பாசறை வாழ்வு இங்கு கூறப்பட்டுள்ளது.

கடற்போர்

கடலில் கலம் செலுத்துவதில் மிக்க தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர் தமிழர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கிரேக்க, உரோம நாடுகளுடன் வாணிகத் தொடர்பினை மேற்கொண்டிருந்தனர். வணிகத்திற்காகக் கட்டப்பட்ட கலங்கள் பின்னர் போர்களுக்கும் பயன்படுத்தப்பெற்றன. சோழன் கரிகாற் பெருவளிதானின் முன்னோர் கடற்போர் நிகழ்த்தியதை,

“நளியிரு முன்னோர் நாவா யோட்டி
வளித் தொழி லாண்ட வரவேன் மருக”

(புறம். 66 : 1 - 2)

என வெண்ணிக்குயத்தியார் குறிப்பிடுவார். கரிகாற் பெருவளத்தான் இலங்கை மீது படையெடுத்துப் பன்னீராயிரம் சிங்களவரைச் சிறை கொணர்ந்து, காவிரிக்குக் கரை கட்டும் பணியில் ஈடுபடுத்தினான் எனக் குறிப்பார் கே. கே. பிள்ளை. (K. K. Pillai, South India and Srilanka, pp. 134 - 137) சேரன் செங்குட்டுவன் கடலின் நடுவிற் கப்பலைச் செலுத்தித் தன் ஆட்சிக்கு இடையூறு செய்து வந்த கடம்பர்களைத் வென்றான். இதனால் இவன் சேரமான் கடல் பிறகோட்டிய செங்குட்டுவன் எனச் சிறப்பித்து உரைக்கப் பெற்றான். இவன் கலங்கள் கடலில் செல்லும் போது, பிற கலங்கள் செல்ல அஞ்சும் நிலையினை,

“சினமிகு தானை வானவன் குடகடற்
பொலந்தரு நாவா யோட்டிய வவ்வழிப்
பிறகலஞ் செல்கலா தனையேம்”

(புறம். 126 : 14 - 16)

என மாறோக்கத்து நப்பசலையார் கூறுவது கருதத்தக்கது. மேற்குறிப்பிட்ட செய்திகளிலிருந்து தமிழ் வேந்தர் சங்க காலத்திலேயே கடல்கடந்த நாடுகளை வெற்றி கொண்டுள்ளனர் எனத் தெரிய வருகின்றது.

வடநாட்டுப்போர்

வடபுல வேந்தரையும், ஆரிய மன்னரையும் தமிழ்வேந்தர் வெற்றி கொண்ட செய்தியினை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இமயத்தில் தம் இலச்சினையைப் பொறிப்பதை மூவேந்தரும் பெருமையாகக் கருதினர். வடஇமயத்தில் தமிழ்த்தடம் பொறித்த தமிழ் மூவேந்தருள் முதல்வன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்றும், சோழருள் இமயத்தில் தமிழ்ச்சின்னம் பொறித்தவன் கரிகாலன் என்றும், பாண்டியருள் மீனக் கொடி பொறித்தவன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என்றும் குறிப்பார் கா. அப்பாதுரை.

வெற்றிபெற்றவேந்தன்நிலை

வெற்றி பெற்ற வேந்தன் தோற்ற வேந்தனின் முடிப் பொன்னை உருக்கித் தன் அடிகள் பொலிய வீரக்கழல் செய்து கொள்வது மரபு. இதனை,

முடிபுனைந்த பசும் பொன்னின்
அடிபொலியக் கழறையி (புறம். 40 : 3-4)

எனப் புறநானூறு புகலும். “பகைவரை வென்று அவர் முடிப் பொன்னால் ஆரமும், வீரத் தண்டையும் பிறவும் செய்து கோடலும், அவர் நாட்டிற் பெற்ற பெருவளத்தைப் பாணர் முதலிய இரவலர்க்கு வழங்கலும் பண்டை வேந்தர் மரபு” என்பார் சு. துரைசாமிப்பிள்ளை. (ஒளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை (உரை), பதிற்றுப்பத்து, பக்.26)

வெற்றிக்குக் காரணமாக இருந்த வீரர்களுக்கு, வென்ற வேந்தன் விருந்தளிப்பது வழக்கம். இவ்விருந்தில் வேந்தன் தன் வீரனுடனிருந்து உண்பான். அனைவரும் கள்ளுண்டு களிப்பார். இவ்விருந்தினைப் பெருஞ்சோறு என அகநானூறு குறிக்கும். இதனை,

“கள்ளுடைப் பெருஞ்சோற் றெல்லிமிழ் அன்ன
கவ்வையாகின்றாற் பெரிதே”

(அகம். 266 : 14 - 15)

எனப் பரணர் குறிப்பிடுவார்.

வொகுப்புணர்

சங்க காலத்தில் வீரம் முதன்மையாகப் போற்றப்பட்டது. ஆடவர்கள் இயற்கையிலேயே மறப்பண்பு மிக்கவராய் விளங்கினர். நிமித்தம் பார்த்தல், போருக்கு வீரரை அழைத்தல், போர்முரசின் அமைப்பு, அது போரில் இயங்கும் நிலை, போரில் முழங்கப் பெறும் கருவிகள் முதலியவை பற்றிய கருத்துக்களும், வேந்தர் உரைத்த வஞ்சினமும், நல்ல நாளில் வாளும் குடையும் போருக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்ட செய்தியும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. போரின் தொடக்கம் அறன்வழிப்பட்டதாகவும் முடிவு மறன்வழிப் பட்டதாகவும் அமைந்திருந்ததை அறிய முடிகின்றது. வேந்தரும் வீரரும் தங்கியிருந்த பாசறை பரந்தகன்ற இடத்தையும், இயற்கையரணையும் பெற்றிருந்தது. கடற்போரில் வேந்தர் பெற்ற வெற்றிகள் குறித்தும், தமிழ் வேந்தர் நடத்திய வடபுலப் போர் பற்றியும், அவர்கள் பெற்ற வெற்றிகள் குறித்தும் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. போரில் தோற்ற வேந்தரின் நாடுகள் எரியூட்டப் படுதலும், அழிக்கப்படுதலும், கொள்ளையிடப் படுதலும் தவிர்க்க முடியாதனவாய் அமைந்திருந்ததையும் அறிய முடிகின்றது.

**Last date for submission of Papers to the
next Issue of
SELP JOURNAL OF SOCIAL SCIENCE
31st January 2016**

வழிபாட்டில் பண்பாடு

பேரா. முனைவர் மு.குருவம்மாள்

தலைவர்,
திண்டுக்கல் இலக்கியக்களம்.

முகப்புரை

அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதைமை என்கிறது வள்ளுவம். அச்சமே கீழ்களது ஆசாரம் என்றது கடந்தகால சமூகவியல். நானும் அச்சமும் நாய்களுக்கு வேண்டுமாம் என்கிறது பாரதியின் பெண்ணியம். ஒன்பான் கவைகளில் அச்சம் பெறுவது ஐந்தாமிடம் என்கிறது தமிழ் இலக்கணம். மனித வாழ்க்கையில் அச்சம் பெறுவது முதலிடம் என்கிறது வழிபாட்டியல்.

அகமும் புறமும் அச்சத்தால் சூழப்பட்ட மனித சமூகத்தில் அச்சம் காரணமாகவும் அச்சத்தைப் போக்கவும் உருவானது வழிபாடு என்கிறது சமூக உளவியல். செயற்கையாக இடம் பெறும் பேரிடரையும், இயற்கையாக நிகழும் பேரிடரையும் எதிர் கொள்ளச் சமூகத்தில் முதலிடம் பெறுவது வழிபாடு என்கிறது நடைமுறை.

ஆத்தா இருப்பது அருங்காடு
அப்பன் இருப்பது சுடுகாடு
பிள்ளை திரிவதோ மலங்காடு

என்று நாட்டுப்புறத்தில் பாடி மகிழுவதுண்டு. தாலாட்டில் துவங்கி ஒப்பாரியில் முடியும் மனித வாழ்க்கைப் பயணத்தில் சமரசம் உலாவுமிடத்தில் கொலுவிருப்பவள் அங்காளம்மன்; குடி இருப்பவன் சுடலைமாடசாமி! குறிஞ்சியாகிய மலைகளில் முருகனைத் தெய்வமாக்கி மலைவாழ் மக்களின் மருமகனாக்கினர்; முல்லையாகிய காடுகளில் திருமாலைத் தெய்வமாக்கி ஆயர் இன மக்களின் குல

தெய்வமாக்கினர்; மருதமாகிய வயல்வெளிகளில் சூரியக் கடவுளுக்கு வழிபாடு நடத்திப் பொங்கல் படைக்கின்றனர்; நெய்தலாகிய கடற்பரப்பில் மழைக் கடவுளுக்கு வழிபாடு நடத்தி இயற்கையைச் சமன் செய்ய முயலுகின்றனர்; பாலையாகிய வறண்ட நிலத்தில் கொற்றவைக்கு வழிபாடு நடத்தி, படை பத்துற காளியாக - வடபத்ர காளியாக-போர்த் தெய்வமாக்கினர். மலை - கடல் - வயல் - காடு - பாலையாகிய வாழிடச் சூழலில் உயிரச்ச மூட்டும் உயிரினங்களை, வணங்கும் தெய்வங்களின் வாகனங்களாக்கி ஆராதிக்கும் தெய்வங்களின் ஆபரணங்களாவுமாக்கி ஆன்ம நேயம் வளர்த்தனர். நாட்டுப்புற வாழ்க்கையின் பிரிக்க முடியாத அங்கமாகிய இரவையும் இருட்டையும் அச்ச உணர்வின் பிடியிலிருந்து விடுவிக்கும் உத்தியாக ஐயா - அப்பன் - ஆத்தா - ஆயி - ஆச்சியாக்கினர். கிராம தெய்வங்களில் ராவுக்கு அப்பன் ராக்கப்பன், ராவுக்கு ஆச்சி ராக்காச்சி, இருளுக்கு ஆயி இருளாயி, இருளுக்கு அப்பன் இருளப்பனாக உலவுகின்றனர்.

நீத்தார் வழிபாடுவழி கிராமப் புறங்களில் ஆத்தா அப்பனை நினைவில் கொள்ளும் வாழ்க்கை முறைகளில் ஆவி நம்பிக்கை அழுத்தம் பெற்றுள்ளது. முன்னோர் வழிபாடு வழி நன்றி செலுத்தும் நாட்டார் வழிபாடு, காத்து கருப்பு மீது கொண்ட நம்பிக்கையை வலுப்படுத்துகின்றது. தூய ஆவிதீய ஆவி என்று வகைப்படுத்துகிறது. நாட்டுப்புற உளவியல் சார்ந்த நம்பிக்கை. வெப்ப மண்டலத்துக்குரிய கிருஷ்ண வர்ணம் எனப்படும் கரிய நிறம் தென்னக கிராம தெய்வத்தின் குறியீடாகிறது. காடு மேடெல்லாம்திரியும் காத்தல் கடவுளாகிய திருமாவின் நிறம் கருப்பு. கருப்புசாமியும் கரிய காளியும் வழித்துணையாகி நிற்கும் பதினெட்டாம் படிக்கருப்பும், சந்தனக் கருப்பும், சங்கிலிக் கருப்பும் மேற்கூரையில்லாத குதிரை வீர சாமியும் நாட்டுப்புறக் காவல் தெய்வங்கள்.

நாட்டுப்புறங்களில் ஊருக்கு வெளியே அமைந்துள்ள கருப்புசாமி ஆலயங்கள் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பண்பாட்டுப் பதிவுகள். உருவங்கள் ஏதுமற்ற கருப்பசாமி ஆலய அமைப்பு, மனித மறு உற்பத்தியைக் கொண்டாடும் மானுடப்

பண்பாடு மூடப்பட்ட கதவின் இரண்டு ஓரங்களிலும் பயபக்தியைத் தூண்டுவன நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட இரண்டு நீண்ட அரிவாள்கள். இரண்டு நீண்ட அரிவாள்களை இணைத்தால் கிடைப்பது கருப்பையின் குறியீடு. பின்னணியாக இருக்கும் கதவு, கருவைச் சுமக்கும் வயிற்றின் குறியீடு. கோபத்தைத் தணித்துக் குளிர்ச்சியைத் தக்க வைக்கும் சந்தனம் பூசிய கதவும் அரிவாள்களும் தாய்மையைப் போற்றும் தலையாய பண்பாடு. திறக்கப்படாத கதவைக் கும்பிட்டுக் கூத்தாடும் கருப்புசாமி வழிபாடு கருப்பையின் இருட்டில் இருக்கும் சீவனைக் கடவுளாக்கும் கருப்பைசாமி வழிபாடு. ஆடவருக்கே உரிய ஆடவரே சாமி கொண்டாடிகளாகும் கருப்பசாமி வழிபாடு, தமிழ்ச் சமூகத்தின் பெண்மையைக் காக்கும் உயரிய வழிபாடு. பெண் சிசுவுக்கு எதிரான கருத்துக் கோட்பாட்டைத் தகர்க்க, பெண்சிசுவைக் காக்க, பாலியல் வன்முறைகளை - வன்கொடுமைகளை - வல்லுறவுகளைத் தடுக்க, பாலின சமத்துவம் மீட்கச் சட்டங்கள் இயற்ற வேண்டாம்; கருப்பசாமி வழிபாட்டை மீட்டுருவாக்கம் செய்தால் போதும்.

தமிழாய்வுவிருதுகள்

“தமிழாய்வுச் சங்கமத்தின் மூலம் ஆண்டுதோறும் தமிழ் இலக்கியத்தின் சாதனை படைத்தவர்களுக்கு கீழ்க்கண்ட விருதுகள் வழங்கப்படும்.

சீருவள்ளுவர்விருது-

சிறந்த தலித் இலக்கிய ஆய்வு நூல் / கட்டுரைக்கு வழங்கப்படும்.

◆◆◆

ஒளவையார்விருது

சிறந்த பெண்ணிய ஆய்வாளருக்கு வழங்கப்படும்

◆◆◆

பாரதியார்விருது

சிறந்த நாட்டுப்புற ஆய்வாளருக்கு வழங்கப்படும்.

எண் கோட்பாடு

கிரா.ஜீவாராணி

தமிழ்த்துறை உதவிப் பேராசிரியர்,
அய்ய நாடார் ஜானகி அம்மாள் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
சிவகாசி.

முகப்புரை

உலகம் முழுவதும் பயன்பாட்டில் உள்ள ஆங்கிலம் மற்றும் பிற மொழிகளிலும் எண்களும் அளவுகளும் குறிப்பிட்ட அளவிற்கு மேல் பெயரில்லாத நிலையிலேயே இருக்கின்றன. ஆனால் நம் தமிழ் மொழியில் அதிக அளவாக எண்களும், அளவுகளும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது எந்த மொழிக்கும் இல்லாத நம் தமிழ் மொழிக்கே உரிய சிறப்பு என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய சிறப்பு மிக்கத் தமிழ் எண்களையும் அளவுகளையும் எண்கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் இவ் ஆய்வுக்கட்டுரையில் காண்போம்.

எண்கோட்பாடு-விளக்கம்

கணிதத்தில் எண்கோட்பாடு (Number Theory) ஒரு முதன்மையான பழமையான பிரிவு ஆகும். ஆனால் இது 19 ஆம் நூற்றாண்டில் தான் ஒரு தனிப் பிரிவாகக் கருதப்படத் தொடங்கியது. இன்று இந்த எண் கோட்பாடு மற்ற எல்லாப் பிரிவுகளுடன் நன்கு கலந்து ஒரு சிக்கலினை அணுகுகின்றது. அவ்வாறு அணுகும் போது இது எண்கோட்பாட்டின் தனிப்பட்ட பிரச்சினை மட்டுமா என்று சொல்ல முடியாத அளவிற்கு வளர்ந்து உள்ளது. அவ்வாறு வளர்ந்திருந்தாலும் ஒரு தனிப்பரிவாகவே உள்ளது.

தொல்காப்பியத்தில் எண்கோட்பாடு

பழங்காலத்தில் இருந்த தமிழ் கணக்கு முறை தற்காலத்தில் முற்றிலுமாக அழிந்து விட்டது எனலாம். ஏனெனில், தொல்காப்பியர், சொல்லோடு சொல் புணரும் பொழுது அளவைப் பெயர்களை, அளவுப்பெயர், நிறைப்பெயர், எண்ணுப்பெயர் என மூன்றாகப்

பகுத்து விளக்குகின்றார். இதில் நீட்டல் அளவு நீள உயரங்களை அளக்கப் பயன்படுகிறது. நிறையளவு என்பது முகந்து அல்லது பெய்து அதாவது, திண்மம் மற்றும் திரவப் பொருட்களை அளப்பதற்குப் பயன்படுகிறது. எண் அளவு என்பது முழுமையான பொருட்களை எண்ணுவதற்கும், முழுமைப் பொருளின் சிதைவைப் பகுத்து எண்ணுவதற்கும் பயன்படுகிறது. இதனை,

“அளவும் நிறையும் எண்ணும் வருவழி
நெடுமுதல் குறுகலும் உகரம் வருதலும்
கடிநிலை இன்றே.....”

(தொல்.புள்ளி.நூற்.94)

என்ற நூற்பாவின் வாயிலாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

எண்ணல் அளவை

எண்ணுப்பெயரில் பின்னோக்கிச் செல்லும் பின்னமாக, அரை, கால், அரைக்கால் முந்திரிகை, காணி என்றே கணக்கிடப்படும்.

எண்ணல் அளவைப் பெயரில், ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்ற எண்ணாகவோ, வீசம், அரைக்கால், கால் என்ற இலக்கமாகவோ எண்ணிக் கணக்கிடப்படும். இந்த எண்ணல் அளவையினை,

1. சிற்றிலக்கம்
2. பேரிலக்கம்

என்று இரு வகைகளாக வகைப்படுத்துவர்.

சிற்றிலக்கம்

சிற்றிலக்கம் என்பது அரைக்கால், அரைக்கால் வீசம் (மாகாணி) முதலிய பின்ன எண்களைக் குறிக்கும். இந்தச் சிற்றிலக்கத்தினை,

1. மேல்வாய்ச்சிற்றிலக்கம்
2. கீழ்வாய்ச்சிற்றிலக்கம்

என்று இரு வகைகளாகப் பாகுபடுத்துவர். கீழ்வாய்ச்சிற்றிலக்கத்தோடு ஒப்பு நோக்கியே அரை, கால், அரைக்கால் முதலியன மேல்வாய்ச்சிற்றிலக்கம் எனப்படும்.

மேல்வாய்ச்சிற்றிலக்கம்

மேல்வாய்ச்சிற்றிலக்கம் என்பது, முந்திரி முந்திரியாகக் கூட்டிக் கொண்டே செல்வதைக் குறிக்கும். தமிழ்க்கணக்கு இந்த முந்திரியினை அடிப்படையாகக் கொண்டே தொடங்குகின்றது. ஒரு முந்திரியின் மதிப்பு = 0.003125. இது பின்னங்களில் 1/320 என்பதாகும். இத்தகைய கணக்கு முறை மிக நுட்பமான நில அளவை முறையாகும். இதனைத் தான் பண்டைத் தமிழர்கள் பின்பற்றியுள்ளதாகக் கருதப்படுகின்றது.

“இறையிலி நீங்கு நிலம் முக்காலே இரண்டு மாகாணி சுரைக்காணி முந்திரிகைக் கீழ் அரையே இரண்டுமா முக்காணிக் கீழ் முக்காலே நான்குமா அரைக்காணி முந்திரிகைக்கீழ் நான்கு மாவினால் இறைகட்டின் கடன்”

என்ற பாடலானது முதல் குலோத்துங்கன் காலத்தில் நிலத்தினை அளக்கப் பயன்படுத்திய

அளவைப் பெயர்களாகும். இதன் எண் அளவு 1/52428500000 என்பதாகும். இந்தப் பாடலில் உள்ள அளவையின் மதிப்பு பின்னங்களில்,

1. இரண்டு மாகாணி என்பது
மூன்று மாகாணி = இரண்டு மாகாணி
 $3 \times 0.0375 = 0.1125$
2. அரைக்காணி என்பது
ஒன்று X அரைக்காணி = அரைக்காணி
 $1 \times 0.00625 = 0.00625$
3. முந்திரிகை என்பது 1/320
ஒன்று X முந்திரி = முந்திரி
 $1 \times 0.003125 = 0.003125$
4. கீழ் அரை என்பது 1/640
கீழ்வாய்ச்சி சிற்றிலக்கங்களின் படி இது குறிக்கப்பட்டுள்ளது.
5. மா என்பது 1/20 = 0.05
இதில் இரண்டு பங்கு தான் இரண்டு மா அதாவது, ஒன்று X இரண்டு மா = இரண்டு மா
 $1 \times 0.1 = 0.1$
6. முக்காணி என்பது மூன்று காணி
ஒன்று X முக்காணி = முக்காணி
 $1 \times 0.0375 = 0.0375$
7. கீழ் முக்கால் என்பது 3/1280
கீழ்வாய்ச்சி சிற்றிலக்கங்களின் படி இது குறிக்கப்பட்டுள்ளது.
ஒன்று X முக்கால் = முக்கால்
 $1 \times 0.75 = 0.75$
8. நான்கு மா என்பது ஒரு மாவின் மதிப்பு = 0.5 = 1/20
நான்கு மாவின் மதிப்பு = ஒன்று X நான்கு மா = நான்கு மா
 $1 \times 0.2 = 0.2$

மேல்வாய்ச்சிற்றிலக்கத்தில் அடங்கும் அலகுகள் மேலரை (அரை), மேற்கால் (கால்), மேலரைக்கால் (அரைக்கால்), மேல்வீசம் (வீசம்), என்பனவாகும்.

கீழ்வாய்ச்சிற்றிலக்கம்

கீழ்வாய்ச்சிற்றிலக்கம் என்பது, மேல்வாய்ச்சிற்றிலக்கத்தைப் பகுத்துச் செல்வதையேக் குறிக்கின்றது. இந்த கீழ்வாய்ச்சிற்றிலக்கம் பொன், மணி போன்றவற்றின் அளவைக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது. கீழ்வாய்ச்சிற்றிலக்கத்தில் அடங்கும் அலகுகள்,

$$\text{கீழரை} = 1/640$$

$$\text{கீழக்கால்} = 1/1280$$

$$\text{கீழரைக்கால்} = 1/2560$$

$$\text{கீழ்வீசம்} = 1/5120$$

ஆகியனவாகும்.

நெல் அளவைக்கணக்கு

நெல் அளவைக் கணக்கு என்பது நெல் முதலியவற்றைப் படி, மரக்கால்களில் சொரிந்து அளப்பது. இதனைப் பெய்தல் அளவை என்றும் கூறுவர்.

$$360 \text{ நெல்} = 1 \text{ செவிடு}$$

$$520 \text{ நெல்} = 1 \text{ சவடு}$$

$$5 \text{ செவிடு} = 1 \text{ ஆழாக்கு}$$

$$2 \text{ ஆழாக்கு} = 1 \text{ உழக்கு}$$

$$2 \text{ உழக்கு} = 1 \text{ உரி}$$

$$2 \text{ உரி} = 1 \text{ படி}$$

$$8 \text{ படி} = 1 \text{ மரக்கால்}$$

$$5 \text{ மரக்கால்} = 1 \text{ பறை}$$

$$80 \text{ பறை} = 1 \text{ கரிசை}$$

$$48 = 96 \text{ படி} = 1 \text{ கலம்}$$

$$120 \text{ படி} = 1 \text{ பொதி}$$

$$21 \text{ மரக்கால்} = 1 \text{ கோட்டை}$$

$$1 \text{ கோட்டை} = 3494400 \text{ நெல்}$$

$$2 \text{ குறுணி} = 1 \text{ பதக்கு}$$

$$2 \text{ பதக்கு} = 1 \text{ தூணி}$$

முடிவுரை

மேற்கண்டவற்றின் வாயிலாகப் பண்டைத்தமிழரின் கணித அளவைக் கூறுகளைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. மேலும் பழம் தமிழர்கள் மிகவும் அறிவாளிகளாகவும், நுண்ணிய சிந்தனை உடையவர்களாகவும் திகழ்ந்திருப்பதனையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இன்றைய உலகம் மிகப் பெரிய தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியினை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தாலும், அதை விட ஆயிரம் மடங்கு மேலாக நம் பழந்தமிழர்கள் சாதித்து விட்டனர் என்பதனையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

SELP Trust invites research articles from academicians, research scholars and scientist belongs to life science, applied science, computational science, Engineering and Technology for the proposed International Bi Annual Research Journal on SCIENCE EXPLORE.

Send your article through email at tamilself@yahoo.in as per the guidelines available in the website

'அருகன்' கவிதைத்தொகுப்பில் படைப்பாக்க உளவியல்

முனைவர் ரா.சென்பகவள்ளி,
உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
எஸ்.எப்.ஆர்.மகளிர் கல்லூரி,
சிவகாசி.

முடிவுரை

கவிதை என்பது சிலவாகிய சொற்களால் வரையப்பெற்ற ஓவியம் போன்றது. அதனைப் படிப்போரும், உணர்வோரும் தனதாக்கிக் கொள்ளும் தன்மை கொண்டது. கவிதைகள் பொதுவாக அனுபவத்தையும், அறிவையும் வெளிக்கொணர்வன. கவிஞர் தமிழ்ச்சி தங்கப்பாண்டியன் 'அருகன்' கவிதைத் தொகுப்பைத் தோழமைப் பொருளோடு கையாண்டு, தோழமையோடு பல கருத்துக்களைப் பகிர்ந்துள்ளார். சமுதாய அக்கறையோடு, படைப்பாளருக்கேயுரிய தொனியில், பலதரப்பட்ட அவரின் உணர்வுகளை கவிதைகளின் வழி எடுத்துரைத்து சிந்திக்கத்துணுகிறார். கவிஞரின் தனிப்பட்ட கருத்துக்கள் சமுதாயப்புரிதல்களைப் பறைசாற்றி உறவுகளின் நிலையை வெளிச்சப்படுத்துகின்றன. அவற்றில் பதிவாகியுள்ள சமுதாய நடப்பியல் அவரை எங்ஙனம் இனம் காட்டுகின்றன என்பதே இவ் ஆய்வுக்கட்டுரையாகும்.

போலித்தன்மை

வளர்ந்து வரும் நாகரிகம் புற அழகைச் சார்ந்தது. அதில் உண்மைத் தன்மைக்கு இடம் இருப்பதில்லை. போலிகளும், புனைவுகளும் புனிதமாய்ப் போற்றும் நாகரிகம் இக்காலத்திற்குரியது. ஈழத்துத் தமிழர்களின் நலனில் அக்கறை கொண்ட மாவீரன் பிரபாகரனின் மறைவு நம் அரசியலில் எந்தப் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை. மக்களைக் காக்க வேண்டிய அரசு (தலைவர்கள்) தன்னுடைய தனிப்பட்ட விரோதத்திற்காக சில நேரங்களில் அநீதிக்குத் துணைபோகும் நிலை கவிஞர் மனதைப் பாதித்துள்ளது. 'மே 18- 2010' என்ற கவிதையில்,

"அமர்ந்த இடத்திலிருந்தே
'மறதி' என்ற ரிமோட்

பட்டனைத்தட்டினோம்.

'முள்ளிவாய்க்காலை' மறந்து-

அன்றும்/புணர்ந்து

அலுத்துத் தூங்கினோம் (ப.41)

இலங்கையில் நடைபெற்ற பிரபாகரனின் மறைவை எண்ணாமல், தினசரி வாழ்க்கை வாழும் சராசரித்தனம் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஈழத்து தமிழர்களின் காவலன் அரசியல் காழ்ப்புணர்ச்சியால் வஞ்சிக்கப்பட்டுப் போனதையும், அவரது மறைவு சாதாரணமான ஒன்றாகவே நினைக்கப்பட்டதையும் எடுத்துரைத்து, அரசியல் போலித்தனத்தை வெளிச்சப்படுத்துகிறார் தமிழ்ச்சி.

ஈகைக் குணத்தால் வள்ளன்மை போற்றப்பட்ட நாட்டில் மனித நேயம் குன்றிவிட்டது. சுயநலம் பெருகி வரும்

இன்றைய நாளில் மனிதர்களுக்கு சக மனிதனை நேசிக்கும் பண்பு குறைந்து கொண்டு வருகிறது. உதட்டில் புன்னகையோடு, பார்வையில் வித்தைப் பரப்பும் வித்தையை மனிதன் எப்படியோ கற்றுக்கொண்டான். மனித இயல்பு மாறி எண்ணங்கள் விகாரப்பட்டு மனிதம் கேள்விக்குறியாகிறது. 'மனசு' என்ற கவிதையில்,

“தன்னையே தான் தீன்று
ஏப்பம் விடும் தான் தோன்றிப் பிசாசை
எந்த மரக்கிளையில் / எப்படி முறுக்கிக் கட்ட”
(ப.90)

என்ற கவிதையில் சுயநலத்தோடு வாழ்பவர்களை கவிஞர் 'தான் தோன்றிப் பிசாசாக' உருவகப்படுத்துகிறார். ஆடம்பர வாழ்விற்குரிய சமுதாய முறையைக் கடைபிடிக்கும் கவிஞரது உள்ளம் சாதாரணமாகிவிடாமல், அவரை சிந்திக்கத்தூண்டுவது போலவே அறிவுரையும் தருகிறது. 'அபத்தம்' என்ற கவிதையில்,

“கூச்சமாக இருக்கிறது-
முழுக்க அலங்கரித்துக்கொண்டு
ஒரு பிச்சைக்காரரைத் தாண்டித்
திருமண வீட்டிற்குள் நுழையும் போது” (ப.98)

வாழ்வில் அடிப்படைத் தேவைக்குப் போராடும் மனிதர்களுக்கிடையில் வசதிவாய்ப்புகளோடு வாழும் முரண் சுட்டப்பட்டுள்ளது. பகுத்தறிவோடு செயல்படும் மனிதனின் முன்னேற்றத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகளே எஞ்சியிருக்கின்றன என்ற தன் கருத்தைத் கவிஞர் தெரிவித்துள்ளார்.

சுயவளிப்பாடு

வாழ்க்கையில் அவமானமும், நிராகரிப்பும் ஏற்படும் போது சமுதாயத்திலிருந்து சிறிது அந்நியமாக்கப்படும் உணர்வைப் பெறுகிறோம். நட்பும் நம்பிக்கை உறவுகளும் கைவிட்ட பொழுது வீட்டுப் பொருட்கள் கூட நம்மிடம் உறவாடும் தனிமை உணர்வைப் பெறுகிறார் தமிழ்ச்சி. 'கணப்படுப்பு' என்ற கவிதையில்,

“தோழமையும் விசுவாசமும்
கைவிட்ட துக்க நாளொன்றிற்கான
கணப்படுப்பாய்
ஒரு குழந்தையும் முதியவரும்
நிம்மதியாய் உறங்கும்
இவ்வீடு இன்னொரு
அப்பாவின் சலவை செய்யாத கைக்குட்டை”.

(ப.35)

என்ற கவிதை அடிகள் அப்பாவின் அறிவுரையை ஞாபகப்படுத்துவதாக உலகியலறிவைப் பறைசாற்றுகிறது. மேடைப் பேச்சின் நவநாகரிகத்தில் சிக்கித் தவிக்கும் சொற்களின் துன்பம் கவிஞரின் ஆதங்கமாகப் பதிவாகின்றது. 'என்றது அது' என்ற கவிதை சொல்லுக்கும் கவிஞருக்குமான உரையாடல் போக்கினை உடையது. அதில் தற்கொலைக்கு முயன்ற ஒரு சொல்லின் விளக்கம் அதிர்ச்சியைத் தராமலில்லை என்பதை கவிஞர் புரியவைக்கிறார்.

“தற்கொலைக்குத் தூண்டியவரைச்
சந்திக்கின்ற தூர்பாக்கியம்
தன்னைப் போல வேறெந்தச்
சொல்லிற்கும் நேராதிருக்கட்டும்
என்றது அது” (ப.6)

என்ற கவிதை அடிகளில் சொற்கள், அதன் தன்மைக்கு முரணாக உரைக்கப்படும் தன் வேதனையை வெளிப்படுத்துகின்றன. தலைவர்களும், பிறரும் மேடையில் பேசும்போது சொற்களை பொருளறிந்து பேசவில்லை என்ற கருத்து கவிஞரை மேடைப்பேச்சில் வழிப்படுத்துவதாகக் கொள்ளலாம். மேலும் அவர் 'அபத்தம்' என்ற கவிதையில்,

“விநோதமாய் இருக்கிறது-
வறுமையை ஒழிப்பேன் என
மேடையில் பேசும்போது. (ப.98)

என்ற கவிதையிலும் மேற்கட்டிய கருத்தை அறியலாம். 'பகடி' என்ற கவிதையில் தன் மீதான

கழிவிரக்கத்தை பெண்மைக்கே உள்ள தொனியில் பதிவு செய்துள்ளார். வரங்களே சாபமாக மாறுகின்ற கவிக்கோவின் கேள்வியை உள்ளடக்கியதாய் தீர்வு காணமுடியாத பல பிரச்சனைகள் சமூகத்தில் புரையோடிக்கிடக்கின்றன.

“கழுவித் தீர்க்க முடியாத கறைகளுக்கு
நான் பழக்கப்பட்டு
வெகுநாளாயிற்று” (ப.62)

என்ற கவிதை பழகிப்போன பிரச்சனைகளை முன் வைத்து எழுதப்பட்டுள்ளது. பெண்ணாகப் பிறந்தும், கவிஞராக வாழ்ந்தும் வந்த காலங்களில் கவிஞர் எதிர்நோக்கியுள்ள சமூகத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்.

தன் கவிதை பற்றி சரியான விமரிசனம் வேண்டும் என்பதை கவிதைப்படுத்தியுள்ளார். கவிதையில் சமுதாயத்தை வெளிப்படுத்தும் முறை சற்று வித்தியாசப்படுத்தப்பட்டு ‘கவிதையால் கற்றுக் கொள்கிறேன்’ என்று குறிப்பிடும் தமிழ்ச்சி,

பொய்மையின் துளி கண்ணீருக்குக்
கவிதையைக் காவுகொடுக்கும் கயமை
எனக்குக் கைகூடியிருப்பின்
காலம் அதற்கான
கழுமரத்தைத் தீர்மானிக்கட்டும்
தயவுசெய்து/என் கவிதையைக்
கொஞ்சம் தனித்திருக்க விடுங்கள் (ப.67)

தன் கவிதை பற்றி சுயவிமரிசனம் செய்து கவிதை படைத்துள்ளார். போலியற்ற தன் எழுத்துக்கள் தவறாக விமர்சிக்கப்படுவது தமிழ்ச்சியின் கவிதைக்கு கருவாகின்றது. எனவே தன் கவிதையின் உண்மைத் தன்மையை தானே எடுத்துரைக்கும் நெருடலுக்கு அவர் ஆட்பட்டுள்ள நிலையை அறியலாம்.

அவரின் தந்தை ஞாபகம் கிளர்த்துகின்ற வேட்கையைக் ஒரு கவிதை விளக்குகிறது. தந்தையை அகீதமாக நேசிக்கும் அவரின் சுயம் கவிதையை அழகுபடுத்துகிறது. தந்தை

இல்லாதபோது அவரைப்போல காட்சியளிக்கும் மனிதர்களில் அப்பாவின் புறத்தோற்றம் ஏமாற்றமளித்தாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

என் அப்பா உலகில்
நிராகரிக்கப்படும் ஒவ்வொருவரும்
இன்னொரு அப்பாதான் எனும் புரிதலை
நேற்றைய இரவில்
அப்பாதான் எனக்குக் கொஞ்சம்
அதட்டிச் சொன்னார் (ப.69)

என்ற கவிதையில் தன் தந்தையின் தோற்றம், சிரிப்பு, அழைப்புமணி, உள்ளங்கையில் படாமல் சாப்பிடும் நேர்த்தி, குரல், கை, வெண்ணிறக் காலணி போன்ற அனைத்தும் தந்தையை ஞாபகப்படுத்துவதாக அமைக்கப்பட்டு அவரின் சொந்த வாழ்வு சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

வண்ணூல்

பெண்ணின் உணர்வுகளையும், அவர்களின் சமுதாயப் பாதுகாப்பற்ற தன்மையையும் சுட்டும் கவிதைகளையும் படைத்து வருபவர் தமிழ்ச்சி. அவர் கவிதைகளில் அநீயை எதிர்க்கும் துணிவு வெளிப்பட்டுள்ளது. தமிழ் ஈழப் பிரச்சனையில் காமக்கொடூரர்களால் பாலியல் தொல்லைகளுக்கு ஆளாகி கொலை செய்யப்பட்ட கோணேஸ்வரி இப்பெண்மப்பேரி போன்ற பெண்களின் நிலையை தன் கவிதைகளில் பதிவுசெய்துள்ளார். அது அவரது குரலாக,

அவளென்ன, அவனென்ன, அவர்களென்ன
கருப்பையும் முலைகளும்ற்ற ஒரு
மொண்ணைப் பிறப்பிருந்தா
ஒரு வேளை கோணேஸ்வரியும்,
பெண்மப்பேரியும்
அங்கே அச்சமின்றி மீண்டும் பிறக்கலாம்
காதலைப் போல, போருக்கும் வயதில்லை
கைம்மைக்கும் தான் (ப.95)

கவிதையில் பதிவாகியுள்ளது. பெண்ணின் அங்கங்களே அவர்களின் கொடூரக்கொலைக்குக் காரணங்களாகின்றன. போராளியாகவும்,

பாடகியாகவும், நடனக் கலைஞராகவும் இருந்த இசைப்பிரியா இலங்கை இராணுவத்தினரால் சித்ரவதை செய்து கொல்லப்பட்டவள். அவளது பிரச்சனைக்கும் கவிஞர் தமிழ்ச்சி குரல் கொடுக்கத் தவறவில்லை.

இசைப்பிரியாவின் சிதைந்த உடலுக்கான
இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர்
இளகிவிடாத கவனமுடன் (ப.56)

மேலும், ஆப்கானிஸ்தானில் தலிபான் தீவிரவாதிகளால் பாலியல் உறவிற்சாக்க மூக்கறுபட்ட பெண் ஆயிஷா. இவளது பாலியலைக் கொச்சைப்படுத்தி வன்மம் தீர்த்துள்ளனர். பெண்கள் மட்டும் காலங்காலமாக பாலியல் தொந்தரவுகளில் சிக்குண்டு தீராப் பழிக்குள்ளாயினர். அன்றைய குர்ப்பணகையும், அகலிகையும் இன்றும் நம் கண்முன் நடமாடுகின்றனர். அந்த வகையில் காதல் சின்னமாக்கப்பட்ட வீனஸ் சிலை கூட கைகள் சிதைக்கப்பட்டது தான் என்பார். இவற்றையெல்லாம் தம் கவிதைகளில் எடுத்துரைத்து பெண்ணின் அவலத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க நினைப்பது தமிழ்ச்சியின் ஒருவித ஆளுமை தான்.

இல்லத்தில் பெண் படும் வேதனை கவிஞரின் உள்ளத்தில் ஒரு தீர்மானப்புயலை வீசிவிட்டுச் செல்கிறது. பெண் எப்போதும் ஆணுக்கு ஒரு பின்குறிப்பாய் இருக்கிறாள். கணவனுக்கு எல்லா வகையிலும் பயன்படும் கருவியாகப் பாவிக்கப்படுகிறாள். உறவுகளைப் பயன்படுத்தி எந்திரங்களை நேசிக்கும் மனித வாழ்வில் பெண் இதயமற்ற கருவியாகப் பயன்படுத்தப்படுதலை,

“பின்குறிப்பென எனக்கு இடமளித்தது கூட
பிள்ளைகளுக்காகத்தான் என்றால்
தய்மையும், தனமும் வேண்டாம்
தனித்தொரு மரமாய்க் கிளைத்து
மலர்வேன். உலகின் பெருவனமாய்!” (ப.87)

ஆண்கள் தம்மை நடத்தும் விதத்தில், பெண்மையின் கோபம் அவர்களை வெறுக்கக்

காரணமாகின்றது. ஆண்களே இல்லாத ஒரு வாழ்வை எதிர்நோக்குபவளாக சிலநேரங்களில் எல்லாவற்றையும் சகிப்பவளாக வாழ வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாகின்றாள்

சுதந்திர உணர்வு

சுதந்திர உணர்வென்பது அடிமைப் பிடியில் அல்லலுறுவோருக்கே வருவது. பெண் கவிஞர் என்ற நிலையில் தமிழ்ச்சி பெண்களின் பல பிரச்சனைகளைக் கண்டு வெதும்புகிறார். அவரால் பெண் சிந்தனையை விடுத்து கவிதையைப் படைக்க முடியாது எனும்ளவிற்கு பெண்ணிய எழுத்திற்கு உரியவராக தம்மை இனம் காட்டுபவர். அவரின் படைப்புகளில் இசங்களின் சார்பு என்பது அவரே அறியாமல் இடம்பெற்றுவிடுகிறது. அந்த வகையில் மலர்களின் அழகைப் பாடும்போது எதேச்சியாக பெண்ணின் சுதந்திர உணர்வு இடம்பெறுகிறது.

“காம்புகள் கிள்ளப்பட்ட வலியிலிருந்து
நாளினால் இறுக்கப்படும் தண்டனைக்கு
உன் அகராதியில் அழகென்று அர்த்தமா
அவை முறைக்கின்றன
விடுதலையின் மலர்தலைச்
சொன்ன எருக்கம்பூக்களுக்கு
வலிக்காமல் ஒரு முத்தம் தர
வழியிருக்கா எம்பாவாய்? (ப.47)

என்ற கவிதையில் ‘வலிகள் இல்லாத வாழ்வை’ எதிர்பார்க்கும் உணர்வு வெளிப்படுத்தப் படுகிறது. மேலும் சிறப்பு விருந்தினர் என்ற கவிதையில் சமாதானக் குறியீடாகக் கொள்ளப்படும் புறாவின் செய்தி இடம் பெறுகிறது. பெருமையோடு பெரிய இடத்தில் இருப்பதை விட சுதந்திரத்தோடு வாழ்வதே இன்பம் பயக்கும் என்பதை அடிப்படையாக வைத்து,

“தலைவர்களின் கைகளில் மூச்சுத்திணறி
பறக்க விடப்படும் அவிஸ்தைக்கு
தப்பிய புறாக்கள் புண்ணியம் செய்தவை” ப.71

பிறரின் கைப்பிடிக்குள் இருந்ததை விட, சிறகடித்துப் பறப்பதே அதற்கு

சந்தோஷமளிக்கிறது என்ற கருத்தை முன் வைத்து 'சுதந்திர உணர்வு' போற்றப்பட்டுள்ளது.

தோழமை

தோழமையின்றி வாழ்வது நம்மை விரக்திக்குட்படுத்தும். துன்பத்தில் துவளும்போது தோழமையின் துணையே நம்மை மீட்டெடுக்கும். இடுக்கண் களையும் பண்பு தோழர்களிடம் மட்டுமே உள்ளது. தோழமையை நேசிக்கும் கவிஞரின் பண்பு கவிதையாகப் பரிணமிக்கின்றது.

“என் அருகனே
காலமும் வெளியும் நம்முடையதானபின்-
இடமும் தூரமும் என் செய்யும்?
சின்னஞ்சிறு செம்போத்திற்கு
நடக்க இரு சிற்றடியும்
சுவைக்க ஓர் இலந்தையும் போதுமெனில்
வாழ்வோம் நாம் இவ்வையத்தில்! ப.78

என்ற கவிதை அடிகளில் செம்போத்துப் பறவையின் குரலைப்போல தோழன் ஆறுதலளித்ததை தமிழ்ச்சி எடுத்துரைக்கிறார்.

கற்பனை

கவிதை என்றால் கற்பனை கலந்திருக்கும். நிலவை எத்தனை முறை பார்த்தாலும் சலிப்பதில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு செய்தியைத் தரும் நிலவைப் பாடாத கவிஞர் இல்லை.

அப்பமாக, பாணைச்சோறாக, ஒருருபாய் பணமாக பார்ப்பவர் தம் நினைவுகளுக்கு ஏற்ப காட்சிக்கு இடமளிக்கிறது நிலவு.

“வெண்குடத்திட்பை போன்று ஓர் அகதிக்கும்,
வெள்ளிப்பால் கிண்ணம் போல்
சொந்தநாட்டில் சுகிப்பவனுக்கும்,

தோன்றுகின்ற இந்த நிலவு
ஓர் ஆக்கிரமிப்பாளனுக்கு அமுது,
ஆக்கிரமிக்கப்படுகிறவனுக்கு ஆலகாலம்,
.....
எனக்குள் காமம் கிளர்த்தும் இந்நிலவு
பூகம்பம் தீய்ந்த நிலமொன்றில்
அவமானப்படுத்தப்பட்ட வேசியின்
அறியப்படாத துயரமாக இருக்கலாம்”

ப.85

என்ற கவிதை நிலவைச் சுட்டினாலும், பெண் கவிஞர்களுக்கு நிலவைப் பார்க்கப்படும் முறை பெண்மைக்குள் அடங்கும் ஒன்றாகப் புணையப்பட்டுள்ளது. எங்கோ நடக்கும் பாலியல் வன்முறை அறியப்படாத ஒன்றாக வருத்தத்திற்குரியதாக கவிஞர்க்குப் புலப்படுகிறது.

தொகுப்புரை

இவ்வாறு சமுதாயப் பிரச்சனைகளை உணர்ந்த வண்ணம் கவிதைப்படுத்தி, அதற்கான கேள்வியை முன்வைப்பதில் தமிழ்ச்சியின் பங்கு நியாயமானது. அநீதிகளை எதிர்க்கும் துணிவு கவிஞர்களுக்கு இயல்பான குணமெனினும் உலகக் குரலுக்குரியவராக தன்னை வெளிப்படுத்தி உள்ளார். அதன் மூலம் உலகப் பெண்கொடுமையை எதிர்க்கும் வலிமை தமிழ்ச்சியின் கவிதைகளில் இயல்பாக இடம்பெறுகிறது. அரசியல், நடப்பியல் போலிகளையும், பெண்ணடிமை எதிர்ப்புக்குரலையும், தன் சுயஆதங்கப்போக்கையும், உயர்ந்த தோழமையும் தன் கவிதைகளுக்கு கருவாக்கி தன்னைப் பற்றிய சுயவிமர்சனத்தையும் தந்துள்ள பாங்கு கவிஞரின் தனிச்சிறப்பிற்குக் காரணமாக அமைந்து, கவிஞருக்கு பல வெற்றியைத் தேடித்தரும் என்பதில் வியப்பில்லை.

இணையத்தில் பதிவிறக்கம் செய்ய www.selptrust.org
தமிழாய்வுச் சங்கமம் - பன்னாட்டு ஆய்விதழ்
ISSN : 2320-3412(P), 2349-1639(O)
Impact Factor : 0.231
பகுதி - III / பதிப்பு - 6
ஜூலை - டிசம்பர் 2015

பெரியாழ்வாரின் இராமன்

ர. விஜயப்ரியா

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
எஸ்.எஃப்.ஆர்.மகளிர் கல்லூரி, சிவகாசி.

முகப்புரை

பெரியாழ்வார் திருமாலின் அவதாரங்களில் கண்ணன் அவதாரத்தில் மிகுதியாக ஈடுபாடு கொண்டவர். கண்ணன் அவதாரத்தைப் போலவே இராம அவதாரத்திலும் ஈடுபாடு கொண்டவர். எனவே தன்னுடைய பாசுரங்களில் இராம அவதாரச் செய்திகளை அமைத்துப் பாடி உள்ளார். தாடகை அழிவு முதல் இராமன் அரசு வீற்றிருத்தல் வரை இராமனின் வாழ்க்கையை ஆங்காங்கே வியந்து செல்கிறார். பெரியாழ்வாரின் இராம அவதார ஈடுபாட்டை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இராமனின் தாடகைவதம்

விசுவாமித்திரர் தன்னுடைய தவத்தினைப் பாதுகாப்பதற்காகத் தசரத சக்கரவர்த்தியிடம் வேண்டி இராமனை அழைத்துச் செல்கிறார். இராமனோடு இலக்குவனும் செல்கிறான். அப்போது வனத்தில் துன்பம் தரும் தாடகையை அழிக்குமாறு விசுவாமித்திரர் வழிப்படுத்துகிறார். பெண்ணாயினும் தீங்கு செய்வோரை அழித்தல் சரியே என்று குறிப்பிடும் விசுவாமித்திரர் கருத்தை ஏற்று இராமன் தாடகையை அழிக்கிறான். இதனைப் பெரியாழ்வார்,

“..... முது பெண் உயிருண்டான்
தன் வில்லின் வன்மையைப் பாடிப் பற”
(பெரியாழ்வார் திருமொழி உந்தி பறத்தல் பாடல். 30E)
என்னும் பாடலடிகளில் விளக்குகிறார். இராமன் வாழ்வில் தாடகையை அழிக்கும் நிகழ்வையே பெரியாழ்வார் முதலில் பதிவு செய்கிறார். கண்ணனின் பால பருவ நிகழ்வுகளை விளக்குவதில் ஆர்வம் காட்டும் பெரியாழ்வார்

இராமனின் பால பருவ நிகழ்வுகளை விளக்காமல் அவன் தீயோரை அழிக்க ஆரம்ப கட்டமாக அமையும் தாடகை வதத்தையே முதலில் குறிப்பிடுகிறார்.

இராமனின் திருமணம்

இராமன் சனக மன்னனின் மகளாகிய சீதையை சிவதனுசை வளைத்துத் திருமணம் செய்கிறான். இதனைப் பெரியாழ்வார்,

“செறிந்த மணிமுடிச் சனகன் சிலை இறுத்து”
(பெரியாழ்வார் திருமொழி அனுமன் சீதைக்குக் கூறிய அடையாளம் பாடல். 31F)

என்னும் அடியிலும்,

“காந்தள் முகிழ் விரற் சீதைக்கு ஆகிக் கடுஞ்சிலை
சென்றிறுக்க

வேந்தர் தலைவன் சனகராசன் தன் வேள்வியிற்
கண்டார் உளர்”

(பெரியாழ்வார் திருமொழி திருமாலைக் கண்ட
சுவடு உரைத்தல் பாடல். 32E)

என்னும் அடிகளிலும் விளக்கிச் செல்கிறார். சீதை மணாளன் என்று திருமாலைப் பெரியாழ்வார் பாடுமாற்றைக் காண இயலுகின்றது.

பரசுராமரீதியவலிமையைச் சிதைத்துக் கழிவு

இராமன் சிவதனுசை வளைத்தான் என்ற செய்தியைக் கேள்வியுற்றதும் பரசுராமர் சினம் கொள்கிறார். தன்னிடம் உள்ள சிவதனுசை வளைத்துக் காட்ட வேண்டும் என்று இராமனிடம் போருக்கு நிற்கிறார். தன்னுடைய வில்லையும் வளைத்தால் மட்டுமே இராமன் நிகரற்ற வீரன் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். இராமன் அவ்வில்லை வளைத்து கணையை எங்கு விடுக்க என்று வினவ பரசுராமனும் தன்னுடைய தவ வலிமையை நோக்கிச் செலுத்தும்படி கூற இராமனும் அவ்வாறே செய்கிறான். பின்னர் பரசுராமர் இராமனைத் தொழுது தன்னுடைய அவதாரத்தை நிறைவு செய்கிறார். இந்நிகழ்வைப் பெரியாழ்வார்,

“..... அரசு களை கட்ட அருந்தவத்தோன்
இடைவிவங்கச்
செறிந்த சிலைகொடு தவத்தைச் சிதைத்ததும்”
பெரியாழ்வார் திருமொழி அனுமன் சீதைக்குக்
கூறிய அடையாளம் பாடல். 317)

என்னும் அடிகளில் விளக்கிச் செல்கிறார்.

இராமரீதியவலிமையைச் சிதைத்துக் கழிவு

தசரதன் தன்மூத்த மகனாகிய இராமனுக்குப் பட்டம் கட்ட விரும்பும் போது கைகேயி இராமன் காடு செல்லவும் தன் மகன் பரதன் நாடு ஆளவும் வரங்களை வேண்டுகிறார். துன்புற்ற தசரதனும் அவ்வரத்தை வழங்கினான்.

“கலக்கியமா மனத்தனளாய்க் கைகேசி வரம்வேண்ட
மலக்கியமா மனத்தனளாய் மன்னவனும்
மறாது ஒழியக்
குலக்குமரா காடு உறையப் போ என்று
விடை கொடுப்ப
இலக்குமணன் தன்னொடும் அங்கு ஏசியது”
பெரியாழ்வார் திருமொழி அனுமன் சீதைக்குக்
கூறிய அடையாளம் பாடல். 319)

என்று இராமன் இலக்குவனுடன் காடு ஏகியதைப் பெரியாழ்வார் குறிப்பிடுகிறார்.

“மாற்றுத் தாய் சென்று வனம்போகே என்றிட
ஈற்றுத்தாய் பின் தொடர்ந்து எம்பிரான் என்றழ
கூற்றுத் தாய் சொல்லக் கொடிய வனம் போன
சீற்றம் இலாதானைப் பாடிப் பற”

(பெரியாழ்வார் திருமொழி உந்தி பறத்தல் பாடல். 308)

என்று கைகேயி காட்டிற்குச் செல்லும்படி இராமனைப் பணித்த போதும் அவன் சீற்றமிலாதானாய்ச் சென்றான் என்பதைப் பெரியாழ்வார் குறிப்பிடுகிறார்.

குகனிந்நபு

சீதை மற்றும் இலக்குவனுடன் காட்டிற்குச் செல்லும் இராமன் அங்கு வேட்டுவர் குலத்துத் தலைவனான குகனைச் சந்திக்கின்றான். குகனின் அன்பு இராமனை நெகிழச் செய்கிறது. இராமன் குகனைத் தன்னுடைய அன்பிற்கு உரியவனாக ஏற்றுக் கொள்கிறான்.

“கூர்அணிந்த வேல்வலவன் குகனோடும்
கங்கைதன்னிற்
சீர்அணிந்த தோழமை கொண்டதும்”
பெரியாழ்வார் திருமொழி உந்தி பறத்தல் பாடல். 310)

என்று பெரியாழ்வார் குகனைத் தன் நட்பினனாக இராமன் ஏற்றுக் கொண்டமையைக் குறிப்பிடுகிறார். கம்பர் தன்னுடைய இராமாயணத்தில் குகனோடு ஐவரானோம் என்று இராமன் குகனைத் தன்னுடைய தம்பியாக ஏற்றதாகப் பதிவு செய்கிறார். பெரியாழ்வாரோ குகனைத் தோழமை கொண்டான் என்றே குறிப்பிடுகிறார்.

புதனில்பணிவு

பரதன் தன் அன்னையாகிய கைகேயியின் சொற்கேட்டு அரசை ஏற்காமல் தன் அண்ணனாகிய இராமனைத் தேடிச் சித்திரகூடத்திற்குச் சென்றான். இராமனை வந்து அரசு ஏற்கும்படி வேண்டினான். ஆனால்

இராமன் அதனை ஏற்காமல் பரதனை ஆளும்படி பணித்தான். பரதனோ இராமனின் திருவடிகளை வேண்டிப் பெற்றுச் சென்று இராமனின் சார்பாக அரசு நடத்தினான்.

“கான் அமரும் கல்லதர் போய்க் காடு
உறைந்த காலத்துத்
தேன் அமரும் பொழிற்சாரல் சித்திரகூடத்திருப்பப்
பால்மொழியாய் பரத நம்பி பணிந்ததும்
பெரியாழ்வார் திருமொழி அனுமன் சீதைக்குக்
கூறிய அடையாளம் பாடல். 321)

என்று பெரியாழ்வார் பரதனின் பணியை விளக்குகிறார்.

மாரீசனின் வருகை

இராமனும் சீதையும் காட்டிடை இருந்த காலத்து சீதையைக் கவர்வதற்கு இராவணன் கருதினான். அதற்கு மாரீசனின் உதவியை வேண்டினான். மாரீசன் பொன்மானாக வந்து சீதையின் மனதை ஈர்த்தான். இராமனிடம் சீதை அப்பொன்மானைப் பிடித்துத் தரும்படி வேண்டினான். இராமனும் அப்பொன்மானைப் பிடிக்கவேண்டிச் சென்றமையை,

“பொன் ஒத்த மான் ஒன்று புகுந்தினிது விளையாட
நின் அன்பின் வழி நின்று சிலைபிடித்து
எம்பிரான் ஏகப்
பின்னே அங்கு இலக்குமணன் பிரிந்ததும்”
பெரியாழ்வார் திருமொழி அனுமன் சீதைக்குக்
கூறிய அடையாளம் பாடல். 323)

என்று பெரியாழ்வார் குறிப்பிடுகிறார்.

அனுமன் சீதையைக் கண்டதை

பெரியாழ்வார் இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து சென்ற நிகழ்வைப் பற்றித் தம் பாசுரங்களில் பாடவில்லை. ஆனால் சீதையை இராமன் அசோகவனத்தில் கண்டடைந்தமையைக் குறிப்பிடுகிறார். சீதையிடம் அனுமன் தான் இராமனின் தூதன் என்று குறிப்பிட்டுக் கணையாழியைக் கையளிக்கிறான். அதனைக் கண்ணுற்ற சீதையும் வணங்கி மகிழ்கிறார்.

“திக்குநிறை புகழாளன் தீவேள்விச் சென்றநாள்
மிக்கபெரும் சபை நடுவே வில்லிறுத்தான்
மோதிரம்கண்டு
ஓக்குமால் அடையாளம் அனுமான் என்று
உச்சிமேல்

வைத்துக் கொண்டு உகந்தனளால்
மலர்குழலாள் சீதையுமே”
பெரியாழ்வார் திருமொழி அனுமன் சீதைக்குக்
கூறிய அடையாளம் பாடல். 325)

என்ற பாடல் சீதையின் மனநிலையை எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைகிறது.

அனுமன் இலங்கையை அழித்தமை

இராவணனுடைய இலங்கை மாநகரை அனுமன் அழித்த செய்தி பெரியாழ்வார் பாசுரத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. “அடங்கச் சென்று இலங்கையை ஈடழித்த அனுமன்” (பெரியாழ்வார் திருமொழி கோவர்த்தன கிரியைக் குடை கொண்டமை பாடல் 270) என்று அனுமன் இலங்கையை அழித்தமையைப் பாசுரம் விளக்குகிறது.

இலங்கைக்கு அணைப்புமமை

சீதை இலங்கையில் இருப்பதை அறிந்த இராமன் தன்னுடைய படைகளோடு கடல் கடந்து சென்றான். கடலைக் கடப்பதற்கு வானரங்களின் உதவியோடு சேது அணையை இராமன் கட்டினான்.

“குரக்கு இனத்தாலே குரைகடல் தன்னை
நெருக்கி அணைகட்டி”.

பெரியாழ்வார் திருமொழி சப்பாணிப் பருவம்
பாடல் 82)

என்று இராமன் குரங்கு இனத்தவர் உதவியுடன் அணை கட்டியமையைப் பெரியாழ்வார் குறிப்பிடுகிறார்.

இராவணன் அழிவு

பெரியாழ்வார் தன்னுடைய பாசுரத்தில் இராவணனுடைய தலையை இராமன் வீழ்த்திய செய்தியை விளக்கியுள்ளார்.

“மின்னிடைச் சீதை பொருட்டா இலங்கையர்
மன்னன் மணிமுடி பத்தும் உடன் வீழ்”
(பெரியாழ்வார் திருமொழி கோல் கொண்டு
வா பாடல். 179)

என்றும்,

“..... இலங்கை புக்கு
ஓராதான் பொன்முடி ஒன்பதோடு ஒன்றையும்
நேரா அவன் தம்பிக்கே நீள் அரசு ஈந்த
ஆராவமுதனைப் பாடிப் பற”

(பெரியாழ்வார் திருமொழி உந்தி பறத்தல் பாடல். 316)

என்றும் இடம்பெறும் பாடல்கள் இராமன்
இராவணனை அழித்தமையையும் வீடணனுக்கு
இலங்கை அரசை அளித்தமையையும்
விளக்குகின்றன.

இராமன்-அரசாபி

இராமன் சீதையைச் சிறைமீட்டு
பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்து அயோத்திக்கு
மீண்டான். அயோத்தியை இனிதாக
அரசாண்டான் என்பதைப் பெரியாழ்வார்

“எங்கும் தன் புகழா இருந்து அரசாண்ட
எம் புருபோத்தமன்”

(பெரியாழ்வார் திருமொழி திருமாலிருஞ்சோலை-2
பாடல். 356)

என்ற அடிகளில் விளக்குகிறார். இராமனின்
அரசாட்சி வரை அவனுடைய வாழ்வினைப்
பெரியாழ்வார் தன்னுடைய பாசுரத்தில் பதிவு
செய்துள்ளார்.

வாகுப்பரை

இராம அவதாரத்தில் ஆழ்ந்துபட்ட
ஈடுபாடு உடைய பெரியாழ்வார் கைகேயியின்
சொற்கேட்டு இராமன் காட்டிற்குச் சென்றமை
பரதன் இராமனுடைய திருவடிகளை ஏற்றல்
அனை கட்டி இலங்கைக்குச் சென்றமை
இராவணன் தலையறுதல் ஆகிய நிகழ்வுகளைப்
பல இடங்களில் குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார்.
சுகர்வன் மற்றும் வாலி பற்றிய செய்திகள்
பெரியாழ்வார் பாசுரங்களில் இடம்
பெறவில்லை.

கருத்தரங்கம் நடத்த நிதியுதவி

“தமிழாய்வுச் சங்கமம்” நிதியுதவியுடன் கருத்தரங்கம் நடத்த விண்ணப்பங்கள்
வரவேற்கப்படுகின்றன. விண்ணப்பிக்க விரும்புகிறவர்கள் கருத்தரங்கம் பற்றிய கருத்துச்
சுருக்கம் மற்றும் கருத்தரங்க வரவு செலவுத்திட்டம் ஆகியவற்றுடன் விண்ணப்பிக்கலாம்.

கருத்தரங்கநிதியுதவிபெறுவதற்கான விதிமுறைகள்

1. கருத்தரங்க ஒருங்கிணைப்பாளர்கள் தமிழாய்வுச் சங்கமம் உறுப்பினராக இருக்க வேண்டும்.
2. கருத்தரங்கச் சுருக்கம் மற்றும் வரவு செலவுத்திட்டம் ஆகியவற்றை அனுப்ப வேண்டும்.
3. கருத்தரங்கம் நடைபெறுவதற்கு 3 மாதங்களுக்கு முன்பாக விண்ணப்பிக்க வேண்டும்.
4. கருத்தரங்கம் தேசிய மற்றும் பன்னாட்டு அளவில் இருக்க வேண்டும்.
5. நிதியுதவி வேண்டுவர்கள் கல்லூரியின் முதல்வர் வழியாக விண்ணப்பிக்க வேண்டும்.
6. தமிழாய்வுச் சங்கமத்தின் விதிமுறைகளுக்கு உட்பட்டு நிதியுதவி வழங்கப்படும்.

வெ. இறையன்புவின் சாகாவரம் புதினத்தில் நிலையாமைச் சிந்தனைகள்

ச. பழனிவேல்ராஜன்

விரிவுரையாளர்,
மாவட்ட ஆசிரியர் பயிற்சி நிறுவனம்,
மாயனூர், கரூர் மாவட்டம்,

முகப்புரை

நிலையாமை என்பது சான்றோர்களால் கூறப்பட்ட அறங்களுள் ஒன்று. உலகில் காணப்படும் ஒவ்வொரு பொருளும் நிலைப்பெற்றிருக்க இயலாதத் தன்மையுடையது. இளமை, செல்வம், யாக்கை, வாழ்க்கை இவையனைத்தும் தோன்றி மறையக்கூடியது. இவற்றை நிலையானது என்று எண்ணுதல் கூடாது. காலம் என்னும் சக்கரம் சுழல்வது போல உலகம் சுழல்வது இயற்கை எனச் சான்றோர்கள் அறிவுறுத்துகின்றனர். இவர்களில் இறையன்புதனியிடம் பெறுகின்றார். இவரது சாகாவரம் புதினமானது. நிலையாமைச் சிந்தனையை வெளிப்படுத்தும் கருத்துக்களஞ்சிமாகத் திகழ்கிறது. அந்த அடிப்படையில் இந்நூலில் காணப்படும் நிலையாமைச் சிந்தனைகள் சார்ந்த கருத்துக்களை ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகிறது.

நிலையாமை-விளக்கம்

நிலையில்லாத் தன்மை நிலையாமை எனப்படும். உலகம் ஒரு மாயைத் தன்மை கொண்டது என்பதை அறிந்து அறம், புகழ், துறவு போன்றவற்றில் ஈடுபடுமாறு வலியுறுத்தி மனிதனை நல்வழிப்படுத்தி மேன்மையடையச் செய்வது நிலையாமையாகும். தொல்காப்பியம்,

“காஞ்சிதானே பெருந்திணைப் புறனே
பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பன்னெறியானும்
நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே”¹

என்று நிலையாமை குறித்து விளக்குகிறது. புறப்பொருள் வெண்பா மாலை,

“பலர்புகழ் புலவர் பண்ணின தெரியும்
உலகியல் பொருள்முடிவு உணரக்கூறின”²

என்கிறது. ஒருவரின் வாழ்நாளை உறுதியாக அறிந்தவர் எவரும் இல்லை என்பதை நற்றிணை,

“வாழ்நாள் வகையளவு அறியுநரும் இல்லை”³

என்று விளக்கம் தருகிறது.

நிலையாமைவகைகள்

அறநெறி நூல்களான திருக்குறள், நாலடியார் போன்றவை இளமை, செல்வம், யாக்கை என நிலையாமையை வகைப்படுத்தியுள்ளன. சிலப்பதிகாரம்,

“இளமையும் செல்வமும் யாக்கையும் நில்லா
உளநாள் வரையாது ஒல்லுவது ஒழியாது
செல்லும் தேஎத்துக்கு உறுதுணை தேடுமின்”⁴

என்று மூவகை நிலையாமையை எடுத்துக் கூறுகிறது. இவை முடிந்த முடிபு அன்று.

இந்நிலையாமை வகைகளை உயிர் நிலையாமை, பொருள் நிலையாமை என்ற இரும் பெரும் பிரிவுகளில் பிரிக்கப்படுகிறது. இவற்றில் உயிர் நிலையாமை பற்றியே சாகாவரம் புதினத்தின் பெரும்பகுதி அமைந்துள்ளது. இந்த உயிர் நிலையாமையே மனித மனத்தில் இறப்புப் பற்றிய பயத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. இந்த மரண பயம் மன உணர்வுக்கும் கடவுள் நம்பிக்கைகளுக்கும் முதற்காரணம் அமைந்து விடுகின்றது. மேலும் பிறப்பு, இறப்புப் பற்றிய புரிதலோடு வாழ்க்கையில் வாழ்முடியும் என்ற உறுதி ஏற்படுகின்ற பொழுது வாழ்வானது செம்மையாக அமைந்து விடுகிறது என்ற கருத்தை மையமிட்டதாகவே இப்புதினம் அமைந்துள்ளது.

வாழ்க்கைநிலையாமை

உலகில் பிறந்த ஒவ்வொரு உயிரினங்களும் இறப்பது உறுதி. நீடித்து நிலையாக இருக்கக்கூடிய உயிர் எதுவுமில்லை. தொடக்கம் தோன்றிய பொழுதே முடிவும் உறுதி செய்யப்பட்டு விடுகிறது. எனவே வாழும் காலத்தில் விழுமியக் கருத்துகளின் படி வாழ்வை அமைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அவ்வாறு விழுமிய நிலையில் வாழ்முற்படினும் ஒருநாள் இறப்பர் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இக்கருத்தினை வலியுறுத்தும் விதமாகவே,

- ♦ எல்லோரும் செத்துதான் தீருவார்கள்
- ♦ இந்த உலகில் போய்ச் சேருபவர்களே புண்ணியவான்கள்.
- ♦ மரணம் என்பது வாழ்வுக்கான எதிர்மறையல்ல.
- ♦ மரணத்திற்கான தயாரிப்பு எதுவும் நிகழ்த்துவதில்லை.
- ♦ மரணம் வருகிற வயதில் வந்தால் யார் கவலைப்படப் போகிறார்கள்.
- ♦ வயதிற்கும் மரணத்திற்கும் தொடர்பில்லை.

என்றெல்லாம் தனது கருத்துக்களைப் பதிவு செய்கிறார். இதனையே நல்வழியும்,

“ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும்
மாண்டார் வருவாரோ மாநிலத்தீர்”⁵

என்கிறது. எனவே மனிதன் வாழும் காலத்து எவ்வளவு சிறப்பாக வாழ்ந்தாலும் அவர் ஒருநாள் இறப்பர் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு வாழ்தல் வேண்டும் என்பது புலனாகின்றது. மரணமானது மனித உணர்வுகளை நிறைவேற்றவிடாமல் அழித்துவிடுகிறது. மனிதர்கள் வாழ்வில் செய்ய வேண்டிய சாதனைகளையும் குறிக்கோள்களையும் நடைபெற விடாமல் தடுத்து விடுகிறது என்பதை,

“மரணம் எல்லாநட்பாசைகளையும் நசுக்கி விடுகிறது. சங்கிலித் தொடராகத் தெரிந்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் வரிசையாகப் போய்ச் சேரும் துக்க காலம் ஆற்ற முடியாத காயமாகத் திரண்டு நிற்கிறது”⁶ என்கிறார். இவற்றிலிருந்து விடுபட்டு வாழ்வின் நிலையாமையை உணர்ந்து வாழ்வைச் செம்மைப்படுத்துவதற்காக கடலில் மீன்பிடிக்கும் மீனவர்களின் வாழ்வியலை எடுத்துரைக்கும் ஆசிரியர் மரணம் எப்பொழுதெல்லாம் வரும் என்பது தெரியாத நிலையையுடையது என்கிறார். மேலும்,

“இன்றைக் கிருந்தவர் நாளைக்கில்லை யென்று
யார்க்குந் தெரியுமிந்த வர்க்குத் தெரியுமிது
ஏனோகருவங் கொண்டு வீணாக மடியுது
எண்ணிப் பார்த்தால் தினம் ஆயிரஞ்சாவது”⁷

என்ற பாடல் நாள்தோறும் மனிதர்கள் இறந்துவிடும் சூழலைப் பதிவு செய்கிறது. இதனையொட்டியே இறையன்பு அவர்கள் இளமையில் உடலின் மீதுள்ள ஈர்ப்பையும் வயதான பிறகு உள்ள வெறுப்பையும் கூறும்பொழுது, இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு இந்தத் தோற்றத்தின் மீது எவ்வளவு பிடிப்பு இருந்தது. எல்லாம் வியர்த்தம்! தோற்றம் மங்கி வெளிப்படும் இயல்பே உண்மையானது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள எத்தனை வருடங்கள் எனக்குத் தேவை பட்டிருக்கின்றன”⁸ என்று அழகை மையமிட்டு இளமையை முன்வைக்கிறார். மனிதன் உடல் பெற்றாலும்

உயிர் இல்லை என்றால் அது பிணமாகிறது. உடலும் உயிரும் பயன்பட வேண்டுமாயின் ஒன்றில் ஒன்று பொருந்தியிருக்க வேண்டும். இரண்டும் பொருந்தி இயங்கவில்லை அன்றி பயன்பெறுவதில்லை என்பது உணர்த்தப்படுகிறது.

இன்பமும் துன்பமும்

இன்பமும் துன்பமும் ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களாக அமைகின்றன. இன்பம் வரும்பொழுது மனம் மகிழ்ச்சியில் துள்ளுகின்றது. துன்பம் வருகின்ற பொழுது வருத்தமடைகிறது. இவ்வாறின்றி இரண்டையும் சரிநிகர் சமமாக எண்ணுதல் வேண்டும். மனிதனின் விருப்பத்திற்கு ஏற்பவே இன்பமும் துன்பமும் பல்வேறு பரிணாமங்களாக வெளிப்படுகிறது. “முதல் நாள் வரை சிரித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தவர்கள் அடுத்தநாள் வாய் திறந்து மரணத்தால் உறிஞ்சப்பட்டுக் கிடப்பதைப் பார்த்தால் வாழ்வின் பொய்மை வலுக்கும்”⁹ என்று கூறும் ஆசிரியர் இன்பமும் துன்பமும் பிறரால் வருவதில்லை. தனக்குத் தானே ஏற்படுத்திக் கொள்வதாகும் என்கிறார். இவ்வாறு பிரச்சனைகளைக் கொஞ்சம் நுணுகி ஆராய்ந்து பார்க்கின்ற பொழுது தீமைக்கான காரணங்களும் தீர்வுகளும் புலப்படுகிறது. மேலும் பிறரால் பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து வைக்க இயலாது என்றும் அது போலியான வாக்குறுதிகளே என்பதும் உணர்த்தப்படுகிறது. மேலும்,

“மரணம் நிகழாத நாள் ஒன்றுகூட கிடையாதா? நேற்றுவரை நிஜமாக இருந்தவர்கள் பொட்டென்று போய் நிழற்படமாய்த் தொங்குவதைப் பார்த்தால் நமக்கு அது நாளையே நிகழலாமே”¹⁰ என்று கூறும் ஆசிரியர், மரணத்தைத் தியானிப்பவரின் விழிகளில் தென்படுபவையெல்லாம் மரணமாகவே பிரதிபலிக்கிறது என்றுரைக்கிறார். மலரைப் பார்த்தால் ரசிக்க முடியாத தன்மையும் தளிரைப் பார்த்தால் சருகாகிவிடும் என்ற எதார்த்த எண்ணமும் மரண வலியையேச் சூட்டுவதாக அமைகிறது.

“ஓரினெய்தல் கறங்க வேரில்
ஈர்ந்தன் முழுவின் பாணி ததும்பப்
புணர்ந்தோர் புவணி யணியப் பிரிந்தோர்
பைத லுண்கண் பனிவார் புறைப்பப்
படைத்தோன் மன்றவப் பண்பிலாளன்
இன்னா தம்மவிவ் வுலகம்
இனிய காண்கீத னியல்புணர்ந் தோரே”¹¹

என்ற பாடலில் இவ்வுலகின் இயல்பைப் பறைசாற்றும் பக்குடுக்கை நன்கணியார் மக்கள் மகிழ்ச்சியிலும் துன்பத்திலும் உலாவுவதைக் கொண்டு வாழ்வின் நிலையாமையைப் புரிந்து கொண்டு வாழ முற்படுவதற்கு அறிவுறுத்துகிறார். மேலும் மரணத்தை விரும்பி ஏற்கும் நிலையினைச் சூட்டும் ஆசிரியர் நல்லம்மா பாட்டியின் வாழ்வியலை வெளிப்படுத்துகிறார். நல்லம்மா என்ற பெண் வயதான நிலையில் தன்னைக் கவனிப்பார் யாருமின்றி பல இன்னல்களுக்கு ஆளாகி இறைவனிடம் முறையிடுகிறார். தன் சொந்த பேத்தியே தன்னை கவனிக்காத சூழலில் வாழ்வானது மகிழ்ச்சியற்றதாக மாறிவிடுகிறது. எனவே மரணத்தை விரும்பிய நிலையில் “ரொம்ப கஷ்டம் தம்பி! இந்த உடம்பைச் சீக்கிரம் கொண்டு கிட்டுப் போயிட்டாப் பரவாயில்லை. தினமும் என்னைச் சீக்கிரம் கொண்டு போன்னுதான் கடவுள்கிட்ட வேண்டுகிறேன்”¹² என்று மன்றாடுகிறார். இதனால் மரணம் என்பது மரணமடைந்தவர்களுக்கு மட்டுமில்லாமல் அவரைச் சார்ந்த உறவினர்களுக்கும் நிம்மதியை அளிக்கிறது என்ற உண்மையைப் படைத்துக் காட்டி மக்கள் மரணத்தைக் கொண்டாட வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறார்.

மரணமில்லாவாழ்வு

மரணம் என்பது உடலைவிட்டு உயிர் பிரிவதாகும். இது வாழ்விற்கான எதிர்மறையல்ல. ஒரு பழத்தின் கொட்டைப் பகுதிபோல எஞ்சி நிற்பதாகும். பழத்தை உண்ணும் பொழுது கொட்டைப் பகுதிகள் தூக்கி எறிவதுபோல் இவ்வுலகில் பயனுற வாழ்ந்தபின்

முடிவறும் நிலையே மரணமாகும். இவ்வியல்பிற்கு மாற்றாக மரணமில்லா வாழ்வு என்பது எதிர்மறையானது. மரணமில்லாப் பெருவெளி என்பது உணர்வுகளற்ற நினைவுகளை மறந்த நரக வாழ்வைக் குறிப்பதாகும். இது இன்ப துன்பம் இல்லாத வெறுமை வாழ்வாக அமைகிறது. காடுகளில் உள்ள மரங்கள் காயாமலும் இலைகள் சருகாகாமலும் மொட்டுக்கள் மலராமலும் பூக்கள் மனமின்றி பூத்துக் குலுங்கும் பிரதேசமாகவும் மனிதர்கள் உணர்வுகளற்று உறவுகளின்றி வாழ்கின்ற நிலையைக் கொண்டதாகவும் அமைந்திருக்கிறது.

மேலும், “உடலுழைப்பு செய்ய முடியாத இடத்தில் புதிய உருவாக்கம் சாத்தியமில்லை. வேர்வை வெளிவரா உலகம் நிச்சயமாக ஆனந்த பூமியாக இருக்காது. இந்த இடத்தில் ஒரு விதையைக் கூட ஊன்ற முடியாது. புவியீர்ப்பு விசைக்கூட சரியாக இயங்காத இடம் இது”¹³ என்று மரணமில்லாப் பெருவெளியின் இயல்பைப் பறைசாற்றுகிறார்.

வாகுப்புரை

பிறப்புக்களிலே சிறந்த பிறப்பு மனிதப் பிறப்பாகும். இப்பிறப்பில் இவ்வுலகத்தின் இயல்பையும் இயற்கையையும் உணர்ந்து வாழ்வின் உறுதிப்பொருளான அறம், பொருள், இன்பம், வீடுபேறு நோக்கி வாழ்வை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பிறப்பு இறப்பு என்ற நிலையானது உலக உயிர்கள் அனைத்திற்கும் பொதுவானது என்ற மனநிலையை உருவாக்கி இன்பமும் துன்பமும் அனைவருக்கும் உரியதே என்று வாழ முற்படுதல் வேண்டும். மனிதனுக்கு உயிர் இருக்கின்ற வரைதான் இவ்வுடம்பு நிலையானது. உயிர் பிரிந்தவுடன் இவ்வுடம்பின் நிலையை உயிரும் உயிரின் நிலையை உடம்பும் நினைக்காமல் வாழ்க்கை வெறுமை நிலை நோக்கி சென்று விடுகிறது. எனவே நிலையில்லா உலகில் உயிரும் உடலும் இருக்கின்றபொழுதே அறச் செயல்களைச் செய்து நிறைவான வாழ்க்கை வாழ்வதே சிறப்பானது என்று வலியுறுத்தப்படுகிறது.

சான்றொணர்வுகள்

1. எஸ். கௌமாரீஸ்வரி (ப.ஆ.), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், நூற்பா.76, ப.125, சாரதா பதிப்பகம், 6-16, தோப்பு வெங்கடாசலம் தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5, ஆறாம் பதிப்பு ஜீன் - 2008.
2. எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி (ப.ஆ.), புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, நூற்பா.272, சாரதா பதிப்பகம், 6-16 தோப்பு வெங்கடாசலம் தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-5, ஆறாம் பதிப்பு, ஜூன் - 2008.
3. அ.ப. பாலையன் (உ.ஆ.), நற்றிணை மூலமும் உரையும், ப.314 அடி.2, சாரதா பதிப்பகம், ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14, முதற்பதிப்பு, டிசம்பர் 2009.
4. ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் (உ.ஆ.), சிலப்பதிகாரம், ப. 167 அடி. 199-201, நான்காம் பதிப்பு, ஜீலை-2010.
5. முனைவர், கதிர்முருகு, நீதிக் களஞ்சியம் மூலமும் உரையும், நல்வழிப்பகுதி ப.125, பா. 10, சீதை பதிப்பகம், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 5, முதற்பதிப்பு, ஜீன்-2007.
6. வெ.இறையன்பு, சாகாவரம், ப.3, நியூ செஞ்சரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட், 41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டீரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை-98, மூன்றாம் பதிப்பு, ஜூன் -2010.
7. ஆ.இரா.வேங்கடாசலபதி, முச்சந்தி இலக்கியம், ப.129 காலச்சுவடு பதிப்பகம், நாகர்கோவில், முதற்பதிப்பு - 2004.
8. வெ. இறையன்பு, சாகாவரம், ப.84
9. மேலது, ப.7
10. மேலது, ப.40
11. அ.ப. பாலையன் (உ.ஆ.), புறநானூறு மூலமும் உரையும், ப.177, பா.357, சாரதா பதிப்பகம், ராயப்பேட்டை, சென்னை - 14, முதற்பதிப்பு, ஜீலை - 2008.
12. வெ. இறையன்பு, சாகாவரம், ப.166
13. மேலது, ப.211

புறநானூறு, களவழி நாற்பது காட்டும் களிற்றுப்போர்

வெ. ஜெயந்தி

ஆய்வியல் அறிஞர் பட்ட ஆய்வாளர்
பிஜிபி கலை அறிவியல் கல்லூரி, நாமக்கல்

முகப்புரை

தமிழின் தொன்மையான இலக்கியங்களான சங்க இலக்கியங்களில் புறம் தொடர்பான நூல்கள் பதிற்றுப்பத்தும் புறநானூறும் ஆகும். இரண்டிலும் போர் பற்றிய செய்திகள் மிகுதியாக உள்ளன. பண்டைத்தமிழரின் நால்வகைப் படைகளில் யானைப்படை இன்றியமையாதது. சங்க இலக்கியத்திலும் போரில் யானையின் பங்கு இன்றியமையாததாக இருந்துள்ளது. புறநானூறு காட்டும் யானை பற்றிய செய்திகள் இங்கு இடம் பெறுகின்றன.

1. புறநானூற்றில்களிறு

புறநானூற்றில் யானையானது களிறு, யானை என்னும் இரு சொற்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. களிறு என்னும் சொல் பயின்று வரும் இடங்களை முதலில் காணலாம்.

1. மறலி அன்ன களிறு (13.4)
2. கடுங்கண்ண கொல்களிறு (14.1)
3. துளங்கியலாற் பனை எருத்தின் பாவடியாற் செறல் நோக்கின், ஒளிறு மருப்பின் களிறு (15:7-9)
4. கோடு முற்றிய கொல்களிறு (17.17)
5. மழகளிறு (22.8; 38.11; 103.7)
6. கடுஞ்சினத்த கொல்களிறு (55.7)
7. அடுகளிறு (69.9)
8. பெருங்களிறு (94.2)
9. இனக்களிறு (98.3)
10. வரிவயம் பொருத வயக்களிறு (100.7)
11. குன்றத்தன்ன களிறு (125.9)

12. குன்றத்தன்னோர் பெருங்களிறு (140:7-8)
13. உயர்ந்தேந்து மருப்பின் கொல்களிறு (159.22)
14. ஒளிறு மருப்பேந்திய செம்மல் களிறு (205:13-14)
15. ஓங்கியல் களிறு (239.15)
16. ஒளிர்ந்து மருப்பின் களிறு (301.6; 335.10)
17. புகர் நிறங்கொண்ட களிறு (310.4)
18. ஒளிறு முகத்தேந்திய வீங்குதொடி மருப்பின் களிறு (336: 3-4)
19. அழி களிறு (342.13)
20. குன்றுறழ்ந்த களிறு (387.22)

இவை களிறு என்னும் பெயரில் யானை புறநானூற்றில் இடம் பெறும் இடங்களாகும். குன்றத்தொடு களிறு ஒப்புமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளமையிணைசில அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

2. புறநானூற்றில்யானை

யானை என்னும் சொற்பயன்பாடு புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளமையிணை இங்கு காணலாம்.

1. பெருங்ளை யானை (3.11)
 2. ஆனிற் பரக்கும் யானை (5.2)
 3. அடர்ப்புகர்ச் சிறுகள் யானை (6:12-13)
 4. பூநுதல் யானை (12.2)
 5. மலையெனத் தேன் இறை கொள்ளும் இரும்பல் யானை (17:34-35)
 6. அரும்புண் யானை (19.9)
 7. பொன்னணி யானை (24.21; 177.3)
 8. வம்பணி யானை (37.12)
 9. கறையடி யானை (39:1-2; 135.12)
 10. களங்கொள் யானை (53.5)
 11. நெடுநல் யானை (57.11)
 12. களியியல் யானை (66.3)
 13. வறுந்தலை யானை (68.16)
 14. பாவடிப் பணைத்தாள், நெடுநல் யானை (72:3 - 162.6)
 15. பளிதுப் பணைமுயலும் யானை (80.7)
 16. கழிதின் யானை (73.9)
 17. வரிமிஞ்று ஆர்க்கும் வாய்புக கடாத்து அண்ணல் யானை (93:12-13)
 18. அணிபூன் அணிந்த யானை (101.4)
 19. ஒண்ணார் யானை (126.1)
 20. இனஞ்சால் யானை (137.1)
 21. குடாஅ யானை (145.3; 368.14)
 22. இழையணி யானை (153.2)
 23. பூநுதல் ஆடியல் யானை (165.7)
 24. சிறுகண் யானை (170.10)
 25. கந்த முனிந்து உயிர்க்கும் யானை (178.1)
 26. களங்கண்டு கனலும் கடுங்கண் யானை (200.7)
 27. படுமணி யானை (201.4)
 28. தாரணி யானை (201.13)
 29. கொடிநுடங்கு யானை (228.10)
 30. மைந்துடை யானை (233.2)
 31. ஆனில் வரைபோல் யானை (238.9)
 32. ஐமயல் யானை (261.7)
 33. கடும்பகட்டு யானை (265.8)
 34. தொடர்கொள் யானை (275.7)
 35. இனக்களிற்று யானை (290.2)
 36. நிற்ப்புடைக்கு ஒல்கா யானை (293.1)
 37. இலங்கு மருப்பு யானை (303.9)
 38. மாண்வினை யானை (305.6)
 39. வெஞ்சின யானை (307.11)
 40. வேந்தூர் யானை (308.5)
 41. உயர் மருப்பு யானை (334.8)
 42. கடுங்கணை யானை (337.15)
 43. முறஞ்செலி யானை (339.13)
 44. இரும்பணை அன்ன பெருங்கை யானை (340.7)
 45. வினைநவில் யானை (347.11)
 46. செந்நுதல் யானை (348.9)
 47. பணைத்தாள் யானை (351.1)
 48. கருங்கை யானை (369.2)
 49. பிணர் மருப்பியானை (387.29)
- இவை யானை குறித்துப் புறநானூற்றில் இடம் பெறும் சொற்கள் ஆகும். இவை தவிர 'பிடி' என்னும் பெண்யானை குறித்த சில செய்திகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆனால், அவை போரோடு தொடர்புடையன அல்ல என்பதால் அவை இங்கு குறிக்கப்படவில்லை. யானை என்ற சொல்லாட்சியல் கீழ் வரும் செய்திகளை விட 'களிறு' என்னும் சொல்லாட்சியின் கீழ் இடம் பெறும் செய்திகள் யானைப்போரின் கடுடை மிகுத்துக்காட்டுவனவாக உள்ளன. சான்றாக: மறலியன்ன களிறு, கடுங்கண்ண களிறு, கடுஞ்சினத்த களிறு, அடு களிறு, அழி களிறு முதலியன ஆகும். இவை போன்ற செய்திகள் யானை குறித்து வரும் போது இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

3.போரும்யாயைப்

புறநானூறு காட்டும் யானைகள் பற்றிய செய்திகள் பண்டைய தமிழகத்தில் நடைபெற்ற போர்களில் அவை முக்கிய இடம் பெற்றிருந்தமையினை அறிய முடிகிறது. யானைகள் உவமைகளாகவும் இடம் பெற்றுள்ளன. அரசனுக்கு யானை உவமையாக வந்துள்ளது. யானைக்கு குன்றம் உவமையாக வந்துள்ளது. அரசனிக் கோபத்துக்கும் யானை உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. சில இடங்களில் யானையின் துதிகை, தந்தம் (மருப்பு), காது மற்றும் மொத்த உருவம் வருணிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஞானகுப்புரை

மேற்கண்ட செய்திகள் மூலம் புறநானூற்றில் இடம் பெறும் யானைகள் பற்றியும் அவை யானை, களிறு, பிடி என்னும் பெயர்களில் அழைக்கப்படுகின்றமை பற்றியும் குன்றத்தோடு யானை உவமிக்கப்பட்டுள்ளமையும் மற்றும் அதன் பல்வேறு உறுப்புகளும் வருணிக்கப்பட்டுள்ளமையும் யானை அரசனுக்கு உவமையாக வந்துள்ளமையும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

RESEARCH EXPLORER

(A referred Bi Annual International Research Journal of Multidisciplinary)

ISSN : 2250-1940 (Print), 2349 - 1647 (Online) Impact Factor : GIF - 0.389 ; RIF : 0.920

Articles are invited from the academician, research scholars and subject experts for the next issue of the Research Explorer (Jan – June 2016) which will be published in the month of April 2016.

Research Explorer is an official publication of the SELP Trust. It features the original research in all branches of Commerce, Business Management and other cognate branched of sufficient relevance, the manuscripts should be submitted through mail to the Managing Editor to iara@selptrust.org.

To facilitate an editorial decision on the acceptability, or otherwise, of their manuscript, and to spend-up subsequent publication, authors are strongly advised to consult the format of papers in a recent issue of Research Explorer.

Review / Strategy / Case Study etc should be comprehensive, up-to-date and critical on a recent topic of importance. The maximum page limit is of 10 double spaced typed pages including tables and figures.

At the bottom of first page, Postal address of the corresponding author and co-author(s), and also Departmental address with designation, Tel. No. Fax No. and E-mail ID etc., must be specified.

கூத்துக்களின் இன்றைய நிலை

வீ.முத்துலட்சுமி

உதவிப்பேராசிரியை, தமிழ்த்துறை,
எஸ்.எஃப்.ஆர் மகளிர் கல்லூரி, சிவகாசி.

முகப்புரை

சங்க காலத்திலும் சங்க மருவிய காலத்திலும் அதற்குப் பின்னர் “பல்லவ சோழப் பேரரசுகளின் காலத்திலும் பல்வேறு வகையான கூத்துக்கள் பல்கிப் பெருகிக் காணப்பட்டன. நாயக்கர் காலத்திலும் தஞ்சை மராட்டியர் காலத்திலும் புதுவகையான கூத்துக்கள் தமிழகத்தில் நுழைந்தன. அப்படிப்பட்ட கூத்துக்களாலும் அக்கூத்துக்களை நிகழ்த்திய கூத்தர்களாலும் சமுதாயத்தில் பல்வேறு மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. அக்கூத்துக்கள் காலத்திற்கு ஏற்ற வகையில் பல்வேறு மாற்றங்களை பெற்றுள்ளன. பல விளையாட்டுக்கள் கூத்துக்களாக உருவாகியுள்ளன. கூத்துக்கள் பல அழிந்துபட்டுள்ளன. பல கூத்துக்கள் வேறு பெயர் பெற்றுள்ளன. புதிய வகைகள் பலவும் உருவாயின. அவற்றை ஆய்வதே இவ்வியல் ஆய்வதாக அமைகிறது.

கூத்துக்களாகமாறியவிளையாட்டுக்கள்

சங்ககாலக் கூத்துக்களை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவைகளில் சில விளையாட்டுக்களில் இருந்து தோன்றியுள்ளன என்பதை அறிய முடிகின்றது. சங்க காலத்தில் தழுஉ விளையாட்டுகளாக இருந்தவை பின்னர் கூத்துக்களாக வடிவம் பெற்றுள்ளன.

இசையத்தை கருதிச் சில விளையாடல்களும் கூட இசைப்பின்னணியில் நிகழ்ந்துள்ளன. உஃசல், பந்து, கழங்கு என்பன இசையினை இணைத்துக் கொண்டு கூத்துக்கள் ஆயின. ‘தழுஉ’ என்னும் விளையாடல் இசைபுணர்ந்து ‘தழுஉஅணி’ என்று சங்ககாலத்திலேயே கூத்தாயிற்று. பெரும்பாலும் விளையாடல்கள் கூத்துக்களாக மாறுதற்கு இசையே காரணமாயிற்று எனலாம். இசைப் பொருண்மையுடன் விளங்கிய வள்ளைப்பாட்டு போன்றவை அக்கால கட்டத்திலேயே

கூத்துக்களாக மாறின. உலக்கைப் பாட்டை அடுத்தே உரர்கூத்து நிகழத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும்.

“துளை அரைச் சீறரல் தூங்கத் தூக்கி
நாடக மகளிர் ஆடுகளிது எடுத்த

(சோமசுந்தரனார் உ.ஆ பெரும்பாணாற்றுப்படை,
பா.எ. 54-55)

கும்மிப்பாடல்களாக மாறியவிளையாட்டுக்கள்

இரு கைகளையும் கொட்டியவாறு ஆடிப் பாடுவதைக் ‘கும்மிப்பாட்டு’ என்று கூறுவர். பெரும்பாலும் பெண்களே அக்கூத்தே ஆடுவர். கைக்கொட்டிப் பாடிக்கொண்டே சுற்றி வருவர். ஒரு பாடலுக்கு மாத்திரமன்றிக் கதை தொடர்பான பல பாடல்களுக்கும் அவிநயம் செய்து ஆடுவதைக் காணலாம். வாய்மொழியாக இருந்த பல கும்மிப்பாடல்கள் இப்பொழுது அச்சாகியுள்ளன. அவற்றை நோக்கும் போது

ச.நா.	பெயர்	பெயர்	பெயர்
1.	தழுஉய	தழுவணி	குரவை
2.	பாவை	அல்லிப்பாவை	தோற்பாவை
3.	கயிறார்பாணி	ஆரியக்கூத்து	கலிநடம்
4.	ஊசல், பந்து	-	கந்துக வரி
5.	மல்லாடுதல்	-	கரணக்கூத்து
6.	வல்லு	-	நோக்கு (அ) பார்வை
7.	துடியிசை	துடிக்கூத்து	-
8.	-	மரக்காலாடல்	கொக்கலிக்கட்டை ஆட்டம்
		கொம்மை	கும்மி
		குடக்கூத்து	கரகாட்டம்
9.	-	குறவஞ்சி	குறவன் குறத்தி ஆட்டம்
10.	-	வசைக்கூத்து	கோமாளிக்கூத்து
11.	-	வெறியாடல்	சாமியாட்டம்

அங்கு பொதிந்து காக்கப்பட்டுள்ள நாடகப்பண்புகள் நன்கு புலனாகின்றன.

பெண்கள் வயது வேறுபாடில்லாமல் ஒருங்கிணைந்து, ஒருவர் பாட ஏனையோர் பின்பாட கைகுவித்தடித்துக் கொண்டே வட்டமாகச் சுற்றி வந்து ஆடும் ஆட்டத்தினைக் 'கும்மி' என்று இன்று சுட்டுகின்றோம். சங்க காலத்தில் கும்மியை 'கொம்மை' என்றே இலக்கியங்கள் சுட்டியுள்ளன.

அகநானூறு, குறுந்தொகை போன்ற சங்க நூல்களிலும் சிலப்பதிகாரத்திலும் 'கொம்மை' என்ற சொல்லானது 'திரட்சி அல்லது பருத்த' என்னும் பொருளில் வருகிறது. பதினெண்கீழ்க் கணக்கைச் சேர்ந்த பழமொழியில்,

“நோயற்ற பெருமை யுடையாருங் கூற்றம்
புறங் கொம்மை கொட்டினார் இல்”¹

என வருகிறது. இங்கு 'கொம்மை' என்ற சொல் 'கைகளைக் குவித்துக் கொட்டுதல்' என்ற பொருளைத் தருகிறது. சீவக சிந்தாமணியில்,

“குஞ்சரம் கூற்றொடு கொம்மை கொட்டுவ”²

என வரும் இடத்திலும்,

“கூற்றத்தைக் கொம்மை கொட்டிக்
குலத்தொடு முடியமென்பார்”³

என வரும் இடத்திலும் நடைத்தில்,

“கூற்றொடுங் கொம்மை கொட்டி குவிக்கும்”⁴

என்று கூறும் இடத்தில் கொம்மை என்ற சொல் 'கைகளைக் குவித்துக் கொட்டுதல்' என்ற பொருளிலேயே வந்திருக்கின்றன.

பாரதியார் கும்மி பற்றித் தம் கவிதையில்,

“வட்டமிட்டுப் பெண்கள் வளைக்கரங்கள்
தாமொலிக்கக்
கொட்டி இசைத்திடுவோர் கூட்டமுதப்பாட்டு”⁵

என்று பெண்கள் வட்டமாக நின்று குனிந்து நிமிர்ந்தடிக்கும் கும்மியைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

எனவே சங்க இலக்கியங்களில் சுட்டப்பட்ட 'கொம்மை' பின்னாளில் கும்மி என்ற பெயரில் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

வாழ்வாய்மையாக மாறிய பாவைக்கூத்து

உயிரற்ற பாவைகளை உயிருள்ள பாத்திரங்களைப் போல் இயக்கி மனிதரால் நிகழ்த்தப்படும் கூத்து பாவைக்கூத்து என்றழைக்கப்படுகிறது. இது தோற்பாவைக் கூத்து, மரப்பாவைக் கூத்து என்று இரு வகைப்படும். பாவைகளை உருவாக்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் மூலப்பொருட்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே பெயர் வேறுபடுகின்றன. 'கையுறைபாவை' கூத்து என்றொரு கூத்தும் தமிழகத்தில் நடந்திருக்கிறது.

பாவைக்கூத்தே இன்று ‘பொம்மலாட்டம்’ என்றழைக்கப்படுகின்றன.

பாவையை ஒப்பனை செய்த செய்தியை,

“பாவை அன்ன பலர் ஆய் வனப்பின்”⁶

என்று குறிப்பிடுகின்றது. திருக்குறளானது,

“நாண்அகத்தில்லார் இயக்கம் மரப்பாவை
நாணால் உயிர்மருட்டி யற்று”⁷

எனவும்,

“இரப்பாரை இல்லாயின் ஈர்ங்கண்மா ஞாலம்
மரப்பாவை சென்றுவந் தற்று”⁸

எனவும் குறிப்பிடுகிறது. இப்படிப்பட்ட உயிரற்ற பொருட்களின் துணை கொண்டு செய்து காட்டப்பட்ட பாவைக்கூத்தே இன்று “பொம்மலாட்டம்” என்ற சொல்லாடலால் சுட்டப்படுகிறது.

சங்க காலத்திலிருந்த பாவை விளையாட்டைத் தான் பாவைக்கூத்து என்று வழங்கியிருக்க வேண்டும்.

கூகாப்பாக்கமாரியகூடக்கூத்து

மண்ணாலோ, செம்பு, பித்தளை முதலான உலோகத்தாலோ சிறுபானை வடிவில் உருவாக்கப்பட்டு சூழல்களுக்கேற்ப ஒப்பனை செய்யப்படும் கரகத்தினைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டு கீழே விழுந்து விடாமல், இசைக்கருவிகளின் இசைக்கேற்ப ஆடப்படும் ஆட்டத்தினைக் கரகாட்டம் என்று சுட்டுகின்றனர். சங்க காலத்தில் இதனைக் குடக்கூத்து என்று அழைத்துள்ளனர்.

கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டு முதலே கரகத்தைத் தலையில் வைத்து ஆடும் கரகாட்டம் மக்களிடையே இருந்து வந்துள்ளது. புறநானூறானது,

“எல்லா உயிர்க்கும் ஏமம் ஆகிய,
நீர் அறவு அறியாக்க கரகத்து”⁹

எனக் குறிப்பிடுகிறது. கலித்தொகை,

“எறித்தரு கதிர்தாங்கி ஏந்திய குடைநீழல்,

உறித்தாழ்ந்த கரகமும்”¹⁰

என்று கரகம் பற்றிய செய்திகளை எடுத்தியம்புகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தில் வரந்தருகாதையில்,

“உறித்தாழ் கரகமும் உன்கைய தற்றே
குதிரொழி காறுங் கடவுட் டன்மை”¹¹

எனவும், அதே காதையில்,

“அங்குறை மறையோ னாகத் தோன்றி
உறித்தாழ் கரகமும் என்னைத் தந்து”¹²

என்றும் கரகாட்டத்தை விளக்குகிறது. பௌத்த காப்பியமான மணிமேகலையிலும் கரகம் பற்றிய செய்தி பதிகத்திலேயே இடம்பெறுகிறது.

“அமர முனிவன் அகத்தியன் தனாது
கரகங் கவிழ்ந்த காவிரிப் பாவை”¹³

என சங்க காலத்தில் நீர் நிரம்பி செப்பு கரகம் என அழைக்கப்பட்டதை அறிகின்றோம். இதனை நின்றாடும் கூத்து என்றும் குறிப்பிடலாம். மாதவியாடிய பதினோராடல்களுள் ஒன்றாக சுட்டப்படும் குடக்கூத்து என்பதற்கு விளக்கம் கூறும் அடியார்க்கு நல்லார், உலோகத்தையும் மண்ணையும் கலந்து செய்யப்பட்ட குடத்தின் மேல்நின்று ஆடிய கூத்து குடக்கூத்தாகும் என்றும், மாதவி மாயோன் வடிவம் கொண்டு தலையிலும் தோளிலும் கையிலும் குடம் கொண்டு ஆடியிருக்கலாம் என்றும் இக்குடக்கூத்தே கரகாட்டமாக மாறியுள்ளது. இதனை, நின்றாடும் ஆட்டம் என்று அடியார்க்கு நல்லார் விளக்கம் அளிக்கிறார்.

கண்ணன் குடக்கூத்து ஆடியதற்கான சான்றுகளும் சிலம்பில் உள்ளன. ஆக குடக்கூத்தை ஆண்களும் (கண்ணன்) பெண்களும் (மாதவி) ஆடியிருக்கிறார்கள். இவற்றையெல்லாம் ஆராயும் போது சங்க இலக்கியத்தில் சுட்டப்படும் பழஞ்சொல்லான, குடக்கூத்து இக்காலத்தை “கரகாட்டமே” என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது.

குறவன்குறத்தி ஆபமகமாறியகுறவஞ்சி

குன்றில் வசித்த குறவர்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. இவர்கள் தங்களின் குடும்ப நிகழ்ச்சிகளின் போதும் பண்டிகைக் காலங்களிலும் உடும்புத் தோலான கஞ்சீரக் கட்டை என்னும் தோற்கருவியையோ தகர டப்பாவையோ தட்டிக் கொண்டு வயது வேறுபாடில்லாமல், ஆடிக்களிப்பது உண்டு. தொழில் அடிப்படையில் இவர்கள் ஆடுவது இல்லை. தமிழில் 'குறவஞ்சி' என்னும் தனி இலக்கியவகையே உள்ளது. குறவர் குலப்பெண் குறி கூறுவதாக குறவஞ்சிக்கு இலக்கணம் அமைந்துள்ளது.

இத்தகைய குறவஞ்சி தற்போது குறவன் குறத்தி ஆட்டம் என்ற பெயரில் ஆடப்பட்டு வருகிறது. திருமணச்சடங்கு, காதுகுத்து, புதுமனைப்புக்கு விழா முதலான வாழ்வியல் சடங்குகளிலும் வெற்றிவிழா, வரவேற்பு விழா, அரசியல் விழாக்களிலும் விளம்பரங்களிலும் குறவன் குறத்தி ஆட்டமானது இடம்பெறுகின்றது.

கொக்கலிக்கட்டை ஆட்டமாக மாறிய மரக்காலால்

நீண்ட கால்களையுடைய கொக்கினைப் போன்று நீண்ட மரக்கட்டைகளைக் காலில் கட்டிக் கொண்டு ஆடும் ஆட்டத்தினைக் “கொக்கலிக்கட்டை ஆட்டம்” என்று சுட்டுகின்றார். மூன்று, நான்கு கால்களையுடைய இருக்கைகள் முறையே முக்காலி, நாற்காலி என்று சுட்டுவதைப் போன்று கொக்குக்கால் களைப் போல உயரமான கால்கள் “கொக்காலி” என்று சுட்டப்பட்டுப் பின்னர் “கொக்கலி” என வழங்கியிருக்க வேண்டும்.

வேலூர் மாவட்டத்தில் வைகாசி மாதம் அமாவாசையை அடுத்து வரும் செவ்வாய்க் கிழமை கெங்கையம்மன் கோவிலுக்குக் காப்பு

கட்டி அடுத்த செவ்வாயன்று அதாவது காப்புக்கட்டிய எட்டாம் நாள் இத்திருவிழா நடைபெறுகிறது. ஆண்கள் மட்டுமே கலந்து கொள்வர்.

இந்த ஆட்டத்தின் மிக முக்கியமான பொருள் காலில் கட்டிக்கொண்டு ஆடும் மரக்கட்டைதான். இக்கட்டை இரண்டரை அடி முதல் ஐந்து அடி உயரங் கொண்டதாக இருக்கும். கட்டையின் தோற்றம் மேலே செல்லச் செல்லக் கனமாகிப் பாதம் வைக்குமளவு இருக்கும். பாதம் வைக்குமிடத்திற்கு மேலே சற்று மெலிதாக அரையடி உயரம் நீட்டிக் கொண்டிருக்குமாறு செய்யப்பட்டிருக்கும். காலோடு கட்டையை வைத்துப் பிணைத்துக் கொள்வதற்கு இப்பகுதி உதவுகிறது.

உறுதியாகவும் அதே நேரத்தில் கனமற்றதாகவும் கட்டை அமைய வேண்டும். பல ஆண்டுகள் வைத்திருந்து பயன்படுத்தத்தக்க எளிதில் உலுத்துப் போகாத மரங்களால் கட்டை முதலான மரங்கள் இத்தகைய கட்டை செய்யச் சிறந்த மரங்களாகக் கருதப்படுகிறது.

இந்த ஆட்டத்தினை மாதவி ஆடியதாகச் சுட்டும் பதினொரு ஆடல்களுள் ஒன்றான ‘மரக்காலால்’ கொக்கலிக்கட்டை ஆட்டத்தோடு நினைத்துப் பார்க்கத்தக்கதாக உள்ளது.

“காய்ச்சின அவுணர் கருந்தொழில் பொறாஅள் மாயவள் ஆடிய மரக்கால் ஆடல்”¹⁴

என்ற மாயவன் ஆடிய மரக்காலால் பின்னாளில் கொக்கலிக்கட்டையாக வளர்ந்திருக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வர உதவுகிறது.

கோமாளிக்கூத்துகாமாறியவசைக்கூத்து

இது நகைச்சுவைக்கூத்து எனப்படுகிறது. இதனை ‘வசைக்கூத்து’ என்றும் கூறுவர். இது, இந்நாட்களில் ‘கோமாளிக்கூத்து’ என வழங்கப்படுகிறது.

“பல்வகை உருவமும் பழித்துக் காட்ட வல்லவனாதல் வசையெனப்படுமே”¹⁵

வெற்றி பெற்ற மன்னன் தோல்வியடைந்த மன்னனின் செயல்பாடுகளைப் பழித்துக்காட்டி ஆடியதால் இது வசைக்கூத்து எனவும், அவ்வாறு பழித்துக் காட்டும் போது நகைச்சுவையுணர்வு வெளிப்பட்டதால் இது நகைச்சுவைக் கூத்து எனவும் பெயர் பெற்றிருக்க வேண்டும். இக்காலத்தில் அரசியல்வாதிகளையும் பிறரையும் பழித்துக்காட்ட, நகைச்சுவைக் கூத்து ஆடப்படுகிறது.

சாயியாபமாகமாறியவெறியாடல்

இது தெய்வம் ஏறியாடும் கூத்தாகும். சிலப்பதிகாரத்தில் சாலினி ஆடிய கூத்து. வெறிக் கூத்து என்று கூறலாம். சங்கஅகப் பாடல்களில் 'வெறியாட்டு நிகழ்ச்சிகள்' பல உள்ளன. சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர் 'வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார்' என்று பெயர் பெற்றுள்ளனர். சாலினி தெய்வமேறி ஆடியதைச் சிலம்பு,

“பழங்கட னுற்ற குழங்குவாய்ச் சாலினி
தெய்வமுற்று மெய்யம்மயிர் நிறுத்துக்
கையெடுத்துத் தோச்சிக் கானவர் வியப்ப”¹⁶

எடுத்தியம்புகிறது. இன்றும் கோயிற்றிருவிழாக்களின் போது பெண்களும் ஆண்களும் தெய்வமுற்று ஆவதைக் காண முடிகிறது.

தேர்க்குரவைகள்

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்துப் புறத்திணையியலில் வாகைத்திணையின் பல்வேறு துறைகள் பேசப்படும் போது தேர்க்குரவைகள் சுட்டப்படுகின்றன. “தேரோர் வென்ற கோமான் முன்தேர்க் குரவையும் ஒன்றிய மரபிற் பின்தேர்க்குரவையும்” என்ற நூற்பா அடிகளால் இருவகைத் தேர்க்குரவைகள் இருந்தமையை அறிவிக்கிறது. “வென்றாடு குரவையாக இருந்த முன்தேர்க்குரவையும், வெற்றியால் பயனடைந்தவர்கள் மகிழ்ந்தாடுவதாகப் பின்தேர்க்குரவையும் அமைந்தது”¹⁷ இந்த இரண்டு குரவைகளும்

கோயில் திருவிழாக்களில் இறைவன் ஊர்வலம் வரும்பொழுதும் வெற்றி விழாக்களின் போதும் தேரின் முன்னும் பின்னும் குரவைக்கூத்துக்கள் இன்றும் ஆடப்படுகின்றன.

சங்ககாலக்காவடிபும்இக்காலக்காவடியாடும்

காவடியைத் தோளில் சுமந்து, நையாண்டி மேள இசைக்கேற்ப ஆண் ஒருவரால் ஆடப்படும் ஆட்டம் காவடியாட்டம் என்று இன்று அழைக்கப்படுகிறது.

காவடி என்ற சொல்லுக்கான விளக்கத்தை இலக்கிய அடிப்படையில் ஆராய்ந்தால், “கா” என்ற சொல் அடியாகவே காவடி என்ற சொல் உருவாகியிருக்க வேண்டும் என்பது புலனாகிறது.

“கா” என்பது “பாரந்தாங்குகோல்” இரு முனைகளிலும் எடைகளைக் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்ட ஒரு தண்டினைத் தோளில் வைத்துச் சுமத்தல் என்ற பொருளில் ‘கா’ என்னும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. காத்தண்டில், பதலை, முழவு போன்ற இசைக்கருவிகள் தூங்கின என்பதும், வீழ்ந்துபட்ட பன்றியின் தசைகளைச் சுமக்கவும் காத்தண்டு பயன்படுத்தப்பட்டதாகவும் மலைபடுகடாம் கூறுகிறது.

“கடி கவர் பு ஒலிக்கும் வல்வாய் எல்லரி,
நொடி தரு பாணிய பதலையும், பிறவும்,
கார்கோட் பலவின் காய்ந்துணர் கடுப்ப
நேர்ச்சீர் சுருக்கில் காய கலப் பையிர்”¹⁸

பலாமரங்களில் பலாப்பழங்கள் தூங்குவது போல, இசைக்கருவிகள் காவடித்தண்டில் தூங்கின என மலைபடுகடாம் கூறுகிறது.

இன்றும் ஒரு கோலின் இருமனைகளிலும் நீர்க்கலயங்களைத் தொங்கவிட்டுத் தோளில் தூக்கிச் செல்வதை தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளில் காண்கிறோம். அக்கோல் ‘காக்கட்டை’ (கா + கட்டை) எனப்பெறுகிறது. சம்பகாலம் வரை கிராமப்புறங்களில் பதநீர் விற்போர் பழநீர்க் குடங்களைக் காவடி கட்டிச் சுமந்து வருவதை வழக்கமாகக்

கொண்டிருந்தனர். பிச்சை எடுக்க வரும் சாமியார்களும் காவடியின் ஒரு புறம் சமைத்த உணவைப் பெறும் பாத்திரத்தையும் மறுபுறம் அரிசிப்பாத்திரத்தையும் சுமந்து வரும் பழக்கம் காணப்பட்டது. இது 'அன்னக்காவடி' எனப்பட்டது.

பொருள் இல்லாதவரைப் பிச்சைக்காரன் 'அவன் ஒரு அன்னக்காவடி' என்று குறிப்பிடும் பழக்கம் காணப்படுகிறது. சாமியார்கள் அல்லது யாசகர்கள் காவடியைத் தோளில் சுமந்து சென்று உணவு மற்றும் பொருட்களை யாசகம் கேட்ட காரணத்தால் காவடி யாசகர் என்ற பொருள் வந்துள்ளதை அறிய முடிகிறது. இவையனைத்தையும் ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது, 'காவடி' என்ற சொல் 'பரந்தாங்கும் கோல்' என்ற பொருளையே தருகின்றது.

பாரஞ்சுமக்க உதவும் காவடி பின்னர் வழிபாட்டோடு தொடர்புபடுத்தப்பட்ட நிலையை அறிய முடிகிறது. பாரஞ்சுமக்கும்போது சுமை தெரியமாவிருக்கப் பாடல் பாடுவது தொடங்கி, மலை மீது பாரஞ்சுமத்தல் இன்னும் கடினமானதாகையால் மலை மீதுள்ள முருகனைத் தொழுது பாடும் பழக்கம் உருவாகிப் பின்னாளில் முருகனோடு காவடி தொடர்புபடுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

ஷாகுப்பிர

தமிழ்மொழியின் தோற்றத்தை எவ்வாறு அறுதியிட்டு கூற இயலாதோ அதைப்போல கூத்துக்களின் தோற்றத்தினையும் வரையறுத்துக் கூற இயலாது. அப்படிப்பட்ட பழமை வாய்ந்த கூத்துக்கள் தொல்காப்பியம் முதல் இக்கால இலக்கியங்கள் வரையில் பல்வேறு மாறுதல்களுக்கு உட்பட்டு காணப்படுகின்றது.

பொழுதினைப் போக்கவும் மகிழ்ச்சிக்காகவும் விளையாடப்படும் விளையாட்டுக்களில் சில கூத்துக்களாக மாறியுள்ளன. அப்படி கூத்துக்களாக மாறிய விளையாட்டுக்களும் காலமாற்றத்திற்கேற்ப தம்மை மாற்றிக் கொண்டுள்ளன. பாவை, தழுவணி போன்றவை விளையாட்டுக்களாக இருந்து பின்னாளில் கூத்து வடிவம் பெற்றன. சங்க காலத்தில் இருந்த கூத்துக்களில் நவீன வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப சங்ககாலத்தில் இல்லாத பல கூத்துக்கள் புதிதாகத் தோன்றியுள்ளன.

குறிப்புகள்

1. பழமொழி நானூறு, 126
2. சீவகசிந்தாமணி - மண்மகள் இலம்பகம் - 2102
3. சீவகசிந்தாமணி-குணமாலையார் இலம்பகம்
4. நைடதம்
5. பாரதியார், குயில்பாட்டு, 39-40
6. நற்றிணை 319:7
7. திருக்குறள் 1020
8. மேலது, 1058
9. புறம்1:11-12
10. கலித் 9:1-2
11. சிலம்பு30: 64-65
12. மேலது, 79-90
13. மணிமேகலை, பதிகம், 12
14. பாக்கியமேரி, காலந்தோறும் தமிழர் கலைகள், ப.51
15. சிலம்பு,3:13 வரை
16. சிலம்பு,12:7-9
17. சிலம்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், ப.80
18. மலைபடுகடாம், 10-14

ஆற்றுப்படையும் செய்திப்பரிமாற்றமும்

கு.வளர்மதி

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
எஸ்.எஃப்.ஆர்.மகளிர் கல்லூரி,
சிவகாசி.

முடிவுரை

மனித இனம் உலகில் தோன்றிய நாளிலிருந்தே தன்னுடைய மனதில் உள்ள செய்திகளைப் பிறருக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது. தொடக்க காலத்தில் மனிதன் தன் மனக்கருத்துகளை சைகைகள் வாயிலாகவே பிறருக்குத் தெரிவித்து வந்தான். நாளடைவில் மொழி தோற்றத்திற்குப் பின்பு தன் மன எண்ணங்களை பேச்சு, எழுத்து ஆகியவற்றின் மூலம் தெரிவிக்கத் தொடங்கினான். தமிழ் இலக்கியங்களில் மொழிவழிச் செய்திப் பரிமாற்றம் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியமான பத்துப்பாட்டில் உள்ள ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களில் பரிசில் பெற்றோர், பரிசில் பெறாதோரை ஆற்றுப்படுத்துவதாக செய்திப்பரிமாற்றம் அமைந்துள்ளது. ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களில் 'அறிவித்தல், அறிவுறுத்தல், மகிழ்வித்தல்' போன்ற செய்திப்பரிமாற்றக் கூறுகளைக் காண முடிகிறது. 'ஆற்றுப்படையும் செய்திப்பரிமாற்றமும்' என்ற இக்கட்டுரை ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ள செய்திப்பரிமாற்றக் கூறுகளை ஆராய்கின்றது.

திருமுருகாற்றுப்படையும் செய்திப்பரிமாற்றமும்

ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களில் முதலாவதாக அமைந்துள்ள திருமுருகாற்றுப் படை, பத்துப்பாட்டிற்கு கடவுள் வாழ்த்து போன்று அமைந்துள்ளது. இதற்கு 'புலவராற்றுப்படை' என்ற பெயரும் உண்டு. இதனைப் பாடிய புலவர் நக்கீரர் ஆவார். திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகனின் அருளினால் வீடுபேறாகிய பரிசிலைப் பெற்ற புலவன், பரிசில் பெறாத புலவனுக்கு இச்செய்தியை அறிவுறுத்தலும், முருகனை நினைத்துப் போற்றுவாய் என்று அறிவுறுத்தலும், முருகனது அருளால் வீடுபேறாகிய பரிசில் பெற்று மகிழ்ந்தலும் போன்ற செய்திப் பரிமாற்றக்கூறுகள் நிரம்பியுள்ளன.

செய்திப்பரிமாற்றக்கூறு-சினம்

மொழியின் துணையின்றி, 'உடல்மொழி' வாயிலாகச் செய்திகளைப் பிறருக்கு உணர்த்த முடியும். தொல்காப்பியர் கூறும் 'நகை, அழகை, இனிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை' போன்ற மெய்ப்பாடுகள் அனைத்தும் செய்திப்பரிமாற்றக் கூறுகளாகும். இதில் 'வெகுளி' என்பது, சினத்தைச் சுட்டுகின்றது. திருமுருகாற்றுப் படையில், முருகனின் அறுமுகங்களின் செயல்களை நக்கீரர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதில் முருகனின் சினம் மிகுந்த முகத்தினைக் கூறியுள்ளார். அதன் நோக்கம், 'தீமையை அழிப்பதே' என்ற செய்தி இங்கு பரிமாறப்பட்டுள்ளது.

..... ஒருமுகம்
செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சமம் முருக்கி,
கறுவுகொள் நெஞ்சமொடு களம்வேட்டன்றே¹

இவ்வரிகளில், தீமையையும் கொடுமையையும் கொண்ட பகைவர்களைச் சினத்தோடு அடக்கிப் போரில் வெல்லுகின்ற ஆற்றலைக் கொண்டுள்ளது, ஒரு முகம். அம்முகம் சினத்தோடு காணப்பெறுகிறது. அம்முகத்தின் நோக்கம், தீமையை அழிப்பதாகும் என்ற செய்தி பரிமாறப்பட்டுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

அறிவித்தலும் அறிவுறுத்தலும்

ஒரு செய்தியை மற்றவருக்குத் தெரிவித்தலே 'அறிவித்தல்' எனப்படும். அச்செய்தியை அறிவிக்கும் போது அது தொடர்பான மற்ற செய்திகளை எடுத்துக் கூறி, அறிவுரை வழங்குதல் 'அறிவுறுத்தல்' எனப்படும். திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகனின் அருள் பெற்ற புலவன், மற்றொரு புலவனுக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவிக்கின்றான். இது 'அறிவித்தல்' ஆகும். இதோடு, முருகனின் அருளினைப் பெறுவதற்குரிய வழிமுறைகள் பலவற்றையும் விளக்கிக் கூறி வழிப்படுத்துதல் 'அறிவுறுத்தல்' என்ற செய்திபரிமாற்றக் கூறாகும். இதனை,

நின் அளந்து அறிதல் மன்உயிர்க்கு அருமையின்
நின்அடி உள்ளி வந்தனென், நின்னொடு
புரையுநர் இல்லாப் புலமையோய் எனக்
குறித்தது மொழியா அளவையின் குறித்துஉடன்
வேறுபல் உருவின் குறும்பல் கூளியர்,
சாறுஅயர் களத்து வீறுபெறத் தோன்றி,
அளியன்தானே முதுவாய் இரவலன்,
வந்தோன், பெரும! நின் வண்புகழ் நயந்துஎன!
இனியவும் நல்லவும் நனிபல ஏத்தி²

என்ற வரிகளினால், அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இங்கு, முருகனின் அருள் பெற்ற புலவன், அருள் பெறாத புலவனிடம் முருகனைத் துதித்து வணங்குக! அவனைப் போற்றுக்க!! என்று கூறுவது அறிவித்தலாகும். முருகனைப் போற்றி

வணங்கினால், அங்குள்ள ஏவலாளர்கள் முருகனிடம் சென்று, அருள் பெற வந்திருக்கும் புலவனாகிய உன்னைப் பற்றிக் கூறுவர். அவ்வாறு, நல்ல சொற்களை அவர்கள் கூறும்போது, முருகனின் அருள், புலவனாகிய உனக்குக் கிடைக்கும் என்று அருள் பெற்ற புலவன், அருள் பெறாத புலவனிடம் கூறி வழிப்படுத்துதல், 'அறிவுறுத்தல்' ஆகும். இங்கு, 'அறிவித்தல்', 'அறிவுறுத்தல்' ஆகிய இரு செய்திப்பரிமாற்றக் கூறுகளையும் பார்க்க முடிகிறது.

அறிவுறுத்தலும் மகிழ்வித்தலும்

முருகனின் அருள் பெற்ற புலவனின் அறிவுறுத்தல், அறிவுறுத்தலின்படி செயல்பட்ட அருள்பெறாத புலவன், முருகனின் அருளினால் வீடுபேறு எனும் பரிசிலைப் பெற்று மகிழ்தல், திருமுருகாற்றுப்படையில் காணப்படுகின்றது. இது 'மகிழ்வித்தல்' என்ற செய்திப்பரிமாற்றக் கூறாகும். முருகனின் அருள்பெற்ற புலவனின் அறிவுறுத்தலால்தான் 'மகிழ்வித்தல்' என்ற செய்திப்பரிமாற்றக் கூறினைக் காண முடிகிறது.

அஞ்சல் ஓம்புமதி, அறிவல்நின் வரவுஎன
அன்புடை நல்மொழி அளைஇ, விளிவுஇன்று,
இருள்நிற முந்நீர் வளைஇய உலகத்து
ஒருநீ ஆகீத் தோன்ற, விமுயிய
பெறல் அரும்பரிசில் நல்குமதி³

இங்கு, நீ அஞ்ச வேண்டாம், உன்னைப் பாதுகாப்பேன், உன்னுடைய வருகையை நான் அறிவேன் என்று அன்பான சொற்களை, அருள் பெறாத புலவனிடம் முருகனே சொல்லி, அழிவில்லாமல் இந்த இருள் சூழ்ந்த உலகத்தில் நீ ஒப்பற்றவனாக வாழ அருள்புரிவோம் என்று கூறி, 'பிறப்பறுத்தல்' என்ற பெறுதற்கரிய பரிசிலை நல்குவான் என்ற செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது. இதில், அறிவுறுத்தலையும், மகிழ்வித்தலையும் காண முடிகிறது.

இழுமென இழிதரும் அருவி,
பழுமுதீர் சோலை மலைகீழுவோனே⁴

இதில், அருவி விழும் பழமுதிர்ச் சோலைக்கு உரியவனான முருகன், அருள்பெறாத புலவனுக்குப் பெறுதற்குரிய பரிசில்களை நல்குவான் என்று முருகனின் அருள் பெற்ற புலவன் அறிவுறுத்தலைப் பார்க்க முடிகிறது. அதோடு, முருகனின் அருளினைப் பெற்று மற்றொரு புலவன் மகிழ்வதாக திருமுருகாற்றுப்படை நிறைவு பெற்றுள்ளது. இதனால் 'அறிவுறுத்தல், மகிழ்வித்தல்' என்ற செய்திப் பரிமாற்றக்கூறுகள் இடம் பெற்றுள்ளதனை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இன்றைய செய்திப்பரிமாற்றச் சூழல்:

திருமுருகாற்றுப்படை இலக்கியத்தில் 'அறிவித்தல், அறிவுறுத்தல், மகிழ்வித்தல்' ஆகிய மூன்று செய்திப்பரிமாற்றக் கூறுகளையும் பொருத்திக் காண்பதைப் போல, இன்றைய ஊடகங்களிலும் இம்மூன்று செய்திப்பரிமாற்றக் கூறுகளையும் பொருத்திப் பார்க்க முடியும்.

'அறிவித்தல்' - முருகனது பெருமைகளைக் கூறுதல்

'அறிவுறுத்தல்' - முருகனை அடையக் கூடிய வழிமுறைகளை விவரித்தல்

'மகிழ்வித்தல்' - முருகனின் அருளினைப் (வீடுபேறு) பெறுதல்

என்று திருமுருகாற்றுப்படையில் செய்திப் பரிமாற்றமானது, இரு புலவர்களிடையே காணப்படுகிறது.

இன்றைய சூழலில் இருவருக்கிடையேயோ அல்லது ஊடகங்களிலோ செய்தி பரிமாறப்படும் போது 'அறிவித்தல்' மட்டுமே மிகுதியாக உள்ளது. சிலநேரங்களில் செய்தியை அறிவித்தலோடு அறிவுறுத்தலும் நடைபெறுகிறது. சமுதாயத்தில் மிகக் குறைவாகவே 'மகிழ்வித்தல்' பணி உள்ளது. சுயநலம் மிகுந்துள்ள காரணத்தால், செய்திப்பரிமாற்றத்தில் 'மகிழ்வித்தல்' குறைவாகவே உள்ளது.

பொருநராற்றுப்படையும் செய்திப்பரிமாற்றமும்

சோழன் கரிகால்பெருவளிதானை, முடத்தாமக்கண்ணியார் பாடியது, 'பொருநராற்றுப்படை' ஆகும். பரிசில் பெற்றுத் திரும்பி வரும் பொருநன், பரிசில் பெறச் செல்லும் பொருநனை வழிப்படுத்துகின்ற பாடல், பொருநராற்றுப்படை ஆகும். பொருநராற்றுப்படையில் கரிகால் பெருவளத்தானிடம் வறுமை நீங்கும்படி பரிசில் பெற்ற பொருநன், வறுமையில் வாடும் பொருநனுக்கு இச்செய்தியை அறிவித்தலும், கரிகாற்சோழனின் கொடைப் பெருமைகளை எல்லாம் சிறப்பித்து, அவனிடம் சென்றால் உறுதியாகப் பரிசில் பெறலாம் என்று வறுமை நீங்கும் வழிமுறைகளைக் கூறி அறிவுறுத்தலும், கரிகாலன் தன் கொடைத்தன்மையால் மிகுதியான பொருளினைப் பொருநனுக்கு கொடுத்து அவனை மகிழ்வித்தலும் போன்ற செய்திப்பரிமாற்றக்கூறுகள் காணப்படுகின்றன.

பார்வை வழிச் செய்திப்பரிமாற்றம்

மொழியின் துணையின்றி, உடல்மொழி வாயிலாகவும் செய்திகளைப் பரிமாறக் கொள்ள முடியும். உடல்மொழிகளுள் கண்களால் செய்தி தெரிவித்தலே இன்றைய நடைமுறையில் பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றது. கண்களால் பார்க்கும் பார்வையில் பல வகைகள் உள்ளன. கோபமாகப் பார்த்தல், கனிவாகப் பார்த்தல், ஏற இறங்கப் பார்த்தல், புருவத்தை உயர்த்திப் பார்த்தல் போன்ற பல வகையான பார்வைகளில் பொருநராற்றுப்படையில் கரிகாற்சோழன் பொருநனைக் கனிவாகப் பார்த்தலைக் காண முடிகிறது. இங்கு, அவனது பார்வையாலே அன்பாகிய செய்தி பரிமாறப்பட்டுள்ளது.

ஈற்றுஆ விருப்பின், போற்றுபு நோக்கீநும்
கையது கேளா அளவை, ஓய்யென⁵

கரிகாற்சோழனின் கொடைச்சிறப்பினைக் கூறும் இவ்வரிகளில், இரந்து கேட்கும் பொருநனை, கரிகாற் சோழன் பார்த்த பார்வை,

கன்றைப்பெற்ற பசு பார்க்கின்ற பார்வை போன்று இருந்தது என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு, கரிகாற்சோழனின் கனிவான பார்வை வாயிலாக, அவன் இரப்போரிடம் விருப்பத்தோடும் அன்போடும், இருப்பவன் என்ற செய்தி பரிமாறப்பட்டுள்ளது. இதில், கனிவான பார்வையே 'அன்பு' என்ற செய்தியைத் தெரிவிக்கின்றது.

ஒலிச்செய்திப்பரிமாற்றம்

மொழி, உடல்மொழி ஆகியவற்றோடு ஒலியின் வாயிலாகவும் செய்திகளைத் தெரிவிக்க முடியும். பலவித ஒலிகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு ஒலிகளின் மூலமும் நாம் வெவ்வேறு செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ள முடியும். சீழ்க்கையொலி, பறையொலி, மணியொலி, பாடல்ஒலி போன்ற பல்வேறு ஒலிகளின் வழி வெவ்வேறான செய்திகள் பரிமாறிக் கொள்ளப்படுகின்றன. பொருநராற்றுப்படையில் பறையொலி, பாடல்ஒலி ஆகியவற்றின் வழி செய்திகள் பரிமாறப்பட்டுள்ளன.

நன்பல் ஊரநாட்டொடு, நன்பல்,
வெருஉப் பறையெனவும், பருஉப் பெருந்தடக்கை,
வெருவரு செலவின் வெகுளி வேழம்
தரவிடைத் தங்கல் ஓவிலனே ⁶

இவ்வரிகளில், கரிகாற்சோழனின் கொடைப் பெருமை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. சோழ நாட்டில் உள்ள மருதநில ஊர்களில் மிகுந்த வளம் இருப்பதால், யானைகளைப் பரிசில் பொருளாகக் கொடுக்கக் கூடியவன் கரிகாற்சோழன் என்பதோடு, அவ்யானைகள் வருவதைப் பறையறைந்து பிறருக்குத் தெரிவித்தனர் என்ற செய்திப்பரிமாற்றத்தைப் பார்க்க முடிகிறது. பறையொலியின் வழி பரிசில் யானைகளின் வருகையாகிய செய்தி இங்கு பரிமாறப்பட்டுள்ளது.

அறைஇக் கரும்பின் அரி நெல்லின்
இனக்களமர் இசை பெருக ⁷

என்ற வரிகளில், சோழநாட்டின் மருதநிலவளம் கூறப்பட்டுள்ளது. வளம்மிகுந்த மருதநிலத்தில்

கரும்பு அறுக்கின்றவர்கள், நெல் அறுக்கின்றவர்கள் இவர்களின் பாட்டின் ஒலியைக் கேட்டு அஞ்சி நாரைகள் அங்கிருந்து நீங்கின என்ற செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது. இங்கு, உழவர்களின் அறுவடைப்பாடல் ஒலியின் வழியாக நாரைகளுக்கு மனிதர்களின் நடமாட்டம் வயலில் இருப்பதால், பாதுகாப்பின் பொருட்டு வேறு இடத்தினைத் தேடிச் செல்ல வேண்டும் என்ற செய்தி பரிமாறப்பட்டுள்ளதனைக் காணமுடிகிறது. இவ்வொலியின் மூலம் நாரைகள் அச்சுணர்வு பெற்றதையும் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

அறிவித்தல்

ஒருவர் அறியாத செய்தியை மற்றொருவர் எடுத்துக் கூறுதல், 'அறிவித்தல்' ஆகும். பொருநராற்றுப்படையில் கரிகால் பெருவளத்தானிடம் பரிசில் பெற்ற பொருநன், மற்றொரு பொருநனுக்கு அச்செய்தியை அறிவிக்கின்றான். இது 'அறிவித்தல்' என்ற செய்திப்பரிமாற்றக் கூறாகும். இதனை,

ஆடுபசி உழந்தநின் இரும்பேர் ஒக்கலொடு
நீடுபசி ஓராஅல் வேண்டின் நீடுஇன்று
எழுமதி வாழி, ஏழின் கீழவ! ⁸

என்ற வரிகளினால், அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இங்கு, கரிகாலனிடம் பரிசில் பெற்ற பொருநன், பரிசில் பெறாத பொருநனிடம் உங்களை வருத்துகின்ற மிகுதியான பளிதுன்பத்தைப் போக்குவதற்குக் காலம் நீட்டிக்காமல் உடனே நான் சொல்லுகின்ற இடத்திற்குச் செல்வீராக! ஏழு நரம்புகளை இயக்குகின்ற இசையின் தலைவனே! என்று கூறுவது, அறிவித்தலாகும். இதில், வறுமை நீங்க கரிகாலனிடம் செல்ல வேண்டும் என்ற செய்தி அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

அறிவுரை

ஒரு செய்தியை அறிவிக்கும் போது அச்செய்தி தொடர்பான பிற செய்திகளையும் கூறி, அறிவுரை வழங்குதல் 'அறிவுறுத்தல்' எனப்படும். பொருநராற்றுப்படையில்

கரிகாற்சோழனிடம் பரிசிலைப் பெறுவதற்குரிய வழிமுறைகளை விரிவாகக் கூறி வழிப்படுத்துதல், 'அறிவுறுத்தல்' என்ற செய்திப்பரிமாற்றக் கூறாகும். கரிகாற்சோழனின் முன்னிலையில் தடாரிப்பாறையை இயக்கி, பொருநன் பாடல் பாடினாலே போதும், அவனுக்கு வறுமை நீங்கிவிடும் என்று வறுமை நீங்குவதற்கான வழிமுறைகளுடன், கரிகாற்சோழனின் கொடைத் தன்மையையும் எடுத்துரைத்து அறிவுரை கூறி வழிப்படுத்துதல், 'அறிவுறுத்தல்' என்ற செய்திப்பரிமாற்றக் கூறாகும்.

மகிழ்வித்தல்

கரிகாற்சோழன் தன்னுடைய கொடைத் தன்மையால் வறுமையில் வாடும் பொருநனுக்குத் தேவையான அனைத்தையும் கொடுத்து, அவனை மகிழ்வித்தல், பொருநராற்றுப்படையில் காணப்படுகின்றது. இது, 'மகிழ்வித்தல்' என்ற செய்திப்பரிமாற்றக் கூறாகும்.

..... பதன் அறிந்து,

தூராஅய் துற்றிய துருவை அம்புமுக்கீன்
பராஅரை வேவை பருகு எனத்தண்டி
காழின் சுட்ட கோழ்ஊன் கொழுங்குறை
ஊழின் ஊழின் வாய்வெய்து ஒற்றி,
அவைஅவை முனிகுவம் எனினே, சுவைய
வேறுபல் உருவின் விரகுதந்து இரீஇஃ
மண்அமை முழுவின் பண்அமை சீரியாழ்
ஒண்நுதல் விறலியர் பாணி தூங்க
மகிழ்ப்பதம் பல்நாள் கழிப்பி⁹

இவ்வரிகளில், கரிகாற்சோழன் பொருநனுக்கு உணவு கொடுத்து மகிழ்வித்த முறை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. காலம் அறிந்து செம்மறிக்கிடாயின் இறைச்சியைச் சூடாகக் கொடுத்தான், இனிமையான பணியாரங்களைத் தந்தான். வற்புறுத்தி உண்க உண்க என ஊட்டினான். பின், இசைக்கருவிகளை இயக்கி விறலியரை ஆடச்செய்து, கள்ளும் தந்து மகிழ்வித்தான் என்று இரந்து கேட்பவர்களை கரிகாற்சோழன் மகிழ்வித்தலைப் பார்க்க முடிகிறது. இங்கு, மகிழ்வித்தல் என்ற செய்திப்பரிமாற்றக்கூறு இடம் பெற்றுள்ளது.

சிறுபாணாற்றுப்படையும் செய்திப்பரிமாற்றமும்

ஓய்மாநாட்டு நல்லியக்கோடனை இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் பாடியது, 'சிறுபாணாற்றுப்படை' ஆகும். சிறியயாழ் கொண்டு பாடும் பாணனை வழிப்படுத்திய பாடல், 'சிறுபாணாற்றுப்படை' ஆகும். சிறுபாணாற்றுப்படையில் நல்லியக்கோடனிடம் வறுமை நீங்கும்படி பரிசில் பெற்ற சிறுபாணன், வறுமையில் வாடும் சிறுபாணனுக்கு இச்செய்தியை அறிவித்தலும், நல்லியக்கோடனின் கொடைப்பெருமைகளை எல்லாம் சிறப்பித்து, அவனிடம் சென்றால் உறுதியாகப் பரிசில் பெறலாம் என்று வறுமை நீங்கும் வழிமுறைகளைக் கூறி அறிவுறுத்தலும், நல்லியக்கோடன் தன் கொடைத்தன்மையால் மிகுதியான பொருளினைச் சிறுபாணனுக்கு கொடுத்து அவனை மகிழ்வித்தலும் போன்ற செய்திப்பரிமாற்றக் கூறுகளைக் காண முடிகிறது.

மயிலின் அகவலோசையும் நுழையும்

இயற்கையில் மயில் போன்ற பறவையினங்களின் ஒலி, செயல்கள் போன்றவை நம்மிடையே சிறந்த செய்திப் பரிமாற்றக் கருவிகளாக உள்ளன. பறவையினங்கள் ஒலி எழுப்பக்கூடிய நேரம், சூழலைப் பொறுத்து அவற்றின் ஒவ்வொருவித ஒலிகளுக்கும் வெவ்வேறு பொருள் உண்டு. மயில் அகவலோசையுடன் நடனமாடினால் மழை வரும் என்பது நடைமுறையில் காணப்படுகின்றது. இதனை,

வானம் வாய்த்த வளமலைக் கவாஅன்
கான மஞ்சைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய¹⁰

என்ற சிறுபாணாற்றுப்படை வரிகளின் வழி அறிய முடிகிறது. இங்கு, மலை நாட்டையுடையவன் பேகன், மழைவளம் வாய்த்த மலை. மலைப்பக்கத்தில் திரிந்த மயில் ஆடி அகவியது. மயில் குளிரால் நடுங்கிக் கூவுவதாகக் கருதி, அம்மயிலின் குளிரைப் போக்கத் தன் போர்வையைத் தந்தான், பேகன் என்ற செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது. இதில்,

மயிலின் அகவலோசையுடன் கூடிய நடனம் 'மழையின் வருகையாகிய செய்தி' யைப் பரிமாறியுள்ளதனைக் காண முடிகிறது.

பெரும்பாணாற்றுப்படையும்செய்திப்பரிமாற்றமும்

தொண்டைமான் இளந்திரையனைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடியது, 'பெரும்பாணாற்றுப்படை' ஆகும். பெரிய யாழை வைத்து இசை பாடுபவனை வழிப்படுத்திய பாடல் 'பெரும்பாணாற்றுப்படை' ஆகும். பெரும்பாணாற்றுப்படையில் காஞ்சிப்பகுதியை ஆண்ட தொண்டைமான் இளந்திரையனிடம் வறுமை நீங்கும்படி பெருஞ்செல்வத்தையும் குதிரைகளையும் பரிசிலாகப் பெற்ற பெரும் பாணன், வறுமையில் வாடும் பெரும்பாணனுக்கு இச்செய்தியை அறிவுறுத்தலும், தொண்டைமான் இளந்திரையனின் கொடைப் பெருமைகளை எல்லாம் சிறப்பித்து, அவனிடம் சென்றால் உறுதியாகப் பரிசில் பெறலாம் என்று வறுமை நீங்கும் வழிமுறைகளைக் கூறி அறிவுறுத்தலும், தொண்டைமான் இளந்திரையன் தன் கொடைத் தன்மையால் மிகுதியான பொருளினைப் பெரும்பாணனுக்கு கொடுத்து அவனை மகிழ்வித்தலும் போன்ற செய்திப்பரிமாற்றக் கூறுகளைப் பார்க்க முடிகிறது.

அழகை ஒலி, பொலிவற்ற உடல்-வறுமை:

ஒலிகளில் பல்வேறு வகைகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு ஒலிகளும் வெவ்வேறு செய்திகளைப் புலப்படுத்துகின்றன. பெரும்பாணாற்றுப் படையில் பாணனின் நிலையினைக் கூறும்போது 'அழகை ஒலியுடைய சுற்றம்' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அதோடு, பழுத்த மரத்தைத் தேடி அலையும் பறவைகள் போல் நாடோடி வாழ்க்கை என்று பாணனின் வாழ்க்கைமுறை சுட்டப்பட்டுள்ளது. இங்கு, அழகை ஒலியும் பாணனின் பொலிவற்ற உடல்தோற்றமும் 'வறுமை' என்ற செய்தியைப் பரிமாறியுள்ளது.

பழுமரம் தேரும் பறவை போலக்
கல்லென் சுற்றமொடு கால்கீளர்ந்து தீரிதரும்
புல்லென் யாக்கைப் புலவவாய்ப் பாண! ¹¹

இவ்வரிகளில், பழுத்த மரத்தைத் தேடி அலையும் பறவைகள் போல், அழகை ஒலியுடைய சுற்றத்தோடு காலால் திரியும் பொலிவற்ற உடலுடன் சுற்ற கல்வியை வெறுத்துக் கூறும் பாணனே என்று வழிபடுத்தக்கூடிய பெரும்பாணன், எதிர்ப்பட்ட பரிசில் பெறாத பெரும்பாணனை விளித்துக் கூறுவது இடம் பெற்றுள்ளது. இங்கு, 'கல்லென் சுற்றம்', புல்லென் யாக்கை ஆகிய வார்த்தைகளின் வழி அழகை ஒலியுடைய சுற்றம், பொலிவற்ற உடல் என்பது தெளிவாகிறது. இவை இரண்டும் வறுமை என்ற செய்தியைப் பரிமாறுவதை உணர முடிகிறது.

விலைகூறிவிறல்

உமணர் என்போர், 'உப்பு விற்போர்' ஆவர். உமணர் தங்கள் வண்டியில் இருக்கும் உப்பை விலைகூறி விற்பது, அதற்குப் பதிலாகத் தேவையான பொருட்களை வாங்கிச் சென்றனர் என்ற செய்தி பெரும்பாணாற்றுப்படையில் இடம்பெற்றுள்ளது. தங்களிடம் இருக்கும் பொருட்களை விலைகூறி விறல் என்பது செய்திப்பரிமாற்றமாகும். இங்கு 'விறல்' என்பது செய்திப்பரிமாற்றமாகும். ஏனெனில் இங்கு 'விறல்' என்பதன்வழி தங்களிடம் உள்ள பொருளைப் பற்றிப் பிறருக்குத் தெரிவிக்கும் செய்திப்பரிமாற்றம் அமைந்துள்ளது.

சில்பத உணவின் கொள்ளை சாற்றி,
பலளருத்து உமணர் பதிபோகு நெடுநெறி ¹²

என்ற வரிகளில், உமணர், உப்பை விலைகூறி விற்பது அதற்குப் பதில் அவர்களுக்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்கிச் சென்றனர். இவ்வாறு, உமணர்கள் வண்டியில் செல்லும் நீண்ட வழி அமைந்திருந்தது என்ற செய்தி காணப்படுகின்றது. 'விறல்' என்பதன் வாயிலாகத் தன்னிடம் உள்ள பொருளைப் பற்றிய செய்தி பிறருக்குப் பரிமாறப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. பெரும்பாணாற்றுப் படையில் உமணர், உப்பை 'விலைகூறி விறல்' என்பது செய்திப்பரிமாற்றமாகும்.

ஒலிச்செய்திப் பரிமாற்றம்

ஒவ்வொரு ஒலிகளுக்கும் ஒவ்வொரு பொருள் உண்டு என்பதை மனிதஇனம் புரிந்து செயலாற்றுவதுடன், பறவை, விலங்கினங்களும் புரிந்து செயல்படுகின்றன. ஒலிகளின் பொருளினை உணர்ந்து, பறவையினங்கள் செயல்படுவதைப் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் காணமுடிகிறது.

வண்ணக் கடம்பின் நறுமலர் அன்ன,
வளர்இளம் பிள்ளை தழீஇ, குறுங்கால்
கறைஅணல் குறும்பூழ், கட்சிச் சேக்கும்¹³

என்ற வரிகளில், மருதநிலத்தில் செங்கதிர்களை அறுக்கும்போது அந்த ஓசைக்கு அஞ்சிக் குட்டையான கால்களையுடைய குறும்பூழ் பறவை கடம்பின்மலர் போன்று இருந்த தன் குஞ்சுகளைத் தழுவி எடுத்துக்கொண்டு காட்டில் சென்று தங்குகின்றன என்ற செய்தி காணப்படுகின்றது. இங்கு, அறுவடை ஒலியினைக் கேட்டு, வயலினை வாழ்விடமாகக் கொண்ட பறவையினங்கள், தன் குஞ்சுப்பறவைகளைப் பாதுகாத்த செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. இதில், அறுவடைஒலியினால், பாதுகாப்பு என்ற செய்தி பரிமாறப்பட்டுள்ளதை உணரமுடிகிறது.

கூத்தராற்றுப்படையும் செய்திப்பரிமாற்றமும்

இரணிய முட்டத்துப் பெருங்குன்றார் பெருங்கெளசிகனார், பல்குன்றக்கோட்டத்துச் செங்கண் மாத்துவோன் நன்னன்சேய் நன்னனைப் பாடியது, மலைபடுகடாம் ஆகும். நன்னன் சேய் நன்னனிடமிருந்து பரிசில் பெற்றுத் திரும்பும் கூத்தன், பாணர்களோடும், விறலியர்களோடும், பலவகை வாத்தியங்களையும் சுமந்து கொண்டு, வறுமைத் துன்பத்தால் வள்ளலை நாடிச்செல்லும் கூத்தன் ஒருவனை ஆற்றுப்படுத்திய பாடல் என்பதால், இது 'கூத்தராற்றுப்படை' எனவும் வழங்கப்படுகின்றது.

'நன்னன்சேய்' நன்னனின் கொடைச் சிறப்பினால் பரிசில் பெற்ற கூத்தன், பரிசில் பெறாத கூத்தனுக்கு, இச்செய்தியை அறிவித்தலும்,

நன்னனைப் போற்றுவாய் என்று அறிவுறுத்தலும், நன்னனின் கொடைத் தன்மையால் பரிசில் பெற்று மகிழ்தலும் போன்ற செய்திப்பரிமாற்றக் கூறுகள் கூத்தராற்றுப்படையில் பொதிந்துள்ளன.

ஒலிச்செய்திப்பரிமாற்றம்

மனிதன் உலகில் தோன்றிய நாளிலிருந்தே பல்வேறு ஒலிகளின் வழி செய்திகளைத் தெரிவித்து வந்துள்ளான். ஒவ்வொரு ஒலிக்கும் ஒவ்வொரு பொருள் உண்டு. பறவை, விலங்கினங்களும் ஒலி எழுப்புகின்றன. அவைகளைத் தங்கள் கட்டுக்குக் கொண்டுவர மனிதன் சில ஒலிகளையும், ஒலி ஏற்படுத்தும் கருவிகளையும் பயன்படுத்துகின்றான். ஒலிகளின் வாயிலாகச் செய்திகள் தெரிவித்தல் கூத்தராற்றுப்படையில் காணப்படுகின்றது.

நெடுஞ்சுழிப் பட்ட கடுங்கண் வேழத்து
உரவுசினந் தணித்துப் பெருவெளில் பிணிமார்
விரவுமொழி பயிற்றும் பாகர் ஓதை,
ஒலிகழைத் தட்டை புடையுநர் புனந்தொறும்
கீளிகடி மகளிர் விளிபடு பூசல்¹⁴

இவ்வரிகளில், காட்டாற்று வெள்ளத்தில் பெரிய கழியில் அகப்பட்ட வலிமை வாய்ந்த யானையை அதன் சினத்தைத் தணித்துப் பெரியதறியில் கட்டுவதற்காக, யானைப்பாகர் தமிழும், வடமொழியும் கலந்து உரக்க எழுப்பும் ஓசை, ஒலிக்கின்ற மூங்கிலால் செய்த கிரியை விரட்டும் கருவியாகிய தட்டையை அடித்து, திணைப்புனந்தோறும் வாயாலும், தட்டையாலும் எழுப்பும் ஆரவாரம் போன்றவை கூறப்பட்டுள்ளன. இங்கு, யானையை அடக்குதல், பறவைகளிடமிருந்து திணைப் புனத்தைக் காத்தல் போன்ற செய்திகள் பாகர் எழுப்பும் ஒலி, தட்டையொலி ஆகியவற்றின் வாயிலாகப் பரிமாறப்பட்டுள்ளன.

அடையாளப்புல் முடிதல்

கூத்தராற்றுப்படையில் பரிசில்பெறச் செல்லும் கூத்தர்களை வழிப்படுத்தும் கூத்தர், செல்லும் பாதையில் அடையாளத்திற்காகப்

புல்லில் முடிபோட்டுக் கொண்டே செல்லுங்கள் என்று வழிப்படுத்துவதைக் காண முடிகிறது.

பண்ணெற்கு அறியாப் புலம்பெயர் புதுவிர்
சந்து நீவிப் புல்முடிந்து இடுமின்¹⁵

இவ்வரிகளில், நீங்கள் வழிதெரியாமல் தவித்துத் திரும்பவும் அவ்விடத்திற்கு வருவது போன்று புதிதாகச் செல்வோர் துன்பப் படாதிருக்கச் சந்திகளில் புல்லைக் கையால் துடைத்து முடிபோட்டு வையுங்கள் என்ற செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது. இங்கு, 'புல்முடிதல்' என்பது, பாதையைத் தெரிவிக்கும் அடையாளம் என்ற செய்தி பரிமாறப்பட்டுள்ளதை உணரமுடிகிறது.

நெருப்பு கொளுத்துதல் விலங்குகள் வராதிருத்தல்

இரவு நேரங்களில் விலங்குகளிடமிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள நெருப்பைக் கொளுத்தி வைத்தனர். நெருப்பு கொளுத்துதல் என்பது, விலங்குகளிடம் அச்சஉணர்வை ஏற்படுத்தும் செய்திப்பரிமாற்றக் கருவியாகத் திகழ்கின்றது. இதனை,

தீத்துணை ஆகச் சேந்தனின் கழிமின்¹⁶

என்ற வரியின் மூலம் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது. இரவு நேரத்தில் விலங்குகள் வாராதிருக்க நெருப்பைக் கொளுத்தி வைத்துத் துணையாகத் தங்கிச் செல்லுங்கள் என்று கூத்தராற்றுப் படையில் பரிசில் பெற்ற கூத்தர் வழிப்படுத்துவதை இங்கு அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

அறிவித்தலும் அறிவுறுத்தலும்

ஒரு செய்தியைப் பற்றி பிறருக்குக் கூறுதல் 'அறிவித்தல்' எனப்படும். அச்செய்தியைக் கூறும் போது, அதனைப் பற்றி முழுவதுமாக விளக்கி, அறிவுரை கூறி வழிப்படுத்துதல் 'அறிவுறுத்தல்' ஆகும்.

துமலர் துவன்றிய கரைபொரு நிவப்பின்
மீமிசை நல்யாறு கடல்பர்ந்தா அங்கு
யாம் அவண் நின்றும் வருந்தும்¹⁷

என்ற வரிகளில், தூய்மையான மலர்கள் நெருங்கிய ஆற்றின் கரையை இடித்து வருகின்ற நல்ல ஆறு, கடலை நோக்கிச் செல்வதுபோல, கூத்தராகிய நாங்கள் உயர்ந்து ஓங்கிய நன்னன் மலையிலிருந்து வருகின்றோம் என்று நன்னனைச் சந்தித்த செய்தி அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

..... நீயிரும்

கனிமொழி கானம் கிளையொடு உணர்இய
துணைபறை நிவக்கும் புள்ளினம் மாண்ப்¹⁸

இவ்வரிகளில், நீங்களும் பழங்களைச் சொரிகின்ற காட்டிற்கு, அவற்றைச் சுற்றத்தோடு உண்ணச் செல்லும், விரைந்து பறக்கும் பறவைகளைப் போலச் செல்லுங்கள் என்று பரிசில் பெற்ற கூத்தர், பரிசில் பெறச் செல்லும் கூத்தருக்கு அறிவுறுத்தலைக் காண முடிகிறது.

மகிழ்வித்தல்

ஒரு செய்தியை ஒருவர் மூலமாக அறிந்து கொண்டு, அச்செய்தியின் காரணமாக மற்றொருவர் மகிழ்தலே, 'மகிழ்வித்தல்' ஆகும். பரிசில் பெற்ற கூத்தரின் அறிவுறுத்தலின்படி, பரிசில் பெறச் செல்லும் கூத்தர் செயல்பட்டு மகிழ்ச்சியடைதல் கூத்தராற்றுப்படையில் காணப்படுகின்றது.

உவந்த உள்ளமோடு அமர்ந்தினிது நோக்கி¹⁹

இவ்வரியில் மகிழ்ந்த உள்ளிதுடன், முகம் மலர்ந்து நன்னன் இனிது நோக்குவான் என்று பரிசில் பெற்ற கூத்தர் கூறுவதில் மகிழ்வித்தல் இடம்பெற்றுள்ளது.

தொகுப்பரை

ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களில் பரிசில் பெற்றோர், பரிசில் பெறாதோரை ஆற்றுப்படுத்துவதாக செய்திப்பரிமாற்றம் அமைந்துள்ளது. ஐந்து ஆற்றுப்படைகளிலும் 'அறிவித்தல், அறிவுறுத்தல், மகிழ்வித்தல்' ஆகிய செய்திப் பரிமாற்றக்கூறுகள் காணப்படுகின்றன. திருமுருகாற்றுப்படையில்

'சினம்' என்ற மொழிசாரா செய்திப் பரிமாற்றக் கூறு காணப்படுகின்றது. பொருநராற்றுப் படையில் பறையொலி, பாடல் ஒலி ஆகிய ஒலிச்செய்திப் பரிமாற்றமும், பார்வைவழிச் செய்திப்பரிமாற்றமும் உள்ளது. சிறுபாணாற்றுப் படையில் மயிலின் அகவலோசை, நடனம், நாயின் குரைப்பொலி, இந்திரகோபப் பூச்சிகள் போன்றவற்றின் வழி செய்திகள் பரிமாறப் பட்டுள்ளன. பெரும்பாணாற்றுப்படையில் அறுவடையொலி, உலக்கையொலி, ஆரவாரவொலி' ஆகிய ஒலிச்செய்திப் பரிமாற்றமும் கலங்கரைவிளக்கம், கொடிகள் அசைதல் ஆகிய செய்திப்பரிமாற்றக் கூறுகளும் நிரம்பியுள்ளன. கூத்தராற்றுப்படையில் 'கைகொட்டுதல், பாகர் எழுப்பும் ஒலி, தட்டையொலி, பறையோசை' போன்ற ஒலிச்செய்திப் பரிமாற்றங்களும் அடையாளப் புல் முடிதல், நெருப்பு கொளுத்துதல் போன்ற செய்திப்பரிமாற்றக் கூறுகளும் உள்ளன.

ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களில் காணப்படும் செய்திப் பரிமாற்றக் கூறுகள் அனைத்தும் தகவல் தொடர்பின் இன்றியமையாமையை உணர்த்தியுள்ளன. அதோடு, செய்திப் பரிமாற்றத்தினால் ஏற்பட்ட விளைவுகளையும் சுட்டியுள்ளன. ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களில் தென்படும் செய்திப்பரிமாற்றக்

கூறுகள் (ஆற்றுப்படுத்துதல்) இன்றைய பயண நூல்களுக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. திருமுருகாற்றுப்படை 98-100
2. மேலது 278-286
3. மேலது 291-295
4. மேலது 316, 317
5. பொருநராற்றுப்படை 151, 152
6. மேலது 170-173
7. மேலது 193, 194
8. மேலது 61-63
9. மேலது 64-89
10. சிறுபாணாற்றுப்படை 84,85
11. மேலது 201,202
12. பெரும்பாணாற்றுப்படை 64,65
13. மேலது 203-205
14. கூத்தராற்றுப்படை 325-329
15. மேலது 392,393
16. மேலது 420
17. மேலது 51-53
18. மேலது 54,55
19. மேலது 560

SELP PUBLICATION

SELP Trust established the publication division in the name of SELP Publication devoted to education and research with the ISBN and published 20 educational books and propose to publish 50 books in a calendar year 2015. So, if you have a proposal or manuscript (Including edited volume) in your area of specialization, please contact or write to us. we are happy to publish your books with ISBN.

சுந்தரர் தேவாரத்தில் அகப்பொருட்கூறுகள்

மா. தெய்வானை

பகுதி நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்
தமிழாய்வுத்துறை
பெரியார் ஈ.வெ.ரா. கல்லூரி (தன்னாட்சி)
திருச்சிராப்பள்ளி-620 023.

முகப்புரை

சங்க காலத்திற்கும், சங்க மருவிய காலத்திற்கும் அடுத்தக் காலம் பக்தி இயக்கக் காலமாகும். கி.பி. ஏழு, எட்டு, ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழ் நாட்டில் சைவ சமயப் பெரியவர்களான நாயன்மார்களும் வைணவ சமயப் பெரியவர்களான ஆழ்வார்களும் தோன்றிப் பக்திப்பாடல்கள் பாடி பக்தி இலக்கியத்தை வளர்த்தனர். சைவ சமயக்குரவர் நால்வரும் குறிப்பிடத்தக்கவர் சுந்தரர் ஆவார். சுந்தரர் வாழ்வு பல்வேறு வகையில் தனித்தன்மை வாய்ந்தது எனலாம். திருமுனைப்பாடி நாட்டில் திருநாவலூரில் ஆதிசைவ மரபில் சடையனார், இசைஞானியார்க்கு மகனாகப் பிறந்து, அந்நாட்டு மன்னராகிய நரசிங்க முனையரால் வளர்க்கப்பட்டவர் பிறப்பினால் வைதீகத் திருவும் வளர்ப்பினால் அரசியல் திருவும் ஒருங்கு பெற்று வளர்ந்தவர் என்பதைத் திருத்தொண்டர் புராணம் வழி அறியலாம்.

அடியார்களின் வரலாறு பலவும் மண்ணலகில் தோன்றி விண்ணுலகில் நிறைவுபெற, சுந்தரர் வரலாறோ விண்ணுலகில் தோன்றி விண்ணுலகிலேயே முடிகிறது. இவர் இறைவனைத் தோழமை நெறிகொண்டு பாடிய ஏழாம் திருமுறை திருப்பாட்டு என்றழைக்கப் படுகிறது. இவர் பாடியுள்ள 3800 பாடல்களில் இன்று கிடைப்பவை 100 பதிகங்கள், 1026 பாடல்களாகும். தெய்வத்தமிழ் என்று போற்றப்படும் சுந்தரர் பாடல்களில் அகப்பொருட் கூறுகள் அமைந்துள்ளதை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

அகப்பொருளும் பக்தி இலக்கியமும்

சங்கச் சான்றோர் பாக்களில் அகப்பொருள் பாடுபொருளாக இருந்தது. பக்திப் பனுவல்களில் பக்தி பாடுபொருளாக மாறியது. அவ்வாறு

மாறினாலும் அகப்பொருளின் வடிவம் மாறவில்லை. அகப்பொருளின் சுவடு பதியாத இலக்கிய வகை தமிழில் இல்லை என்றே கூறலாம். பக்தி இலக்கியங்கள், சிற்றிலக்கியங்கள், நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள், தனிப்பாடல் திரட்டு என்று வேறு எவ்வகைத் தமிழ் இலக்கியமாயினும் அவைகளில் எல்லாம் நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ அகப்பொருளின் தாக்கம் அமைந்துள்ளது.

தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் அகத்திணைக் கல்வி கூறப்பெற்றது. அவ்வற்றம் நிலத்தின்கண் நீரோட்டம் போல ஆறாக ஓடி வருகின்றது. நாளைப் பாடும் பாட்டிலும் உரைநடையிலும் கூடக் காதற்றுறையில் அகநெஞ்சங்களைக் காணலாம். இது தமிழிலக்கிய பொது மரபு¹ என்று வ.சுப. மாணிக்கம் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. பிற இலக்கிய வகைகளைக்

காட்டிலும் பக்தி இலக்கியங்களில் அகப்பொருள் மரபின் தாக்கம் அழுத்தமாகப் படிந்துள்ளது. அகப்பொருளாகிய தாய் ஈன்றெடுத்த சேய் பக்தி இலக்கியம் எனலாம்.

ஷால்காப்பியம்

தமிழில் கிடைத்துள்ள முதல் முழுமையான இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தில் பக்தி இலக்கியத்திற்கான அகப்பொருட் கூறுகள் கருவாக அமைந்துள்ளதை,

காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார்
ஏனோர் பாங்கினும் என்மனார் புலவர்²

என்ற நூற்பாவிடம் இளம்பூரணர் உரையில், கடவுள் மாட்டுத் தெய்வப்பெண்டிர் நயந்த பக்கமும் மானிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கமும் பாடப்பெறும்³ என்று கூறியுள்ளார்.

தொல்காப்பிய நூற்பாவாலும் உரைக்குறிப்பாலும் கடவுள் மாட்டும் காதல் ஒழுக்கம் அமையும் என்றும் மானிடப் பெண்டிரும் தெய்வப்பெண்டிரும் கடவுளை ஆன்ம நாயகனாகப் பாவித்துக் காதல் கொள்வதாக இலக்கியம் படைக்கலாம் என்று தொல்காப்பியத்தால் நன்கு புலனாகிறது.

ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் இவ்வகப்பொருள் மரபைத்தழுவி, இறைவனைத் தலைவனாகவும் தம்மை தலைவியாகவும் பாவித்துக் கொண்டு, பக்திப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்கள். எனினும் சங்க அகப்பொருள் பாடல்களில் தலைவன் தலைவியர் பெயர்களை நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ சுட்டிப் பாடும் மரபு இல்லை. இதனை,

மக்கள் நுதலிய அகனைந் திணையும்
சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறார்⁴

என்பது தொல்காப்பியம் வகுத்த அடிப்படையான அகப்பொருள் மரபாகும். இம்மரபுக்கு மாறாக பக்திப் பாடல்களில் இறைவன் பெயர் கூறப்படுவதால் அதனைத் தமிழ்ச்சான்றோர் புறத்திணையில் அடக்குவர். ஆயினும் பக்திப் பாடல்களுக்கும் அகப்பொருள்

மரபிற்குமிடையே பல்வேறு ஒற்றுமைகள் உள்ளன. அகப்பாடல்களின் உள்ளப்புணர்ச்சியே, பக்திப்பாடல்களில் ஆன்ம நாயகனாகிய இறைவனுக்கும், தலைவியாகப் பாவித்துக் கொண்ட பக்தனுக்குமிடையே அமைந்தள்ள நெருக்கமான உள்ளி தொடர்பு அப்பாடல்களின் அடித்தளமாக அமைகின்றது.

சங்கச் சான்றோர் அகப்பாக்களில் சிறப்பிக்கப்பட்ட மானிடக்காதல், பக்திப் பனுவல்களில் இறைவனைக் காதலிக்கும் காதலாக வளர்ந்தது. பாலுணர்வின் அடிப்படையில் எழுந்த மானிடக்காதல் பக்தி இலக்கியத்தில் தெய்வக் காதலாக மலர்ந்தது. ஆடவர் பெண்டிர் (தலைவன்-தலைவி) என்ற நிலைமாறி, இறைவன் ஒருவனே தலைவன், அவனைப் பாடும் அடியார்கள் அதாவது பால்வேறுபாடு கருதாது அனைவரும் தலைவியராக மாறும் நிலையினைப் பக்திப் பனுவல்களில் காணலாம். இதனை நாயக நாயகி பாவம் என்பர். இந்த அடிப்படையில் இறைவனை வழிபடும் முறை பண்டுதொட்டு அடியார்களால் போற்றப்பட்டு வந்துள்ளது. இத்தகைய நெறி சுந்தரர் தேவாரத்தில் எவ்வாறு அமைந்துள்ளது என்பதை இக்கட்டுரையின் மூலம் ஆராய முற்படுகிறது.

சுந்தரர் தேவாரத்தில் அகப்பாடல்கள்

சுந்தரர் ஏழாம் திருமுறையைப் படைத்து அதில் அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களைப் பற்றிக் குறிப்புகள் அடங்கிய திருத்தொண்டத் தொகை பாடி அடியார்களின் புராணமான திருத்தொண்டப்புராணம் என்ற நூல் உருவாகக் காரணமாக இருந்தவர். கைலாய மலையில் சிவபெருமானுக்கு அணுக்கத் தொண்டராக விளங்கியவர். இன்ப வாழ்வினை நுகர மண்ணுலகில் பிறந்தவர். ஆகையால் சுந்தரர் வாழ்க்கையே அகப்பொருள் நிறைந்தது எனலாம். எனினும் சுந்தரர் பாடிய ஏழாம் திருமுறையில் இரு பதிகங்களும், ஒரு தனிப்பாடலும் அகப்பொருட் சுவை அமைந்தவை. அவ்வாறு அமைந்த பதிகங்கள்

இரண்டும் இருதிறம் உடையவன். ஒன்று திருப்பைஞ்சீலி திருப்பதிகத்தில் இறைவன் பிச்சாடர் கோலம் கொண்டு, பிச்சையேற்க வந்தபொழுது அவனழகில் ஈடுபட்ட மங்கையர் பலரின் கூற்றாக அமைந்தது. மற்றொன்று திருவாரூர் பதிகம். திருவாரூர்ப் பெருமானிடத்துக் காதல் கொண்ட ஒருத்தி, அக்காதல் மிகுதியால் பறவைகளையும், வண்டுகளையும் அழைத்துத் தன் வருத்த மிகுதியை தலைவன்பால் கூறுமாறு அமைந்ததாகும்.

பிச்சாடர்கோலம்

இறைவன் பிச்சாண்டார் கோலம் தாங்கி வரும்போது, அவர் தோற்ற அழகில் மயங்கிய பெண், இறைவன் சூடியுள்ள வெண்டலைஓடு, பாம்பு இவற்றை விட்டுவிட வேண்டும் என்று கூறுவதாக அமைந்துள்ள பாடலில்,

காரு லாவிய நஞ்சை யுண்டிருள்
கண்டர் வெண்டலை யோடுகொண்டு
ஓரெ லாந்திரிந் தென்செய் வீர்பலி
ஓரி டத்திலே கொள்ளும் நீர்
பாரெ லாம்பணிந்து தும்மையேபர
விப்ப ணியும்பைஞ் லியிர்
ஆர மாவது நாக மோசொலும்
ஆர ணீய விடங்கரே ⁵

என்பதன் மூலம் இறைவன் மீது கொண்ட காதல் காரணமாக நஞ்சையுண்டு கரிய கண்டமானது, அதோடு மண்டையோடும், பாம்பும் மாலையாக அணிவது எதற்கு? வீடுதோறும் சென்று பிச்சை ஏற்பதைவிட இவ்ஓரிடத்திலே பிச்சையேற்றால் என்ன? என்ற குறிப்பு, தலைவனாகிய இறைவன் தன் வீட்டிலேயே இருக்க வேண்டும் என நினைக்கும் தலைவியின் உள்ளக்குறிப்பு வெளிப்படுவதை அறிய முடிகிறது..

மற்றொரு பெண், பிச்சையிட வரும் போது மூசுமூசுவென்று சீறும் பாம்பை பார்த்து அஞ்சியவளாக கூறியதாவது,

சிலைத்து நோக்கும்வள்ளேறு செந்தழல்
வாய பாம்பது மூசெனும்
பலிக்கு நீர்வரும் போது நுங்கையிற்
பாம்பு வேண்டா பிரானிரே ⁶

என்கிறாள். பாம்பின் சீற்றம், இறைவனை அருகில் நெருங்கிப் பார்க்க முடியாததால் பிச்சையேற்க வரும்போது பாம்புடன் வரவேண்டாம் என்கிறாள்.

திருமேனிஅழகு

இறைவனின் திருமேனி அழகில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்த பெண், அவர் அணிந்துள்ள கிழிந்த ஆடை, சுகொட்டில் பேயோடு நடனமாடல் இவை நீர் ஒரு பித்தரோ என்று எண்ணவைக்கிறது என்கிறாள். ஆகையால் அவற்றை விட்டொழிப்பீராக என்று கூறுவதாக அமைந்த பாடல்,

தூயவர் கண்ணும் வாயும் மேனியுந்
துன்ன ஆடை சுடலையில்
பேயொ டாடலைத் தவிரும் நீரொடு
பித்தரோ எம் பிரானிரே ⁷

என்பதில் இறைவனது வடிவழகைக் கண்டு தலைவி காதல் கொண்டாலும் இறைவன் கொண்ட கோலத்தால் ஊரார் தன்னை பழிப்பார்கள் என்று நினைத்து தனது ஆற்றாமையை புலப்படுத்துகிறாள்.

மற்றொரு பாடலில் செந்தமிழ் திறம் கொண்ட பெண்ணொருத்தி முத்தமிழிலும் வல்ல இறைவனைக் கண்டு காதலுறுகிறாள். அக்காதலுக்கு இடையூறாக கையில் அணிந்திருக்கும் பாம்பு உள்ளது என்கிறாள். அவற்றைக் குறிப்பிடும் பாடல்,

செந்தமிழ்திறம் வல்லீ ரோசெங்கண்
அரவம் முன்கையில் ஆடவே
வந்து நிற்குமி தென்கொ லோபலி
மாற்ற மாட்டே மிடகிலோம் ⁸

என்பதாகும். இப்பாடலில் பேச்சில் சுருக்கம், இயற்றமிழில் வல்லவர் என்பதையும், வீடுதோறும் சென்று பிச்சையேற்கும் போது

தக்கை, தண்ணுமை, தாளம், வீணை, சல்லரி, குடமுழவு முதலிய இசைக்கருவிகள் இசைத்து பாடி, அதற்கேற்ப ஆடவும் செய்தலால் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் என முத்தமிழிலும் வல்லவர் என்று மனம் விரும்பி பிச்சையிட வரும்போது முன்கையில் அணிந்த பாம்பு எங்கள் ஆசையையும் தடுத்து விடுகிறதே என்று புலம்புகிறாள்.

வேறுசில பெண்கள், இறைவன் பிச்சையேற்க வரும்போது கழுத்தில் பாம்போடும், கையில் கபாலத்தோடும் தனது உடற்கூறு ஒருபகுதியில் உமையவளையும், தலையில் கங்கையையும் பெற்று வரும்போது நகையாக இருக்கிறது. ஆதலால் எங்கள் மனதில் உள்ள காதலைக் கூறாது மருகும் நிலை ஏற்படுகிறது என்கிறாள் தலைவி. இதனை,

நீறு நுந்திருமேனி நீத்தீலம்
நீல்நெடுங்கண்ணி னாளொடும்
கூற ராய்வந்து நிற்பி ராற்கொணர்ந்து
திடீ லோம்பலி நடமினோ
.....
ஆறு தாங்கிய சடையிரோ சொலும்
ஆரணிய விடங்கரே ⁹

என்ற பாடலால் அறியலாம்.

மேலும் பிச்சையேற்க வரும்போது மலைமகளும், நீர்மகளும் உடனழைத்து வரவேண்டாமெனத் தன் உள்ளக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்துகிறாள். மற்றொரு பெண், அழகிய கொன்றை மலர் மாலை சூடியிருக்கும் போது எலும்பு மாலையை தவிர்ப்பீராக என்று வேண்டுகிறாள். இவ்வாறாக திருப்பைஞ்சீலி இறைவன் மீது காதல் கொண்டுள்ள பெண்களின் மனநிலையை சுந்தரர் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

கைக்கிளைக்காழல்

கைக்கிளை என்பது தலைவன் தலைவியர் ஆகிய இருவரிடத்தில் ஒருவருக்கு மட்டும் இருக்கும் காதலை கைக்கிளை என்பர். தொல்காப்பியரும்,

காமஞ்சாலா இளமையேள் வயின்
ஏமஞ்சாலா இடும்பை யெய்தி
நன்மையும் தீமையும் என்றிரு திறத்தான்
.....
புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளை குறிப்பே ¹⁰

என்ற நூற்பாவால் ஆண்மகன் பருவம் எய்தாப் பெண்ணைப் பருவம் எய்தியவளாகக் கருதி காதல் கொண்டு துன்புறுவதாகும். இங்கு ஆண்மகன் அல்லாது ஒருபெண் திருவாரூரில் கோயில் கொண்டுள்ள இறைவன் மீது காதல் கொண்டு துன்புறுவதாக கைக்கிளை திணை அமையப் பாடப்பெற்றுள்ளது.

தலைவியின்சாழல்தன்மை

தலைவன் பிரிவு நீட்டித்தமையால் வருந்திய தலைவி, அவனைக் காணவும் அவனுடன் பேசவும் இயலாத நாட்கள் ஒவ்வொரு நாளும் ஓர் ஊழி போல எண்ணுகிறாள். இப்பதிகம் சங்கப் பாடல்களின் சாயலைக் காட்டுகின்றன. தலைவி பிரிவுத் துன்பம் வருத்த வீட்டின் முன்புறத்திற்கு வந்து, வீட்டைச் சுற்றிலும் உள்ள குளிர்ந்த வயல்கள் அவற்றிற்கருகே இளங்கோலைகளும் காணப்படுகின்றன. வயல்களிலும் சோலைகளிலும் வண்டுகள், நண்டுகள், நாரைகள் ஆகியன இனிய உணவை உண்டு தத்தம் இனத்தோடு இருப்பதைக் கண்ட தலைவி, தானும் அவைகள் போலல்லாமல் தனித்து இருப்பதை நினைத்து வருந்துகிறாள். அவ்வுணர்ச்சியில் தான் காணும் அஃறிணை உயிர்களிடம் பேசுவதாக அமைந்த பாடல் பின்வருமாறு,

குருகுபா யக்கொழுங் கரும்புக ணெரிந்தசா
றருகுபா யும்வயல் அந்தண்ஆ ளூரைப்
பருகுமா றும்பணிந்த தேத்துமா றுந்நிணைந்
துருகுமா றும்மிவை உணர்த்தவல் லீர்களே ¹¹

என்பதாகும். இப்பாடலில் கரும்பஞ்சாறு பாயும் வயல்களில் உலாவும் குருகுகளே நீங்கள் உலாவும் வயல்கள் திருவாரூர் இறைவனின் உடமையாகும். ஆகவே எம்நுகர்ச்சிக்கும், நும் நுகர்ச்சிக்கும் காரணமான அவரை நினைந்து

நினைந்து இங்கு உருகும் ஒரு பெண் உள்ளாள் என்று உணர்த்துங்கள் என்ற கூறுகிறாள்.

கிளியிபம் பேசுதல்

சோலைகளிலிருந்து கிளிகளும் பூவைகளும் பறந்து வருவதைக் காண்கிறாள் அவற்றிடம் தன் துன்ப நிலையைத் தலைவி எடுத்துரைக்கிறாள்.

பறக்குமெங் கிள்ளைகள் பாடுமெம் பூவைகள் அறக்கணைன் னத்தகும் அடிகள் ஆ ரூரை மறக்ககில் லாமையும் வளைகளில் லாமையும் உறக்கமில் லாமையும் உணர்த்தவல் லீர்களே¹²

என்று பாடும் பாடலில், கிளிகள் பூவைகளே சற்று நில்லுங்கள், நீங்கள் திருவாரூர் வழியே பறந்து சென்றால் அறத்திற்குக் கண்ணாக விளங்கும் இறைவன் அறத்தினை மறந்து அங்குள்ளார். ஆயினும் நான் மறக்கவில்லை அவரது பிரிவினால் என் கை வளையல்கள் கழன்றன. கண்கள் தூக்கம் மறந்தன தான் துன்பத்தில் உழல்வதைக் கூறுங்கள், அடுத்ததாக நாரையிடமும் கூறுகிறாள். இறைவனாகிய தலைவனின் அருள் தனக்கு கிட்டவேண்டுமென்று அஃறிணை உயிர்களிடத்து தூது அனுப்பும் செய்தி காணப்படுகிறது.

திருவொற்றியூர் இறைவன்

சுந்தரர் ஒவ்வொரு தலமாக வழிபட்டு செல்கின்றபொழுது, திருவொற்றியூர் இறைவனுக்கு தமிழ் பாமாலை சூட்டுகிறார். அவ்வூர்ப் பெருமானை ஆரா அன்பினால் வணங்கி மகிழ்கிறார். தலைவன் மீது பேரன்பு கொண்ட தலைவி அகம்மகிழ்ப் பாடும் பாடலாக சுந்தரர் தன்னைத் தலைவியாகவும், இறைவனைத் தலைவனாகவும் நினைத்து பாடிய பாடலாகும்.

என்ன தெழிலும் நிறையும் கவர்வான்
புன்னை மலரும் புறவில் தீகழும்
தன்னை முன்னம் நீனைக்கத் தருவான்
உன்னப் படுவான் ஒற்றியூரே¹³

இப்பாடலில் இயற்கைப்புணர்ச்சி நிலையை உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது. தோழிகளைப் பிரிந்த தலைவி, தலைவனைச் சந்திக்க

நேரிடுகிறது. சோலையில் இருவரும் சந்திக்கின்றனர், தலைவி தன் அழகை எண்ணி மகிழும் போது இனி இவ்வழகும் நிறையும் தலைவனுக்குரியது என்று கூறுகிறாள். அத்தகைய அன்பிற்குரியவனான தலைவனை சந்திக்க நேர்ந்தது இறைவனின் கருணையாகும் என்கிறாள். தலைவன் இயல்பு கூறுமுகமாகப் பல்லுயிர்க்கும் தலைவனான இறைவனின் இயல்பு கூறப்பட்டுள்ளது. இறைவனைக் காணவும் கருதவும் அவனருள் முன் நிற்பின் அன்றி உயிர்கள் தம் முயற்சியில் காணவும் கருதவும் இயலாது என்கிறாள்.

முடிவுரை

சங்கப் பாக்களில் பொதிந்துள்ள அகப்பொருட்களை பக்தி இலக்கியத்தில் நிரம்பி வழிய, உயிர்களாகிய (பசு) பாசம் என்று சொல்லக்கூடிய பிறப்பு, இறப்பு, நோய், ஏற்றத்தாழ்வு, முதுமை, இயலாமை, உடல்உணம் அனுபவிக்க வேண்டிய இன்பங்களும் செல்வங்களும் இவைகளை விட்டொழிக்க பதியாகிய இறைவனை அடைய அடியார்கள் நாயக நாயகி பாவத்தை மேற்கொண்டுள்ளனர் என்பதை இக்கட்டுரை உணர்த்துகிறது.

சான்றொண்கள்கூடம்

1. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 323
2. தொல்காப்பியம் நூ 1029
3. தொல். இளம். உரை, 1029
4. தொல்காப்பியம், நூ, 1000
5. சுந்தரர் தேவாரம், 36.1
6. மேலது, 36.2
7. மேலது, 36.3
8. மேலது, 36.4
9. மேலது, 36.5
10. தொல்காப்பியம், நூ, 995
11. சுந்தரர் தேவாரம், 37.1
12. மேலது, 37.2
13. மேலது, 97.4

தொல்லியல் ஆவணம் - கீழடி

முனைவர் நா.கவிதா

தமிழ்த்துறை உதவிப்பேராசிரியர்,
எஸ்.எஃப்.ஆர்.மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
சிவகாசி.

முகப்புரை

தமிழகத்தில் இதுவரையிலும் நடைபெற்ற பல்வேறு தொல்லியல் ஆய்வுகளும், அகழ்வாய்வுகளும் பழந்தமிழ் மக்களின் வாழ்வியல் முறைகளை பல அரிய ஆதாரங்களால் விளக்குகின்றன. அவ்வகையில் இலக்கியங்களிலும் பல்வேறு தரவுகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. கல்தோன்றி, மண் தோன்றா காலத்தே வானோடு முன்தோன்றிய மூத்தகுடி என்ற வெண்பாமாலை கூற்று தமிழர்களின் பெருமையினை, பழமையான தமிழ் மொழியினை, நாகரிகமான வாழ்க்கை முறையினை உலகிற்கு பறை சாற்றுகின்றது என்பது மறுக்க இயலா உண்மை. பழந்தமிழர்கள் பயன்படுத்திய ஆயுதங்கள், முதுமக்கள் தாழிகள், மண்பாண்ட பொருட்கள் பல்வேறு இடங்களில் அகழ்வாய்வு மூலமாக கிடைத்துள்ளன. அவற்றில் தமிழகத்திலே முதல் முறையாக கி.மு.3ஆம் நூற்றாண்டு காலத்தில் வாழ்ந்த சங்ககால தமிழர்களின் நகரமே மண்ணுக்குள் புதையுண்டு இருப்பதை எடுத்துச் சொல்லும் அகழ்வாய்வே கீழடி எனும் கிராமம். தொல்லியல் ஆவணமாக விளங்கும் கீழடியில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள பொருட்களைப் பற்றி எடுத்துரைப்பதே ஆய்வுக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கீழடி பள்ளிச்சந்தை பூதூர் கண்டெடுக்கப்பட்ட திறம்

ஆதிகாலத்தில் மலை மீறிதுள்ள குகைகளில் வாழ்ந்து வந்த மனிதன் நாகரிக வளர்ச்சியால் ஆற்றங்கரையில் வாழத் தொடங்கினான். இக்காலகட்டத்தில் தனக்கான உணவுகளை விவசாயம் மூலம் பயிரிடவும், பாதுகாப்பான வீடுகளை உருவாக்கவும் கற்றுக்கொண்டான். அத்துடன் பயன்பாட்டுப் பொருட்களை மிகுதியாக உருவாக்கிய இக்கால மனிதனே சங்க கால மனிதன் என்றும் அழைக்கப்படுகிறான். தமிழகத்தில் ஓடும் கொள்ளிடம், காவிரி, வைகை, தாமிரபரணி போன்ற ஆற்றங்கரைகளில் சங்ககால மனிதனின் பல தொன்மைப் பொருட்கள்

ஆராய்ச்சியாளர்களால் கண்டெடுக்கப்பட்டு தொடர்ந்து ஆய்வு செய்யப்படும் வருகின்றன.

வைகை ஆறு உற்பத்தியாகும் வருச நாடு முதல் வைகை ஆறு முடிவடையும் ஆற்றங்கரை வரை ஆற்றின் இருபுறமும் சுமார் 5 கிலோ மீட்டர் தூரத்தை எல்லையாக வைத்து தொல்பொருள் ஆய்வாளர்கள் ஆய்வுகள் பல செய்து வந்தனர். அதில் 270 கிராமங்களில் சங்கத் தமிழர்கள் பயன்படுத்திய பொருட்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. முதுமக்கள் தாழிகள், பண்டை எழுத்துக்களுடன் கூடிய மட்பாண்டங்கள் முதலியவை விவசாய நிலத்தில், தென்னந்தோப்பில் ஏராளமாகக் கிடைத்தன. இது குறித்து தகவல் அறிந்த தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் அப்பகுதி முழுவதும்

ஆய்வு மேற்கொள்ள ஆய்வின் முடிவில் சங்க கால மனிதன் அப்பகுதியில் வாழ்ந்தமைக்கான தடயங்கள் மிகுதியாகக் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இதன் அடிப்படையில் கீழடி பள்ளிச்சந்தை புதூரில் தரைமட்டத்தில் இருந்து 3 அடி உயரமான மேட்டு பகுதியை அகழ்வாராய்ச்சிப் பணிக்கு தேர்ந்தெடுத்தனர்.

கீழடி-புதைபுண்ட நகரம்

ஏறத்தாழ 2,300 ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய பழந்தமிழர்களின் 120 ஏக்கர் பரப்பிலான வாழிடம் அகழ்வாராய்ச்சி மூலமாக கீழடி எனும் கிராமத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கிராமம் மதுரையில் இருந்து 18 கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் உள்ளது. சிவகங்கை மாவட்டத்தில், திருப்புவனம் ஊராட்சி ஒன்றியத்திற்குட்பட்ட பகுதியாக தற்பொழுது அமைந்துள்ளது. பெங்களூரில் உள்ள மத்திய அரசின் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை கடந்த 2015 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் முதல் செப்டம்பர் மாதம் வரையிலும் அகழ்வாராய்ச்சிப் பணிகளை மேற்கொண்டு வந்துள்ளது. மீண்டும் 2016 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்தில் அகழ்வாராய்ச்சிப் பணிகளை தொடங்க உள்ளதாக தொல்லியல் கண்காணிப்பாளர் அமர்நாத் ராம கிருஷ்ணன் கூறியுள்ளார். ஆய்வுப்பணியில் பல மண்பாண்டப் பொருட்களின் சில்லுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. பின்பு அவை பாிக்கப்பட்டு பொது மக்கள் பார்வைக்காகவும் வைக்கப்பட்டன.

பண்டைக்கால மண் பொருட்களின் சில்லுகளை சேகரித்து பிரித்து வைக்கப்பட்டுள்ள படம்

இதுவரையிலும் மொத்தம் 3 பிரிவாக பிரித்து 43 குழிகளை 12 அடி அகலத்திற்கும் 12 அடி நீளத்திற்கும் வெட்டப்பட்டு அவற்றில் அகழ்வாய்வுப் பணி வெற்றிகரமாக நடைபெற்றுள்ளது. இதில் சிதைந்த நிலையிலான வீட்டின் செங்கல் சுவர்கள், தரைத்தளம், மட்பாண்டங்கள், பெண்கள் அணியும் ஆபரணங்கள், உறைகிணறுகள், விளையாட்டுப் பொருட்கள், குலுதானி தொட்டிகள், போன்ற பொருட்கள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விடத்தில் கிடைக்கப்பெற்ற பொருட்களும், செங்கல் சுவர்களும் இதுவரையிலும் தமிழ் நாட்டில் எங்கும் கிடைத்ததில்லை என்பதுதான் கீழடி அகழ்வாய்வின் சிறப்பம்சமாகும்.

பாண்டியர்களின் தொல்நகர் பெருமணலூர்

கீழடியில் பூமியில் புதையுண்டு இருக்கும் இந்த நகரம் அக் கால கட்டத்தில் சுமார் 120 ஏக்கர் பரப்பளவில் அமைந்து இருக்க வேண்டும் என்று கணக்கிடப்பட்டு உள்ளது. தற்போது அப்பகுதி கீழடி என்றாலும் பண்டைக்காலத்தில் அதன் பெயர் என்ன என்பது இதுவரையிலும் கண்டுபிடிக்கவில்லை. மேலும் பல கட்ட அகழ்வாராய்ச்சிகள் செய்தால் கண்டிப்பாக அதன் பெயரைக் கூற இயலும் என்று தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர்.

இதில் யூகத்தின் அடிப்படையில் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கீழடியானது பாண்டியர்களின் தொல்நகரான பெருமணலூர் ஆகக் கூட இருந்திருக்கலாம் என்று கூறியுள்ளனர். தற்போதைய மதுரைக்கு முன்பு பாண்டியர்கள் ஆட்சி செய்த பெருமணலூர் பற்றி இலக்கியங்களிலும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இங்கிருந்த மக்களே கடம்பவனத்தை அழித்து இன்றைய மதுரையை உருவாக்கியிருக்க வேண்டும் என்றும் எடுத்துரைக்கின்றனர். இந்த யூகத்திற்கு வலு சேர்க்கும் வண்ணம் கீழடியில் பண்டைக்காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் வெள்ளத்தாலே, இயற்கை சீற்றங்களாலோ பாதிப்படையவில்லை. அத்தகைய நிகழ்வு

ஏதேனும் ஏற்பட்டிருந்தால் இன்று நமக்கு எவ்வகை சேதமும் இல்லாமல் முழுமையான பொருட்கள் கிடைத்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

சிதைவு இல்லாமல் கிடைக்கப்பட்ட மட்பாண்டமாகிய சிறு சிறு கிண்ணங்கள்

மேலே காட்டப்பட்ட படம் நமக்கு இரு எண்ணங்களை ஏற்படுத்துகிறது. பண்டைக்கால மக்கள் முற்றிலுமாக இடமாற்றம் செய்திருக்கலாம் அல்லது இவ்விடம் மட்பாண்டங்கள் மிகுதியாக செய்யக் கூடிய தளமாகவும் இருந்திருக்கலாம் என்பதே அவை. இதனால் ஆய்வாளர்கள் பின்வரும் கருத்தினை முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். பண்டைக்கால மக்கள் யாவரும் மிகப்பெரிய இடமாற்றத்தை செய்துள்ளமையால் தான் பல்வேறு பயன்பாட்டுப் பொருட்கள் இவ்விடத்தில் முழுமையாகக் கிடைத்துள்ளன. இங்கு பெருமணலூர் என்பதற்கு ஆதாரம் மட்டும் கிடைத்தால் அதுவே உண்மையான மிகத்தொன்மையான மதுரை ஆகும்.

சங்ககாலநகரம்என்கணக்கிடும்முறை

தொன்மை நகரத்தின் வயதும் அங்கு கிடைத்த பொருட்களின் வயதும் கதிரியக்க கார்பன் காலக்கணிப்புமூலமாகவே துல்லியமாக கண்டறிய முடியும். இந்த கதிரியக்க கார்பன் காலக்கணிப்பால் 60ஆயிரம் ஆண்டுகள் வரையிலான பொருட்களின் கால நிலையினை அறிய இயலும். இப் பரிசோதனைக்காக கீழடியில் கிடைக்கப்பட்டுள்ள பொருட்கள் யாவும் பெங்களூரில் உள்ள மத்திய அரசின் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையில் அகழாய்வு

பிரிவிற்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளது. கீழடியில் கிடைக்கப்பட்ட பொருட்கள் யாவும் சங்க கால நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பொருட்களுடன் ஒத்துச் செல்வதால் இவை யாவும் ஏறத்தாழ 2,300 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாக இருக்கக் கூடும் என்றும் ஆய்வாளர்கள் தெரிவித்துள்ளனர். பழங்கால மண் பாத்திரங்கள் யாவும் உள்ளே கருப்பாகவும் வெளியே சிவப்பாகவும் காணப்படும். இந்த பாணைகள் தான் அதிக அளவில் கீழடியில் கிடைக்கப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் இப்பாணைகளில் சங்க காலத்தில் பயன்பாட்டில் இருந்த பெயர்களான உதிரன், ஆதன், திசன், இயனன் என்ற பெயர்கள் பிராமி எழுத்துக்களால் எழுதப்பட்டுள்ள முறைமையையும் காண இயலுகின்றது. இத்தகைய முறைமைகளைக் கொண்டு கீழடி நகரம் பண்டை கால சங்க கால நகரம் என்று வரையறுத்துக் கூறுகின்றனர்.

ஆபரணங்களும்விளையாட்டுப்பொருள்களும்

கீழடி அகழ்வாய்வில் கிடைக்கப்பட்ட பொருட்களில் வேறெங்கும் கிடைக்காத பெண்களின் ஆபரணங்கள் பல கிடைத்துள்ளன. அகேட் மணிகள், உடைந்த வளையல் துண்டு, பவளம், பளிங்கு, பச்சை மஞ்சள் நீல நிற கண்ணாடி மணிகள் போன்ற விலை மதிப்பிட இயலா பொருட்கள் பல கிடைத்துள்ளன. விளையாட்டுப் பொருட்களில் யானைத் தந்தத்தால் செய்யப்பட்ட தாயக்கட்டை (4 புள்ளிகள் உடைய தாயக்கட்டை), நொண்டி விளையாடுவதற்கு பயன்படும் மண் சிலாக்கு, சதுரங்க காய் ஆகிய பொருட்களும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

கீழடியில் கிடைக்கப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு பொருளுமே ஒரு தொல்லியல் ஆவணமே ஆகும். மிகப் பெரிய அளவில் நமது பண்டைய நாகரிகத்தை எடுத்துச் செல்லும் தளமாக கீழடி திகழ்கின்றது. எகிப்து, சீனா, ஜோர்டான் போன்ற நாடுகளில் நடத்தப்பட்ட அகழ்வாய்வு இடங்களை அங்குள்ள அரசினர் முடிவிடாமல் திறந்த வெளி அருங்காட்சியமாக பாதுகாத்து

வருகின்றனர். இதனைப் போன்றே கீழடியினை திறந்த வெளி அருங்காட்சியமாக அமைக்க தமிழக அரசு ஆணை வழங்கினால் தமிழரின் பழம்பெருமையை உலகறியச் செய்யலாம்.

கீழ்க்குதிசைநோக்கியவீடுகள்

கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டு காலத்தில் வாழ்ந்த சங்ககால தமிழர்கள் தங்கள் வீட்டினை செங்கல் கட்டிடமாக கட்டி வாழ்ந்து இருக்கின்றனர் என்பதனை இந்த உலகுக்கு பறைசாற்றுகிறது கீழடி. கி.பி.1964 ஆம் ஆண்டு சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தொல்லியல் துறை உறையூரில் மேற்கொண்ட அகழ்வாய்வில் பண்டைகால பொதுமக்களின் இல்லங்கள் அமைப்பு கண்டெடுக்கப்பட்டது. அங்குள்ள இல்லங்கள் யாவும் களிமண், செங்கல், துண்டுகள், பருக்கைக் கற்கள், பாணை ஓடுகள் போன்ற பொருட்களால் அடித்தளமிட்டு கட்டப்பட்டுள்ளன. அதனைப் போன்றே கீழடியில் உள்ள வீடுகளும், தரைத்தளங்களும் முழுமையான செங்கல் கட்டிடமாக நமக்கு இன்று உயிரோட்டமாக கிடைத்துள்ளன.

செங்கல் கட்டிட வீட்டின் தரைத்தளம்.

வீடுகளின் வெளிப்புறம் தண்ணீர் செல்ல வசதியாக செங்கல் கற்களால் வாய்க்கால்கள் வெட்டப்பட்டுள்ளன. மேலும் 5 அடி இடைவெளி விட்டு ஒவ்வொரு வீடுகளும் கட்டப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் ஒவ்வொரு

வீட்டிற்கும் தனித்தனியாக சுற்றுச் சுவர் எழுப்பப்பட்டுள்ளன. அனைத்து வீடுகளும் கீழ்க்கு திசையை நோக்கி அமைந்துள்ளன.

செங்கல் கற்களால் கட்டப்பட்ட கழிவுநீர் வாய்க்கால்கள்

பண்டை மக்களின் நாகரிக வளர்ச்சியையும், சுத்தம், சுகாதாரத்திற்கு அவர்கள் வழங்கிய முன்னுரிமைகளையுமே மேலே உள்ள படம் நமக்கு எடுத்துரைக்கிறது. வீட்டின் பின்புறத்தில் குளியலறைகளும், தண்ணீர் தொட்டிகளும் மாடுகளுக்காக மிகப்பெரிய குலுதானி தொட்டியும் காணப்படுகின்றன. குலுதானி தொட்டிகள் வீட்டின் சுவற்றோடு இணைக்கப்பட்ட மிகப்பெரிய பாணை வடிவில் அமைந்துள்ளன.

சங்ககாலமக்களின் தொல்சாங்கள் கீழடி

தமிழகத்தில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வுகளில் கீழடியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாய்வு தான் மிகப்பெரிய அளவில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வு என்று தொல்லியல் ஆர்வலர்கள் கூறியுள்ளனர். இங்கு தோண்டப்பட்ட 40க்கும் மேற்பட்ட குழிகளில் கிடைக்கப்பட்ட பொருட்கள் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் காணப்படும் பொருட்களே. சிலப்பதிகாரம், பரிபாடல், மதுரைக்காஞ்சி போன்ற இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் கல்மணிகள் மட்டுமே 600 கிடைத்துள்ளன. முத்துமணிகள், பெண்கள் விளையாடிய சில்லு, தாயக்கட்டை, சதுரங்க காய்கள், சிறு குழந்தைகள் விளையாடிய சுடுமண் பொம்மைகள் போன்ற சங்க காலத்தில்

குறிப்பிடப்படும் பல தொல்பொருட்களும் கீழடியில் கிடைத்துள்ளன. பட்டினப்பாலையில் கூறப்பட்டிருக்கும் சுடுமண் உறைகேணிகள் இங்கு கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை 4 அடி, 10 அடி, 18 அடி என்ற மூன்று அளவுகளிலான சுடுமண்ணால் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

சுடுமண் உறைகேணிகள்

ஆற்றங்கரையிலும், பெரிய குளத்திலும், உறை கிணறுகள் அமைத்து நீர் எடுக்கும் முறையானது பண்டைய சங்க கால தமிழர்களின் வழக்கம் என்பதை இவ் அகழ்வாய்வுகண்டுபிடிப்பின் மூலம் உறுதி செய்யலாம். கீழடியில் அதிக அளவிலான செங்கல் வீடுகளும், வீடுகளின் மேற்கூரையில் ஓடுகள் வேயப்பட்டிருந்ததையும் கண் முன்னே காண இயலுகின்றது. ஓடுகளின் நடுப்பகுதி, ஓட்டையுடன் செய்யப்பட்டு அவை இணைப்புகள் மூலமாக ஓடுகளாக வேயப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் சாயத்தொட்டி ஒன்றும் அறியப்பட்டுள்ளது. ஆற்றங்கரை ஓரமாக வாழக் கூடிய மக்கள் நீராதாரங்களை தங்கள் தொழில் முன்னேற்றங்களுக்கு எங்ஙனம் பயன்படுத்தினர் என்பதற்கு இத்தொட்டி சான்றாதாரமாக விளங்குகின்றது. தென் இந்தியா முழுவதற்கும் கைத்தறி நெசவுத் தொழிலுக்குப் பெயர் போன உறையூரில் கிடைக்கப்பட்ட

சாயத்தொட்டியினைப் போன்றே கீழடியில் உள்ள தொட்டியும் திகழ்கின்றது.

பண்டைத்தமிழர்களின் நெசவுத் தொழிலுக்கான சாயத்தொட்டி

தொல்லியல் நகரமாக சங்க இலக்கியத்தின் சான்றாவணமாகத் திகழும் சிவகங்கை மாவட்டம் கீழடி கிராமம் சங்க கால மக்களின் தொல் எச்சங்களே ஆகும்.

வளாகுப்புரை

பண்டைத் தமிழரின் நாகரிக வாழ்க்கை முறையையும், வீரத்தையும், வினையாட்டுத் திறனையும் பழங்காலத் தமிழ்நூல்களால் அறிந்து கொண்டிருக்கும் நமக்கு கீழடி கண்முன்னே அக்காட்சிகளை காட்சிப்படுத்துகின்றன. தொல்லியல் ஆவணமாகத் திகழும் கீழடியில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு பொருட்களையும் தொகுத்து திறந்தவெளி அருங்காட்சியகமாகப் பராமரிக்க வேண்டும் என்பதே வரலாற்று ஆசிரியர்கள், தொல்லியல் ஆய்வாளர்களின் மிகப்பெரிய கனவாகும். கீழடியில் வரும் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்தில் மீண்டும் தொடங்கப்படும் அகழ்வாய்வில் மேலும் பல தரவுகள் கிடைக்கும் என்பது திண்ணம். அதன் மூலமாக ஆய்வாளர்களின் திறந்த வெளி அருங்காட்சியகக் கனவு நனவாகட்டும்.

மொழியியல் பார்வையில் கால இடைநிலைகள்

சு. வினோதா

தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர்,
எஸ்.எஃப்.ஆர்.மகளிர் கல்லூரி,
சிவகாசி.

முகப்புரை

மொழியை அறிவியல் முறையில் ஆராய்வதே மொழியியல் ஆகும். ஒலியியல் ஒலியனியல் உருபனியல் உருபொலியனியல் தொடரியல் ஆகிய பகுதிகளை ஆய்வு செய்யும் மொழியியலாளரின் பார்வைக்கும் எழுத்து சொல் சொற்பொருள் சொற்றொடர் ஆகியவற்றை ஆய்வு செய்யும் இலக்கணிகள் பார்வைக்கும் அவற்றை அணுகும் அடிப்படையில் வேறுபாடு காணப்படுகின்றது. அவ்வகையில் இலக்கணிகளால் காலஇடைநிலைகளாக அறியப்பட்ட கூறு மொழியியல் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கப்பட்ட முறையை அறிவதாக இவ் ஆய்வு அமைகின்றது.

காலஇடைநிலைகள்-ஒருபார்வை

சொற்களுள் வினைச்சொற்கள் மட்டுமே காலத்தைக் காட்டும் இயல்பினது. அத்தகைய வினைச்சொற்களுள் காலம் காட்டும் கூறை காலஇடைநிலைகள் என்னும் பெயரால் தமிழ் இலக்கணிகள் வழங்கியுள்ளனர். சொல்லமைப்பின் காரணமாக அச்சொல்லின் இடைநிலையேயன்றி வினைப்பகுதியும் விசுதிகளும் காலம் காட்டலாம் என்பது அவர்களது கருத்தாகின்றது. தமிழ் இலக்கணிகள் வினைப்பகுதி, இடைநிலை, விசுதி ஆகிய மூன்றும் காலம் காட்டும் என்ற நோக்கில் மட்டுமே காலஇடைநிலைகளை அணுகியுள்ளனர். மொழியியலார் காலஇடைநிலைகளை காலம் காட்டும் நிலைகளிலன்றி அவற்றின் அமைப்பின் அடிப்படையிலும் அணுகியுள்ளனர்.

காலஇடைநிலைகளும் உருபனியலும்

சொற்களைப் பற்றி ஆராய்வது உருபனியல் ஆகும். காலஇடைநிலைகளை

உருபனாகக் கொண்டு அணுகுவர் மொழியியலார். தமிழில் தனித்து இயங்கும் சொற்கள் தனித்து இயங்காச் சொற்கள் என்று பாகுபடுத்துவதைப் போல் மொழியியலிலும் தனித்து இயங்கவல்லன கட்டிலா உருபன்கள் (Morpheme) என்றும் தனித்து இயங்க இயலாதன கட்டுருபன்கள் (Bound Morpheme) என்றும் பாகுபடுத்தப்படுகின்றன. அவ்வகையில் காலஇடைநிலைகள் அனைத்தும் கட்டுருபன் வகையைச் சாரும்.

காலஇடைநிலைகளும் மாற்றுருபுகளும்

உலகமொழிகளில் காணப்படும் உருபன்களைக் கண்டறிய அமெரிக்க நாட்டைச் சார்ந்த திருநைடா அவர்கள் ஆறு கொள்கைகளைக் கண்டறிந்தார். அக்கொள்கைகளுள் இரண்டாவதாக அமைவது உருபனின் மாற்றுருபுகளைக் கண்டறிய உதவும் கொள்கையாகும். அக்கொள்கைப்படி காலஇடைநிலைகள் அனைத்தும் மாற்றுருபுகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. பொருளாலும் வடிவாலும்

மாறாத ஒன்றை உருபனாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பது முதற்கொள்கையாகும். வடிவால் மட்டும் வேறுபட்டு பொருளில் எவ்வித மாற்றமுமின்றி அமையும் வடிவங்களின் வருகையிடங்களை ஒலியனியல் அடிப்படையில் வரையறை செய்து விளக்க முடியுமெனில் அவ்வேறுபட்ட வடிவங்கள் அனைத்தையும் ஓர் உருபின் கீழ்க்கொண்டு அவ்வுருபின் மாற்றுருபுகளாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பது இரண்டாவது கொள்கையாகும்.

செய்தான் - (-த்-)
 வாங்கினேன் - (-இன்-)
 படித்தாள் - (-த்த்-)
 நடந்தது - (-த்த்-)

மேற்கண்ட சொற்களில் இறந்த கால உருபுகளாக -த்-, -இன்-, -த்த்-, -ந்த்- ஆகியவை இடம்பெற்றுள்ளன. இவ்வாறு ஒரே பொருளைக் குறிக்க பயன்படும் ஒன்றிற்கும் மேற்பட்ட வடிவங்களை அவற்றின் வருகையிடம் கொண்டு விளக்கலாம். சான்றாக

இறந்த கால உருபுகள்

-த்- மெல்வினையில் மெய்யொலியை அடுத்தும்

-இன்- மெல்வினையில் மூக்கொலியை அடுத்தும்

-த்த்- வல்வினையில் உயிரை அடுத்தும்

-ந்த்- வல்வினையில் உயிரை அடுத்தும்

வரும். இவ்வாறு ஒலியனியல் அடிப்படையில் விளக்கி அதிக இடங்களில் வருவதை மட்டும் உருபனாகக் கொண்டு மற்றவற்றை அதன் மாற்றுருபுகளாகக் கொள்ள வேண்டும் என்பது நடைவின் இரண்டாவது கொள்கையாகும்.

காலஇடைநிலைஇல்வாச்சுழல்

நடை அவர்களின் நான்காவது கொள்கை மொழி அமைப்பின் பொருண்மை முழுமையற்றுக் காணப்படும் சூழலில் சூனிய மாற்றுருபை பயன்படுத்துதல் ஆகும். ஒரு மொழியின் உருபனியல் அமைப்புகள் சில நிலைகளில்

முழுமையற்று அமைந்துவிடுவதுண்டு. சான்றாக வினைச்சொற்களில் காலஇடைநிலைகள் இல்லாத சூழலைக் குறிப்பிடலாம். இத்தகைய சூழலை மொழியமைப்பு இடைவெளி என்றும் (structural gap) அவ் இடைவெளியை நிரப்புவதற்காகவும் அச்சொல் அமைப்பில் மறைந்துள்ள பொருண்மையைக் குறிப்பதற்காகவும் சேர்ப்பதை சூனிய மாற்றுருபு (Zero Allomorph) என்றும் அதனை பிற மாற்றுருபுகளோடு இணைத்து ஓர் உருபின் கீழ் கொண்டு வரலாம். சான்றாக

பாடும் - பாடு + 0 + உம்

ஆடும் - ஆடு + 0 + உம்

என்னும் சொற்களைப் பொருத்திக் காணலாம். பாடும், ஆடும் என்னும் சொற்கள் எதிர்காலச் சொற்களாகும். ஆனால் எதிர்கால இடைநிலைகள் இச்சொற்களில் இடம்பெறவில்லை. இச்சூழலைத் தமிழ் இலக்கணிகள் உம் என்னும் விகுதி காலம் காட்டுவதாகக் கொள்வர். ஆனால் மொழியியலார் 0 என்னும் அடையாளமிட்டு அதனை சூனிய மாற்றுருபாகக் கொண்டு அச் சூனிய மாற்றுருபு காலம் காட்டுவதாகக் கொள்வர். இவ்வாறு காலஇடைநிலை இல்லாத சூழலை மொழியியலார் சூனிய மாற்றுருபு கொண்டு காண்பதை இதன் மூலம் அறியலாம்.

கூடாய உருபனாய்க் காலஇடைநிலைகள்

மொழியில் சில கூறுகள் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெறுவதை பல சூழல்களில் அறியலாம். சொற்களில் வந்தமையும் உருபனில் சிலவற்றை நீக்கும் போது அச்சொல் பொருளற்றதாகிவிடும். இத்தகைய கூறை மொழியியலார் கட்டாய உருபன் (Obligatory) என்பர். அவ்வகையில் காலஇடைநிலைகள் அனைத்தும் கட்டாய உருபனாகக் கருத இடமளிக்கின்றது.

சான்று படிப்பாள் --ப்-

வந்தாள் --ந்த்-

வருகின்றான் --கின்று-

மேற்கண்ட சான்றுகளில் --ப்- , --ந்த- , --கின்று- ஆகிய உருபுகளை நீக்கிவிட்டால் பொருளற்றதாகி விடுகின்றது (படி + ஆள், வா + ஆள், வா + ஆன்). காலஇடைநிலைகளைச் சேர்த்து உச்சரிக்கும் போதே படிப்பாள், வந்தாள், வருகின்றான் என சொல் முழுமை பெறுகின்றது. எனவே வினைச்சொற்களை முழுமைப்படுத்த கால இடைநிலைகள் கட்டாய உருபனாய் செயல்படுவதை அறிய முடிகின்றது.

கால இடைநிலைகள் - மாற்றீட்டு உருபன் (Replacive Morph)

அடிச்சொற்களிலுள்ள ஒரு பகுதியை மாற்றுவதன் மூலம் அச்சொல்லின் பொருளை மாற்ற இயலும் தன்மையை மாற்றீட்டு உருபன் (Replacive Morph) என்பர் மொழியியலார். அவ்வகையில் காலஇடைநிலைகளும் மாற்றீட்டு உருபனாக செயல்படுகின்றது.

சான்று	விட - விட்ட
	சுட - சுட்ட
	பட - பட்ட
	கூட - கூட்ட
	ட - ட்ட

மேற்கண்ட விட, சுட, பட, கூட, ட என்னும் அடிச்சொற்கள் எதிர்காலத்தைக் காட்டுகின்றன. அதையே விட்ட, சுட்ட, பட்ட, கூட்ட, ட்ட என்று சிறிது மாற்றும் போது அவ்வடிச் சொற்கள் இறந்த காலத்தைக் காட்டுகின்றன. இவ்வாறு சில கூறுகளை மாற்றுவதன் மூலம் எதிர்காலப் பொருண்மையைத் தரும் சொற்கள் இறந்த காலப் பொருண்மையினவாக மாறுகின்றன. இத்தகைய தன்மையை பகுதி காலம் காட்டுவதாகக் கூறுவர் தமிழ் இலக்கணிகள். மொழியியலார் மாற்றீட்டு உருபன் என அழைக்கின்றனர்.

நிறைவுசெய்யா உருபன்கள்-காலஇடைநிலைகள்

மொழியிலுள்ள சொற்கள் அச்சொற் பொருளை நிறைவு செய்யாத போது அச்சொல்லை நிறைவு செய்யா உருபன் என்று

வழங்குவர் மொழியியலார். அந்த வகையில் தமிழ்மொழியிலுள்ள வினைமுற்றுக்களில் இடம்பெறும் காலஇடைநிலைகள் நிறைவு செய்யா உருபன்களாகவே அமைகின்றன.

சான்று

சொல்கிறேன், சொல்கின்றார் - கின்று
கிறு, (நிகழ்காலம்)

அடித்தான், வந்தான் --த்த-, --ந்த-
(இறந்த காலம்)

செய்வான், படிப்பான் --வ்-, --ப்-
(எதிர்காலம்)

ஆகிய சொற்களில் இடம்பெறும் --கின்று கிறு-, --(நிகழ்காலம்), --த்த-, --ந்த- (இறந்த காலம்), --வ்-, --ப்- (எதிர்காலம்) ஆகிய இடைநிலைகள் அவ்வினைமுற்றுச் சொற்களின் அமைப்பை நிறைவு செய்யவில்லை. இவ்வாறு வினைமுற்றுச்சொற்களின் அமைப்பை நிறைவு செய்ய உதவாத காலஇடைநிலைகள் மொழியியல் அடிப்படையில் நிறைவு செய்யா உருபன்களாக அமைகின்றன.

மையக்கரு அல்லா உருபன்கள் (Non Nucleous) கால இடைநிலைகள்

அடிச்சொற்களைத் தொடர்ந்து முன்னாகவோ அல்லது பின்னாகவோ இடம்பெறும் உருபன்கள் மையக்கரு அல்லா உருபன்கள் (Non Nucleous) என்று மொழியியலாரால் அடையாளம் காட்டப்படுகின்றன. அந்த வகையில் கால இடைநிலைகள் மையக்கரு அல்லா உருபன்களாக அமைகின்றன.

சான்று அடித்தான்	--த்த-
செய்வான்	-வ்-
போயின	-இன்-
பார்க்கிறோம்	-கிறு-
கண்டான்	-த்-

ஆகிய சொற்களில் --த்த-, --வ்-, --இன்-, --கிறு-, --த்- ஆகிய இடைநிலைகள் அடி, செய், போ, பார், காண் என்னும்

அடிச்சொற்களாகிய மையக்கருச் சொற்களைத் தொடர்ந்து இடம்பெறுகின்றன. இவ்வாறு மையக்கருச் சொற்களைத் தொடர்ந்தும் அவற்றைச் சார்ந்தும் செயல்படும் உருபுகள் மொழியியலார் பார்வையில் மையக்கரு அல்லா உருபனாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

ஷாகுப்புணர்

காலஇடைநிலைகளைத் தமிழ் இலக்கணிகள் பொருண்மை அடிப்படையில் மட்டுமே அணுகியுள்ளனர். மொழியியலாரோ அவற்றை பொருண்மை அடிப்படையிலும் அமைப்பியல் அடிப்படையிலும் வருகையிடங்களின் அடிப்படையிலும் சொற்பொருளுக்கு அவை ஆற்றும் முக்கியத்துவத்தின் அடிப்படையிலும் அணுகியுள்ளனர்.

- ♦ பொருண்மை அடிப்படையில் கால இடைநிலைகள் கட்டுருபன்களாக (Bound Morpheme) அடையாளம் காணப்படுகின்றன.

- ♦ வருகையிடங்களின் அடிப்படையில் இறந்த கால உருபுகள் -த்- மெல்வினையில் மெய்யொலியை அடுத்தும்-த்- மெல்வினையில் மெய்யொலியை அடுத்தும் -இன்- மெல்வினையில் மூக்கொலியை அடுத்தும் -த்த்- வல்வினையில் உயிரை அடுத்தும் --ந்த்- வல்வினையில் உயிரை அடுத்தும் இடம் பெறுவதாக வரையறுக்கப்படுகின்றன.
- ♦ அமைப்பியல் அடிப்படையில் கால இடைநிலைகள் கட்டாய உருபனாகவும், மாற்றீட்டு உருபனாகவும் (Replace Morph), மையக்கரு அல்லா உருபனாகவும் (Non Nucleous) அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன.
- ♦ காலஇடைநிலைகள் இடம்பெறாத சூழலில் கூட சூனிய மாற்றுருபாகக் கொண்டு அவற்றை அடையாளப்படுத்தும் தன்மையையும் பொருள் நிலைக்கு அவை கட்டாயத் தேவையாகும் நிலையையும் கொண்டு மொழியியல் பார்வையில் அவை பெறும் முக்கியத்துவத்தை அறிய முடிகின்றது.

*Visit our website www.iara@selptrust.org to
refers and download the previous issue of*

**SELP JOURNAL OF SOCIAL SCIENCE,
RESEARCH EXPLORER,
THAMILAIVU SANGAMAM**

at free of cost

திருக்குறள் - பரிமேலழகர் உரைத்திறன்

வி. அன்னபாக்கியம்

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை

எஸ்.எஃப்.ஆர்.மகளிர் கல்லூரி,

சிவகாசி - 626 123.

முகப்புரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் கி.பி. 11 முதல் கி.பி. 14 வரையிலான காலம் உரையாசிரியர் காலம் ஆகும். மூல நூலாசிரியர்களுக்கு இணையாக உரையாசிரியரையும் மதிப்பது தமிழ் மரபு. யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என்று உலக மக்களை அறைகூவி அழைத்துப் புலமை விருந்தளித்த நல்லவர்கள் உரையாசிரியர்கள். ஈராயிரம் ஆண்டு பழமை உடையது ஈரடிக்குறள். இந்நூலின் உலகனாவிய புகழைப் போன்று அதற்கு ஒப்பான புகழும் பெருமையும் உடைய உரை பரிமேலழகர் உரையாகும். திருக்குறள் என்று கூறிய அளவிலேயே பரிமேலழகரின் உரையும் நம் எண்ணத்தில் பளிச்சிடக் காண்கிறோம். இத்தகைய சிறப்புடைய பரிமேலழகரின் உரைத்திறனைத் திருக்குறள் உரையின் துணைக்கொண்டு ஆராய்வோம்.

உரை, உரைத்திறன்-விளக்கம்

கண்ணைக் கெடுப்பார் கவிராயர் அக்கண்ணை
எண்ணி உரைகாரர் ஈவாரே - மண்ணுலகில்
ஆக்குபவரோ அழிப்பவரோ மேலாவார்
நோக்கிநீ உண்மை நுவல் (கவிமணி)

'கண்' என்பது போன்ற வேற்றுமை உருபுகளைத் தொகுத்துக் கூறுவது செய்யுள். உரையோ அவற்றை விரித்து விளக்கும். உண்மையில் மூலநூல்களை உள்ளவாறு காண உதவும் கண்களே உரைகள் எனலாம். உரை, உரைத்தல், ஒலித்தல், சொல்லுதல். ஒரு நூலின் கருத்தையோ பாட்டின் பொருளையோ காண்பதற்குப் பல அறிவுக் கூறுகள் வேண்டும். இது இன்ன காலத்துத் தோன்றிய நூல் என்ற கால அறிவும் இக்காலத்து இச்சொல்லுக்கு இப்பொருள் என்ற சொல்லறிவும் இன்ன காலத்து இருந்த பழக்கவழக்கங்கள் இவை என்ற சமுதாய அறிவும் இத்தொடர் ஓடிக்கிடக்கும் முறை இது

என்ற நடை அறிவும் நாட்டின் வரலாற்றறிவும் இன்ன பிறவும் இருந்தால் தான் உரையெழுத்தும் போது நினைவுக்கு வந்தால் தான் பொருளை முரணின்றிக் காணமுடியும்¹ என்பர். மேற்கண்ட உரைநெறிகளை ஒருங்கே பெற்று மூல நூலாசிரியர் கருத்தை உள்வாங்கி நடுவுநிலைமை பிறழாமல் தன் கருத்தை ஏற்றிக் கூறாமல் அதன் பொருளைத் திட்டநுட்பமான செறிவுடன் பரிமேலழகர் உரை திகழ்கிறது என்றால் அது மிகையாகாது.

உரையாசிரியரின் பணிகள்

1. சொற்பொருள் விளக்கம் தருதல்
2. கொள்கை விளக்கம் தருதல்
3. வைப்புமுறைக்குக் காரணம் காட்டுதல்
4. இலக்கணக் குறிப்புத் தருதல்
5. எடுத்துக்காட்டுத் தருதல்
6. சிறப்பு விளக்கம் தருதல்

7. வரலாறு கூறுதல்

8. ஆய்வுக்கான இடைவெளிகளை நிரப்ப்தல்

9. திறனாய்வு செய்தல்

என்பன போன்றவை உரையாசிரியர்களின் பணிகளாகும்.

பரிமேலழகர் பற்றிய செய்திகள்

பரிமேலழகர் என்று பலராலும் போற்றிப் புகழப்பெறும் இவரைப் பரிமேலழகியார், பரிமேலழகியன், பரிமேலழகரையன் என்று பலவாறு பெயரிட்டு அழைக்கின்றனர். இவர் ஓர் அந்தணர். காஞ்சி உலகாந்த பெருமாள் கோயில் அருச்சுகர் மரபினர். இவர் வைணவ சமயத்தவர் என்பதனை 1103வது குறட்பாவின் உரை உறுதிப்படுத்துகின்றது. இவர் உலகப்புகழ் பெற்ற திருக்குறள் மற்றும் பரிபாடல் ஆகிய இரு நூல்களுக்கு மட்டுமே உரை எழுதியுள்ளார். ஆயினும், திருக்குறளுக்கு எழுதிய உரையாலேயே அவர் புகழ் பெற்று விளங்குகிறார்² என்பது அறிஞர் மு. வரதராசனாரின் கருத்து. உரையாசிரியர்களுக்குள் இளவரசர் என்று போற்றத்தக்க பெருமைக்கு உரியவர் பரிமேலழகர்³ என்கிறார் செக்கோசலவோகிய நாட்டுத் தமிழறிஞர் கமில் சுவலபில். இத்தகைய புகழ் மொழிக்கும் பெருமைக்கும் உரியவராக விளங்குகின்ற பரிமேலழகர் திருக்குறளுக்கு உரை எழுதியுள்ள விதத்தினைக் காண்போம்.

பரிமேலழகரின் உரைத்திறன்

பரிமேலழகர் உலகியல் அறிவு நிரம்பப் பெற்றவர். தமிழ் இலக்கண இலக்கிய புலமை உடையவர். தமிழும் வடமொழியும் நன்கு கற்றறிந்தவர். இவர் தமக்கு முன் தோன்றிய ஒன்பது உரைகளையும் நன்கு கற்றறிந்ததன் பயனாக ஒவ்வொரு உரையிலும் காணப்பட்ட குற்றங் குறைகளை நீக்கி சிறந்த உரை வழங்கியுள்ளார் என்றால் அது மிகையாகாது.

திருவள்ளுவரது திருக்குறள், பரிமேலழகியாரது உரையாகிய புணையைக் கொண்டுதான், இடைக்காலமாகிய கருங்கடலைக் கடந்து நம் காலம் எனும் கரைக்குச் செவ்வனே

வந்து சேர்கின்றது⁴ என தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் பாராட்டியுள்ளார்.

பாலின் தொடக்கத்தில் எழுதும் முன்னுரை, இயல் பற்றிய விளக்கஉரை, அதிகாரம் தோறும் எழுதும் முன்னுரை, அதிகார வைப்பு முறை பற்றிய விளக்கம், முன் அதிகாரத்திற்கு இயைபு உரைத்தல் எனத் தம் உரையை அழகாக வடித்துள்ளார். இவர் குறட்பாக்களுக்கு எழுதியுள்ள உரையில் 21 க்கும் மேற்பட்ட தமிழ் இலக்கிய அடிகளை மேற்கோளாகக் காட்டியுள்ளார். தேவையான இடங்களில் இலக்கணக் குறிப்புகள் தந்து தெளிவுபடுத்துகின்றார். தமிழ் மரபையும் பண்பாட்டையும் நினைவூட்டுகின்றார். மாறுபட்ட கருத்தை மறுத்துரைக்கின்றார். குறளில் உள்ள அணிநலன்களைச் சுட்டிக் காட்டுவதோடு தம் உரைகளில் பல இடங்களில் உவமைகளைச் சொல்லிப் புரிய வைக்கிறார்.

இலக்கியப் புலமை

உரையாசிரியர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய பண்புகளுள் ஒன்று பன்னூற் பயிற்சி. இப்பண்பு பரிமேலழகரிடம் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றது. இவர் தமது உரையில் அகநானூறு முதலிய இருபத்தாறு நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். மேற்கோள் எடுத்துக்காட்டும் போது தாம் விளக்கக் கருதிய தொடருக்கு வேண்டிய சிறு பகுதியையே பிற நூல்களிலிருந்து எடுத்துக்காட்டுவர். அவ்விடத்திற்கு அவ்வெடுத்துக்காட்டு மிகப் பொருத்தமாக இருக்கும். ஓரிடத்தில் எழுதிய கருத்தைப் பிரிதோரிடத்து மீண்டும் எழுதுவது இவர் வழக்கமில்லை⁵ என்ற கலைக்களஞ்சியத்தின் கருத்து இதனை உறுதிசெய்கின்றது.

நட்பினை வலியுறுத்தும் புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா (785) என்ற குறட்பாவிரு விளக்கவுரை கூறுமிடத்து அவர்

இன்றே போல்கரும் புணர்ச்சி (புறம்.58)

என்ற புறநானூற்று அடியை மேற்கோள் காட்டுவர்.

வாய்மை எனும் அதிகாரத்தில் நெஞ்சு கரியாதல் (குறள்.293) என்பதற்கு கலித்தொகையில் உள்ள நெய்தல் திணை (பா.8) பாடலடியை இங்கு எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இவ்வாறாக பரிமேலழகரின் தமிழ் இலக்கியப் புலமைக்கு இவை போன்ற பல சான்றுகள் திருக்குறளில் காணக்கிடைக்கின்றன.

சொற்பொருளும் சொல்லாட்சியும்

உரையாசிரியர்கள் மூல நூலுக்கு உரை எழுதும் போது சொற்களுக்கு நயமான பொருள் எழுதிச் செல்வர். அதுபோல பரிமேலழகரும் பல சொற்களுக்குத் தெளிவாகப் பொருள் கூறி விளக்கியுள்ளார். தானம் தவம் இரண்டும் (19) என்று தொடங்கும் நூற்பாவிற்கு விளக்கம் கூறுகையில் தானமாவது அறநெறியான் வந்த பொருள்களைத் தக்கார்க்கு உவகையோடுங் கொடுத்தல். தவமாவது மனம் பொறிவழிப் போகாது நின்றற்பொருட்டு விரதங்களான் உண்டி சுருக்கல் முதலாயின எனவும் மானம் என்ற அதிகாரத்தின் (97) தொடக்க உரையில் அஃதாவது எஞ்ஞான்றும் தந்நிலையில் தாழாமையும் தெய்வத்தால் தாழ்வு வந்துழி உயிர் வாழாமையும் ஆம் எனவும் விளக்கம் தந்துள்ளார். குறியெதிர்ப்பாவது அளவு குறித்து வாங்கி அவ்வாங்கியவாறே எதிர்கொடுப்பது (221) என விளக்கம் தந்திருப்பது வியக்கத்தக்கதாக உள்ளது. இவ்வாறாக சொற்களுக்குப் பொருள் உரைப்பதன் வாயிலாக பரிமேலழகர் தன் புலமை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

பாடு (768) என்ற சொல்லிற்கு கண்ட அளவிலே பகைவர் அஞ்சும் பெருமை என்றும் உடுக்கை இழந்தவன் (788) என்ற தொடருக்கு விளக்கமாக அவையிடை ஆடை குலைந்தவனுக்கு என்றும் கூறி குறட்பாக்களின் பொருளை எளிதில் புரிய வைக்கின்றார். இதனையே வேண்டாத அடைமொழிகளுக்கு இடம் தராமல் நேரிய முறையில் உரிய பொருளை விளக்குமளவிற்கே சொற்களை அளந்து பயன்படுத்துவார். செறிவு, நுட்பம், நேர்மை ஆகிய பண்புகள் அமையத் தமிழ் உரைநடையைக் கையாண்டவர் அவர்⁶ என்று அறிஞர் முவரதராசனார் பாராட்டியுள்ளார்.

பரிமேலழகரின் சொல்லாட்சி நம் சிந்தனைக்கு விருந்தாக உள்ளது. தேவையற்ற சொற்களை அழகர் எங்கும் கையாளவில்லை. சொற்களுக்குப் பொருள் சொல்லும் போது இடத்திற்கும் சூழலுக்கும் ஏற்றாற் போன்ற சொற்களை இவர் பயன்படுத்துவதன் வாயிலாக பரிமேலழகரின் சொல்லாட்சி வெளிப்படுகின்றது.

இலக்கணக் குறிப்பு

பரிமேலழகர் குறட்பாக்களுக்கு உரை எழுதும் போதே தேவைப்படும் இடங்களில் எல்லாம் இலக்கணக் குறிப்புகளையும் அழகாகப் பதிவு செய்துள்ளார். நிறைகாக்கும் காப்பே தலை (57) இதில்; உள்ள ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது என்றும் மற்றதன் (60) என்பதில் உள்ள மற்று அசைநிலை என்றும் விளைவயின் (177) என்பதில் உள்ள விளை என்பது முதலிலைத் தொழிற்பெயர் என்றும் அஃகாமை (178) செருக்கு (180) அறம் (183) என்பன ஆகுபெயர் என்றும் விழுமம் (663) சாதிப்பெயர் என்றும் பல எண்ணற்ற இலக்கணக் குறிப்புகளைத் தம் உரையில் தந்துள்ளார். இவை பரிமேலழகரின் இலக்கணப் புலமையை வெளிப்படுத்துகின்றன.

அணி இலக்கணப் புலமை

பரிமேலழகர் உரையை இலக்கண உரை என்று கூறுவதுண்டு. இவர் தொல்காப்பியம் மற்றும் பிற்கால அணி இலக்கண நூல்களையும் பின்பற்றி உரை வகுத்துள்ளார். அகர முதல (1) எனும் குறள் தலைமை பற்றி வந்த எடுத்துக்காட்டுவமை என்கிறார். இன்மையுள் இன்மை (153) நிலத்தியல்பான் (452) பகல்வெல்லும் (481) போன்ற குறட்பாக்களில் எடுத்துக்காட்டு உவமையும் அறவாழி அந்தணன் (8) பிறவிப் பெருங்கடல் (10) உரனென்னும் தோட்டியான் (24) பெருமைக்கும் (505) அல்லற்பட்டு (555) இன்பம் விழையான் (615) இலக்கம் (627) போன்ற குறட்பாக்களில் ஏகதேச உருவகமும் அன்பும் அறனும் (45) என்ற குறளில் நிரனிறையும் பீலிபெய் சாகாடும் (475) என்ற குறளில் பிறிதுமொழிதலும் சொல்லுக சொல்லை (475) என்ற குறளில்

சொற்பொருட் பின்வரு நிலையும் சாயலும் நாணும் (1183) என்ற குறளில் எதிர்நிரனிறையும் ஆகிய அணிகள் பயின்று வருவதாக அவர் உரை வகுத்துள்ளார். இவ்வாறாக குறளுக்கு உரை எழுதும் போது தவறாது அவ்வக் குறட்பாக்களில் உள்ள அணிகளையும் குறிப்பிட்டுக் காட்டியுள்ள தன்மை பரிமேலழகரின் அணியிலக்கணப் புலமையைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது.

உரையிலே உவமை

பொருள் புலப்பாட்டிற்குப் பயன்படுவது உவமை. பரிமேலழகர் தம் உரையில் கருத்தை விளக்குவதற்காக பல உவமைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

ஒளவையுண்ட நெல்லிக்கனி போல அமிழ்தம் (100) காஞ்சிரங்காய் போல நஞ்சு (100) விறகு பெற்ற தழல்போல் (343) கரும்பு அயிறற்குக் கூலிபோல (399) ஏரல் எழுத்துப் போல்வதோர் விழுக்காடு (404) குதிரையை நிலமறிந்து செலுத்தும் வாதுவன் போல (422) பாகன் இல்லாத யானைபோல (448) வெகுண்டவரது ஆற்றலால் திரிபுரம் போல (900) சேர சோழ பாண்டியர் என்றாற் போல (955) புலியை அடைந்த புல்வாய் இனம் போன்று (571) தூவெள்ளறுவைக்கண் மாசுபோல (1051) என்பன போன்ற அரிய உவமைகளை இன்னும் பல இடங்களிலும் கையாண்டுள்ளார்.

இவ்வாறாக பரிமேலழகர் உரையினுடே கருத்து விளக்கம் கருதிப் பல நல்ல உவமைகளைக் கையாண்டு கற்பவர் உள்ளிதில் தெளிவை ஏற்படுத்துவதை படைப்பிலக்கியத்திற்கு நிகராக உரையிலக்கியத்தை உருவாக்கிய பரிமேலழகரும் தம் உரையினுள் அழகிய செறிவான உவமைகளை எடுத்தாண்டு உரைக்கு எழிலையும் ஏற்றத்தையும் தந்துள்ளார். இவ்வகையில் பரிமேலழகரின் உவமைகள் வள்ளுவரின் கருத்துக்களை விளக்கும் கலங்கரை விளக்கங்களாகத் திகழ்கின்றன⁷ என்ற அறிஞர் இ. சுந்தரமூர்த்தியின் கருத்து இதனை அரண் செய்கின்றன. இவைதவிர குறட்பாக்களுக்கு உரை எழுதும் போது ஒரு குறளுக்கு வேறு குறளையும், சில இடங்களில் அதிகாரத்தையும் உவமையாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

பல்கலைவித்தகர்

பரிமேலழகர் பல்கலை வித்தகர் என்பதைத் திருக்குறளுக்கு அவர் வகுத்த உரை உறுதிப்படுத்துகின்றன. இவரின் அறத்துப்பாலின் உரை வாயிலாக சமய அறிவும் (21, 27, 286, 133, 329) ஆகமநூற் புலமையும் (9,37) யோக நூலறிவும் (359) பொருட்பால் உரை வாயிலாக அரசியல் நூலறிவும் (385, 442, 735, 756, 767) மருத்துவ நூலறிவும் (மருந்து அதிகாரம்) இசைப்புலமையும் (573) வடமொழிப் புலமையும் (38, 141, 501, 550, 732, 762, 961, காமத்துப்பாலின் தோற்றுவாய் உரை) புலப்படுகின்றன. காமத்துப்பாலின் உரையானது பரிமேலழகரின் இன்பத்துறை சார்ந்த நூலறிவை விளக்கி நிற்கின்றது.

தொகுப்புரை

திருக்குறளுக்குப் பத்தாவது உரையாகத் தோன்றிய பரிமேலழகரது உரை நமக்குக் கிடைத்தப் பத்தரை மாற்றுத் தங்கம் போன்று கிடைப்பதற்கரியது.

பாலெல்லாம் நல்லாவின பாலாமோ பாரிலுள்ள நூலெல்லாம் வள்ளுவர்செய் நூலாமோ- நூலிற பரித்தவுரை யெல்லாம் பரிமே லழகன் தெரித்தவுரை யாமோ தெளி

(பெருந்தொகை : 1545)

என்ற வெண்பா பரிமேலழகரின் உரைச்சிறப்பை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. தம் காலத்திய நூல்கள் அனைத்தையும் கற்றுத்தேர்ந்து சொற்களைத் தேர்ந்தெடுத்து கருத்துக்களை வடித்துள்ள தன்மை நாம் எண்ணி எண்ணி மகிழத்தக்கதாகும்.

குறிப்புகள்

1. மாணிக்கம், வ.சுப. உரை நெறிகள், தமிழியல் - ஓர் அகநோக்கு, ப.24.
2. வரதராசன், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப. 194.
3. Kamil Zvelabil, A History of Tamil Literature, ப.233.
4. மீனாட்சி சுந்தரனார், தெ.பொ. வள்ளுவரும் மகளிரும் ப. 11.
5. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி, 6, ப.768.
6. வரதராசன், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.195.
7. சுந்தரமூர்த்தி, இ. சொல்வலை வேட்டுவர், ப.34.

வேப்பூர் வட்டாரத்தில் சிறுதெய்வ வழிபாடு

அ. தமிழ்ச்செல்வன்

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதிநேரம்)
தமிழாய்வுத்துறை
பெரியார் ஈ.வெ.ரா. கல்லூரி (தன்னாட்சி)
திருச்சிராப்பள்ளி-620 023.

முகப்புரை

மனிதன் தன் எண்ணங்களைப் பிற மனிதர்களோடு பகிர்ந்துகொள்ள முடியாதபோது இறைவனை நாடினான். தன் துன்பங்களையும், தேவைகளையும் இறைவனிடம் வேண்டி ஆறுதலடைந்தான். முதலில் இயற்கையையும் பின் மூதாதையர்களையும் தெய்வமாக வழிபட்டான். அதனால் பலன் கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கையில் இயற்கை வழிபாடும், மூதாதையர் வழிபாடும் சிறுதெய்வ வழிபாடாக மாறிவந்துள்ளன. இச்சிறுதெய்வ வழிபாட்டைப் பற்றி ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

வேப்பூர் வட்டம்

கடலூர் மாவட்டத்தில் இடம்பெறும் வேப்பூர் வட்டம், கடந்த ஆண்டுகளுக்கு முன்பு விருத்தாசலம் வட்டத்துடன் இணைக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் பின் இவ்வட்டம் தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டு வேப்பூர் வட்டமாக செயல்பட்டு வருகின்றது.

இவ்வட்டத்தில் நகரப்பகுதிகள் இல்லை எனலாம். முழுக்க முழுக்க கிராம பகுதியாகும். ஆனால் ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் தலையிடமான மங்களுர், நல்லூர் என இரண்டுமே இவ்வட்டத்தில் உள்ளது. சிறுபாக்கம், சேப்பாக்கம் என பெரிய ஊராட்சிகள் உள்ளன.

இவ்வட்டத்தில் ஆண்கள் 56,624 பேரும், பெண்கள் 51,938 பேரும் மொத்தம் 1,08,562 பேரும் வசித்து வருகின்றனர். அனைத்து கிராமங்களிலும் தொடக்கப் பள்ளியும், நடுநிலைப்பள்ளிகள் 12, உயர்நிலைப் பள்ளிகள் 7, மேல்நிலைப்பள்ளிகள் 10, தனியார் பல்வகைத் தொழில்நுட்பக் கல்லூரி 3 உள்ளன.

இவ்வட்டத்தில் மணிமுத்தாறு, கோமுகி, மயூரநதி, மணியாறு ஆகிய ஆறுகள் பாய்ந்து வளம் தருகின்றன.

வேப்பூர் வட்டக்காரணம்

மலையமான் என்ற சமூகத்தினர் பாளையக்காரர்களாக இப்பகுதியை நிருவாகம் செய்திருக்கின்றனர். இவர்கள் 32 கிராமங்களில் செய்த வரி வசூல் தானியங்களை இவ்விடத்தில் வைப்பாக வைத்து பாதுகாத்து வந்தனர். இவ்வாறு தானியங்களை வைப்பாக வைத்த இடம் மக்கள் வாழத் தொடங்கியதும் வைப்பூர் என அழைக்கப்பட்டு பிறகு இப்பெயர் திரிந்து வேப்பூர் என ஊர்ப்பெயரானது.

சிறுதெய்வ வழிபாட்டின் தோற்றம்

மனிதன் உலகில் தோன்றியது முதல் படிப்படியாக பல வகையில் வளாச்சிப் பெற்றான். அவன் தான் வாழ்ந்த சூழலைப் பற்றியும் தன்னைப் பற்றியும் சிந்திக்கும் போது உலகத்

தோற்றம் உயிர்த்தோற்றம், பிறப்பு, இறப்பு பற்றிய எண்ணங்கள் வளரலாயின. மனிதன் தன்னை விட மேம்பட்ட ஆற்றல் ஒன்று இருத்தல் வேண்டும் எனவும், அது தன்னைப் படைத்த தெய்வம் என்றும் கருதலானான். அது பற்றி அவன் மேலும் மேலும் சிந்தித்து, அச்சிந்தனையை இயற்கையோடு ஒட்டிப் பார்த்தான். அதன் விளைவாக அவனுக்கு அச்சம், போராட்டம், நன்றி என்ற உணர்வு அடிப்படையில் தெய்வ வழிபாடு தோன்றியது. அவ்வாறு தோன்றிய தெய்வ வழிபாடு இயற்கையை முதலில் வழிபடவும் ஓரறிவு முதல் பல அறிவு கொண்டவற்றை வழிபடவும் முற்பட்டான்!

சிறுதெய்வ வழிபாடு வேப்பூர் வட்டார மக்களின் வாழ்வில் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. பண்டைய மரபு காரணமாகவும் சிறுதெய்வங்கள் கிராமப்புற மக்களால் வணங்கப்படுகின்றன. தங்களுடன் வாழ்ந்து இறந்தவர்களையும் மக்கள் சிறுதெய்வங்களாக வணங்குகின்றனர். இதனால் சிறுதெய்வங்களைத் தங்களுடன் வாழ்பவையாக கருதுகின்றனர். அவர்கள் தங்களை விட சிறுதெய்வங்கள் சக்தி உடையன என்று கருதி, அவற்றை வழிபட்டால் துன்பம் நீங்கும் என்று எண்ணுகின்றனர்.

இவ்வட்டாரமக்கள் நோய் நீங்குவதற்கென்று ஒரு தெய்வம், நீர் நிலையைக் காப்பதற்கென்று ஒரு தெய்வம், ஊரைக்காக்க ஒரு தெய்வம், குடும்பத்தினையும் குலத்தினையும் வாழ்விக்க ஒரு தெய்வம் என்று தங்கள் எண்ணம் போலச் சிறுதெய்வங்களை உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளனர். அத்தெய்வங்களுக்குரிய வழிபாட்டு முறைகளும் திருவிழா நடத்தும் முறைகளும் அவர்களால் வகுக்கப்பட்டு வழிபாடு நடத்துகின்றனர். இவ்வட்டார மக்களின் மரபையும் பண்பாட்டையும் எடுத்துக் காட்டுவதாக இச்சிறுதெய்வ வழிபாடு அமைந்துள்ளது.

வேப்பூர்வடாரத்தில் வணங்கப்படும் தெய்வங்கள்

இவ்வட்டாரத்தில் வணங்கப்படும் சிறுதெய்வங்களில் தாய்த் தெய்வங்கள் உள்ளன.

ஊர்த் தெய்வங்கள், குலதெய்வங்கள், காவல் தெய்வங்கள் என மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

ஊர்த் தெய்வங்கள்

மாரியம்மன், அங்காளம்மன், பொன்னியம்மன், கருமாரியம்மன், நல்லதங்காள், வேப்பளக்கன்னி, முக்களத்தியம்மன் ஆகிய தெய்வங்களை ஊர்த் தெய்வங்களாகக் கூறுகின்றனர்.

குலதெய்வங்கள்

பெரியாயி, இருசாயி, ஆனந்தாயி, காளியம்மன், சீரங்காயி, தீப்பாய்ந்தம்மன், பாப்பாத்தியம்மன், நைனாம்மாள், அசிலியாயி, பட்டிமாரி, சிம்மலியாயி ஆகிய தெய்வங்கள் குலதெய்வங்களாகக் கருதி வழிபடுகின்றனர்.

காவல் தெய்வங்கள்

பச்சையம்மன், செல்லியம்மன், மஞ்சாயி, மருதாயி, மக்காயி, பஞ்சமாயி, வடிவுச்சாயி, கோப்பிட்டாயி, நாகம்மாள், கங்கையம்மன், தான்தீனியம்மன், மங்காயி, ஆகிய தெய்வங்கள் ஊரைக் காக்கும் தெய்வங்களாகும்.

வேப்பூர்வடார ஆண்ட தெய்வங்கள்

இவ்வட்டத்தில் தாய்த்தெய்வங்களை போன்றே ஆண் தெய்வங்களும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. அவை ஊர்த்தெய்வங்கள், குலதெய்வங்கள், காவல்தெய்வங்கள், எல்லைத் தெய்வங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன.

ஊர்த் தெய்வங்கள்

மும்பனார், சேவியப்பர், ஞானசித்தர், காத்தவராயன், மன்மதன், வீபத்திரன் முதலியவை ஆண் தெய்வங்களில் ஊர்த் தெய்வங்களாகும்.

குலதெய்வங்கள்

பெரியசாமி, பட்டவர், முனியப்பா, தொடடியப்பர், சாம்பரப்பன், ஆகாசுதரை, மருதையான், வேர்பு கருப்பு, மஞ்சியப்பா, மலையப்பா, காசி முனியப்பா, சன்னியாசியப்பர்,

ஆகியவை ஆண் குலதெய்வங்களாக வழிபடுகின்றனர்.

காவல் தெய்வங்கள்

அய்யனார், வேடப்பர், கருப்பையா, மதுரைவீரன், பெரியாண்டவர், கல்வராயர், மஞ்சமுத்து அய்யனார், வீசனார், குள்ளகருப்பு, சங்கிலிகருப்பு, பொன்னக்கருப்பு ஆகிய தெய்வங்கள் காவல் தெய்வங்களாகும்.

அப்பனார் வழிபாடு

வேப்பூர் வட்டத்தில் அய்யனார் வழிபாடு பெரும்பாலான ஊர்களில் காணப்படுகிறது. இப்பகுதி மக்கள் அய்யனாரை ஆண்டவர் என அழைக்கின்றனர். பொயனப்பாடி கிராமத்தில் 12 ஏக்கர் நிலத்தில் அரசமரம் இலுப்பைமரம், வேப்பமரம் சூழ்ந்த இடத்தில் அய்யனார் குடிகொண்டு உள்ளது. குறிப்பாகப் பொயனப்பாடி ஆண்டவர் திருவிழா மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவையாகும். இப்பகுதி மக்கள் மட்டுமல்லாது பக்கத்து மாவட்ட மக்களும் வருகை புரிந்து வழிபடுகின்றனர். இப்பகுதி மக்கள் நேர்த்திக் கடனாகக் குதிரை சிலைகள், தெய்வச்சிலைகள் மற்றும் வேல் செய்து வைத்து வழிபடுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மங்காயி அம்மன்

பெரிய நெசலூர் கிராமத்தின் ஏரியின் கிழக்கில் மருதமரம் இலுப்பைமரம், வேப்பமரம் சூழ்ந்த 25 ஏக்கர் நிலத்தில் காவல் தெய்வமாக மங்காயி அம்மன் குடிகொண்டு ஊரைக்காத்து வருகின்றாள். துணைதெய்வமான பொன்னஞ்சடையப்பா, சங்கிலிகருப்பு, பெரியசாமி, பாலப்புடையார் கருப்பு, ஆனந்த கருப்பு, சந்தனகருப்பு, சடையகருப்பு ஆகிய தெய்வங்கள் மக்களைக் காத்து வருகின்றனர். மங்காயி உடன் பிறந்தவர்கள் ஏழு பேர் எனவும் அவை, மங்காயி, மஞ்சாயி, மருதாயி, மக்காயி, பஞ்சமாயி, வடிவுச்சாயி, கோப்பிட்டாயி என எழுவர் உள்ளனர்² என்கின்றனர்.

மங்கமுத்தாயி அம்மன் என்பதனை கிராம மக்கள் மங்காயி என அழைக்கின்றனர். மிக

பழமையான கோயிலை இடித்து விட்டுப் புதியதாக ஒரு கோடி ரூபாய் செலவில் கோயில் கட்டிமுடித்து திருவிழா நடத்தியுள்ளனர். மங்காயி அம்மனை வழிபடுவதால் மக்கள் நலமும் வளமும் பெற்று வாழ்வதாக எண்ணுகின்றனர்.

சேவியப்பர்-உலகம்மாள்

திருப்பயர் கிராமத்தின் மேற்கில் ஏரிக்கரை அருகில் அரசமரம், ஆலமரம், புரியமரம், வேப்பமரம், கொடி இச்சிலிமரம் நிறைந்த 2 ஏக்கர் நிலத்தில் சேவியப்பர் உலகம்மாள் கோயில் அமைந்துள்ளது. பலநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்தவர்கள் இப்போது சிறுதெய்வமாக வணங்கப்படுகின்றனர்.

ஆதிதிராவிட இனத்தைச் சேர்ந்த சேவியப்பன் ஆடு மேய்க்கும் வேலையை கோனார் இனத்தைச் சேர்ந்த உலகம்மாள் வீட்டில் செய்யும் போது இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்புகின்றனர். உலகம்மாளின் அப்பாவிற்குத் தெரிந்து சேவியப்பனைக் கொன்று விடுகின்றார். உடனே உலகம்மாள் அதே இடத்தில் தானும் இறந்து விடுகிறாள். அதன் பின் பல தலைமுறை சென்றபின் ஒருவருக்கு சாமி வந்து குறி சொல்லும் போது நாங்கள் அதே இடத்தில் குடிக்கொண்டு உள்ளோம் எங்களைக் கோயில் கட்டி வணங்கினால் உங்களை நல்ல முறையில் பாதுகாப்போம் எனக் கூறினார்கள் அன்று முதல் ஆதிதிராவிட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் அனைவரும் தெய்வமாக வணங்கி வருகின்றனர். மற்ற கோவிலில் இருப்பது போன்று பல தெய்வங்கள் காணப்படவில்லை.

கல்வராயர்

ஐவதக்குடி என்னும் கிராமத்தில் பஞ்ச பாண்டவர்கள் தங்கியிருந்த வனப்பகுதி மிகுந்த ஊராகும். அதனால் ஐவர்குடி என்பதே ஐவதக்குடி என அழைக்கப்படுகின்றது. இதன் அருகில் பா. கொத்தனார் என்னும் கிராமம் உள்ளது. பாண்டவர் கொத்தனார் என்பதே பா. கொத்தனார் என அழைக்கப்படுகிறது.

இவ்வூரின் மேற்கில் வன்னிமரம், ஆலமரம், அரசமரம் சூழ்ந்த பகுதியில் கல்வராயர் கோயில் உள்ளது. இக்கோயிலில் பழமையான குதிரை, யானை சிலைகள் கற்சிலைகள் காணலாம். கல்வராயர் சாமிக்கு துணையாக வேடப்பர், சங்கிலி கருப்பு, முனியப்பா கருப்பையா, பெரிய சிலைகள் உள்ளன. மிகவும் சக்தி வாய்ந்த சாமியாக கொண்டாடப்படுகிது³ இக்கோயிலில் முத்துலெட்சுமி (வயது 60) என்ற பெண் பூசாரியாக இருந்து பூச செய்து வருகின்றார்

முடிவுரை

மக்கள் பின்பற்றி வரும் பழக்கவழக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நம்பிக்கைகள் இடம்பெறத் தொடங்கின. இதற்கு மனம்தான்

காரணம். மூளையில் தோன்றிப் பதியும் எண்ணங்கள் உண்மையாகி உறுதிப்படும் போது அவை நம்பிக்கைகளாக மலர்கின்றன. நம்பிக்கையை மக்கள்தம்முடைய வாழ்க்கையில் ஒரு பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்கள். நம்பிக்கையில் மக்கள் அதிக நம்பிக்கைக் கொண்டிருந்த காரணத்தால் தான் நம்பினோர் கெடுவதில்லை என்ற பழமொழியும் ஏற்பட்டது எனலாம்.

வாசுப்பரை

1. சக்திவேல் .சு நாட்டுப்புறவியல் ப. 5
2. மூக்கையா, வயது 70, வேப்பூர் (தகவல் அளித்தவர்)
3. தகவல், முத்துலெட்சுமி வயது 60, ப. 60

SELP JOURNAL OF SOCIAL SCIENCE

[A Refereed Quartely Journal with ISSN : 0975-9999 (Print), 2349-1655 (Online)]

Indexed with RePEc, Thomson Reuters, CSA Data base & Collection, Open J.Gate

Articles are invited from the academician, research scholars and subject experts for the next issue of the **Selp Journal of Social Science** (January - March 2016) which will be published in the month of February 2016.

Selp Journal of Social Science is an official publication of the SELP Trust. It features the original research in all branches of Commerce, Business Management and other cognate branches of sufficient relevance. The manuscripts should be submitted through mail to the Managing Editor to iara@selptrust.org.

To facilitate an editorial decision on the acceptability, or otherwise, of their manuscript, and to speed-up subsequent publication, authors are strongly advised to consult the format of papers in a recent issue of Research Explorer.

Review/Strategy/Case study etc should be comprehensive, up-to-date and critical on a recent topic of importance. The maximum page limit is of 10 double spaced typed pages including tables and figures.

At the bottom of first page, Postal address of the corresponding author and co-author(s), and also Departmental address with designation, Tel. No. Fax No. and E-mail ID etc. must be specified.

தமிழாய்வுச் சங்கமம்

பன்னாட்டு தமிழ் இலக்கிய ஆய்விதழ் - ISSN : 2320-3412(P), 2349-1639(O)

TAMILAIVU SANGAMAM

(An International Research Journal on Tamil Literature)

நிர்வாக ஆசிரியர்

ஆ. முத்துத்தமிழாசி

முதன்மை ஆசிரியர்கள்

முனைவர் **தமிழ்மாறன்**
பெரியார் பல்கலைக்கழகம், சேலம்.

முனைவர் **பா. பொன்னி**
எஸ்.எப்.ஆர். மகளிர் கல்லூரி, சிவகாசி

ஆசிரியர் ஆலோசனைக்குழு

முனைவர் **சீதாலட்சுமி**

நன்-யாங் தொழில் நுட்பப் பல்கலைக்கழகம்
சிங்கப்பூர்

முனைவர் **மு. குருவம்மாள்**

காந்தி கிராமம் கிராமியப் பல்கலைக்கழகம்
திண்டுக்கல்

முனைவர் **மு. பாலகுமார்**

இந்திய மொழிகள் நடுவண் நிறுவனம்
மைசூர்

முனைவர் **சி.சுந்தரேசன்**

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர்

முனைவர் **கோ. பாலசுப்பிரமணியன்**

திராவிட பல்கலைக்கழகம்
குப்பம், ஆந்திரப்பிரதேசம்

முனைவர் **போ.சத்தியமூர்த்தி**

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்
மதுரை

முனைவர் **ப. ஜெயகிருஷ்ணன்**

கேரளா பல்கலைக்கழகம்
திருவனந்தபுரம், கேரளா

முனைவர் **கா. வாசுதேவன்**

பெரியார் ஈ.வெ.ரா. கல்லூரி (கு)
திருச்சிராப்பள்ளி

முனைவர் **செந்தில்குமார்**

திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகம்
வேலூர்

முனைவர் **சு. அரங்கநாதன்**

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை

தொடர்பு முகவரி

நிர்வாக ஆசிரியர்

5A, சத்யசாய் தெரு, கே.கே.நகர், திருச்சிராப்பள்ளி - 620 021. தமிழ்நாடு

e-mail : iara@selptrust.org Mobile : 94423 54207

www.selptrust.org

தமிழாய்வுச் சங்கமம்

பன்னாட்டு தமிழ் இலக்கிய ஆய்விதழ் - ISSN : 2320-3412(P), 2349-1639(O)

பகுதி-III

ஜூலை - டிசம்பர் 2015

பதிப்பு - 6

பொருளடக்கம்

வ.எண்	தலைப்பு	பக்கம்
1.	கூத்துக் கலைஞர்களின் வாழ்வு வீ. முத்துலட்சுமி	1
2.	தூது இலக்கியப் பயன் முனைவர் ப.மீனாட்சி	7
3.	தோழியும் உணக்கியும் அ.ஏஞ்சல் ராணி	10
4.	பண்பாட்டு மானுடவியல் நோக்கில் பண்டைத்தமிழர் திருமணமுறை முனைவர் பா.பொன்னி	16
5.	சங்க இலக்கியத்தில் மனிதவள மேம்பாடு முனைவர் பா.தமிழரசி	20
6.	வேந்தரும் போரும் ஜெ. புவனேஸ்வரி	24
7.	வழிபாட்டில் பண்பாடு பேரா. முனைவர் மு.குருவம்மாள்	31
8.	எண் கோட்பாடு இரா.ஜீவாராணி	33
9.	'அருகன்' கவிதைத்தொகுப்பில் படைப்பாக்க உளவியல் முனைவர் ரா.செண்பகவள்ளி	36
10.	பெரியாழ்வாரின் இராமன் ர.விஜயப்பிரியா	41
11.	வெ. இறையன்புவின் சாகாவரம் புதினத்தில் நிலையாமைச் சிந்தனைகள் ச. பழனிவேல்ராஜன்	45
12.	புறநானூறு, களவழி நாற்பது காட்டும் களிற்றுப்போர் வெ. ஜெயந்தி	49
13.	கூத்துக்களின் இன்றைய நிலை வீ.முத்துலட்சுமி	52
14.	ஆற்றுப்படையும் செய்திப்பரிமாற்றமும் கு.வளர்மதி	58
15.	சுந்தரர் தேவாரத்தில் அகப்பொருட்கூறுகள் மா. தெய்வானை	67
16.	தொல்லியல் ஆவணம் - கீழடி முனைவர் நா.கவிதா	72
17.	மொழியியல் பார்வையில் கால இடைநிலைகள் சு. வினோதா	77
18.	திருக்குறள் - பரிமேலழகர் உரைத்திறன் வி. அன்னபாக்கியம்	81
19.	வேப்பூர் வட்டாரத்தில் சிறுதெய்வ வழிபாடு அ. தமிழ்ச்செல்வன்	85